

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XI legislatura · segon període · sèrie P · número 23

Ple del Parlament

Sessió 16, primera reunió, dimecres 18 de maig de 2016

Presidència de la M. H. Sra. Carme Forcadell i Lluís

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Pregunta al Govern sobre la suspensió de la Llei d'igualtat efectiva de dones i homes pel Tribunal Constitucional 310-00070/11	4
Pregunta al Govern sobre l'impuls de l'activitat i la competitivitat territorial del món local 310-00071/11	5
Pregunta al Govern sobre la relació del model d'urbanisme amb la cohesió social i la sostenibilitat ambiental 310-00072/11	7
Pregunta al Govern sobre la política fiscal amb relació als pressupostos del 2016 310-00065/11	8
Pregunta al Govern sobre la política aeroportuària 310-00067/11	10
Pregunta al Govern sobre la política fiscal 310-00068/11	12
Pregunta al Govern sobre la política de patrimoni 310-00069/11	14
Pregunta al Govern sobre la política de regadius 310-00064/11	15
Pregunta al Govern sobre el Consorci per a la Normalització Lingüística 310-00066/11	17
Pregunta al president de la Generalitat sobre el posicionament polític del Govern amb relació a la situació del País Basc 317-00045/11	18
Pregunta al president de la Generalitat sobre la visita d'Arnaldo Otegi al Parlament 317-00048/11	20
Pregunta al president de la Generalitat sobre les discrepàncies en el Govern pel que fa a la política fiscal 317-00046/11	21
Pregunta al president de la Generalitat sobre la política fiscal i les discrepàncies en el Govern en aquesta i altres matèries 317-00047/11	23

Pregunta al president de la Generalitat sobre la possible convocatòria d'eleccions al Parlament en els propers mesos 317-00044/11	24
Pregunta al president de la Generalitat sobre la política exterior del Govern 317-00049/11	26
Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 49.2 del Reglament)	27
Projecte de pressupost del Parlament de Catalunya per al 2016 i projectes de pressupostos del Consell de Garanties Estatutàries, del Síndic de Greuges i de la Sindicatura de Comptes per al 2016 230-00001/11 i 230-00002/11	28
Proposició de Llei de modificació de la Llei 12/2009, del 10 de juliol, d'educació, pel que fa als criteris de tancament de centres (debat de totalitat) 202-00004/11	32
Interpel·lació al Govern sobre el desplegament de la Llei 10/2015, de formació i qualificació professionals 300-00049/11	46
Proposició de Llei del sistema educatiu de Catalunya (debat de totalitat) 202-00063/10	54
Interpel·lació al Govern sobre una república amb corrupció zero 300-00050/11	74
Interpel·lació al Govern sobre la política fiscal 300-00051/11	81
Interpel·lació al Govern sobre les mesures immediates per a fer front a l'emergència en l'àmbit de l'habitatge 300-00052/11	88

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès a Multitext, SL

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 16.1

La sessió s'obre a les deu del matí. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general en funcions, la lletrada Immaculada Folchi i Bonafonte i l'oïdora de comptes.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 49.2 del Reglament).
3. Projecte de pressupost del Parlament de Catalunya per al 2016 (tram. 230-00001/11). Mesa Ampliada. Debat i votació.
4. Projectes de pressupostos del Consell de Garanties Estatutàries, del Síndic de Greuges i de la Sindicatura de Comptes per al 2016 (tram. 230-00002/11). Mesa Ampliada. Debat i votació.
5. Proposició de Llei de modificació de la Llei 12/2009, del 10 de juliol, d'educació, pel que fa als criteris de tancament de centres (tram. 202-00004/11). Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat (text presentat: BOPC 19, 4).
6. Proposició de Llei del sistema educatiu de Catalunya (tram. 202-00063/10). Comissió Promotora. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat (text presentat: BOPC 375/X, 159).
7. Projecte de Llei del Pla estadístic de Catalunya 2017-2020 i de modificació de la Llei 23/1998, del 30 de desembre, d'estadística de Catalunya (tram. 200-00005/11). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat (text presentat: BOPC 104, 26).
8. Interpel·lació al Govern sobre el desplegament de la Llei 10/2015, de formació i qualificació professionals (tram. 300-00049/11). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre una república amb corrupció zero (tram. 300-00050/11). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre la política fiscal (tram. 300-00051/11). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre les mesures immediates per a fer front a l'emergència en l'àmbit de l'habitatge (tram. 300-00052/11). Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot. Substanciació.
12. Interpel·lació al Govern sobre la política sanitària (tram. 300-00053/11). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.
13. Interpel·lació al Govern sobre la política empresarial (tram. 300-00054/11). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.
14. Interpel·lació al Govern sobre la política turística (tram. 300-00055/11). Grup Parlamentari de Junts pel Sí. Substanciació.
15. Interpel·lació al Govern sobre les inversions del Govern de l'Estat i la puntualitat dels trens (tram. 300-00056/11). Grup Parlamentari de Junts pel Sí. Substanciació.
16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de salut laboral (tram. 302-00038/11). Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot. Debat i votació.
17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'atenció a la infància i l'adolescència (tram. 302-00041/11). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.
18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la qualitat de l'aire (tram. 302-00039/11). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.
19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la seguretat ambiental (tram. 302-00040/11). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.
20. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'agricultura, ramaderia i pesca (tram. 302-00042/11). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.
21. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la judicialització de la política (tram. 302-00043/11). Grup Parlamentari de Junts pel Sí. Debat i votació.
22. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el deute de la Generalitat (tram. 302-00044/11). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Debat i votació.

La presidenta

Molt bon dia.

La llista de les preguntes a respondre en el Ple està inclosa en el dossier. D'acord amb l'article 161 del Reglament, se substanciaran aquest matí com a primer punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió.

Els recordo també la delegació de vot que, d'acord amb l'article 93 del Reglament, ha fet la diputada Àngels Martínez Castells, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot, en el portaveu del seu grup, el senyor Joan Coscubiela.

I em plau donar la benvinguda de nou a la diputada Alícia Romero, del Grup Parlamentari Socialista, que avui s'ha incorporat a les seves tasques parlamentàries. I enhorabona per la seva maternitat.

(Aplaudiments.)

Abans de començar les preguntes, i atesa la sollicitud presentada pel Govern, amb l'acord dels grups parlamentaris, els proposo, conforme al que estableix l'article 81.3 del Reglament, l'alteració en l'ordenació de les preguntes orals de tal manera que la primera pregunta oral al Govern, sobre la política de regadius, es pugui substanciar en el penúltim lloc de les preguntes al Govern, és a dir, abans de la pregunta número 9, sobre el Consorci per a la Normalització Lingüística.

Es pot aprovar per assentiment aquesta alteració?

(Pausa.)

D'acord, doncs, queda modificada en aquest sentit l'ordenació de les preguntes orals.

Pregunta al Govern sobre la suspensió de la Llei d'igualtat efectiva de dones i homes pel Tribunal Constitucional

310-00070/11

I comencem ara, doncs, amb la pregunta número 2, que esdevé la número 1; pregunta sobre la suspensió de la Llei d'igualtat efectiva de dones i homes pel Tribunal Constitucional. Formula la pregunta la senyora Montserrat Palau, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Montserrat Palau Vergés

El passat dia 3, el Tribunal Constitucional, amb aquesta capacitat inaudita de treball i celeritat que mostra darrerament, acordava la suspensió cautelar d'alguns articles de tres lleis aprovades per aquest Parlament; tres lleis més a afegir-se a la vintena suspeses entre febrer de 2012 fins avui mateix.

De la Llei 17/2015, de 21 de juliol, d'igualtat efectiva de dones i homes, el tribunal n'ha suspès articles cabdals en l'àmbit laboral per a l'execució d'una llei que propugna el dret fonamental d'igualtat entre dones i homes de manera efectiva en els àmbits polític, econòmic, social i cultural, amb una regulació pròpia i singular, d'acord amb el nostre marc competencial.

Es dona la circumstància que aquesta mateixa llei va ser citada pel Departament d'Estat dels Estats Units d'Amèrica en el seu informe d'aquest any com a mostra de bones pràctiques, assegurant que –cito textualment– emfasitza la lluita contra l'assetjament sexual i que –torno a citar– estableix la igualtat de representació a l'Administració pública, la coeducació a les escoles, els plans d'igualtat a les grans empreses i la prohibició de difondre contingut sexista en els mitjans públics.

Una llei aprovada, si més no pel que fa als articles suspesos, per tots –tots– els grups parlamentaris d'aquesta cambra en l'anterior legislatura; una llei, a més, i encara, a aquestes alçades del segle XXI, necessària, perquè està orientada a promoure la igualtat efectiva i l'apoderament de dones i homes, i perquè –servint-me de l'inici del preàmbul d'aquesta llei– el dret fonamental de la igualtat de dones i homes constitueix un valor cabdal per a la democràcia i és una necessitat essencial en una societat democràtica moderna que vol eradicar el sistema patriarcal, androcèntric i sexista.

Davant d'aquesta nova intromissió del Govern central i el Tribunal Constitucional en la sobirania competencial d'aquesta cambra, què en pensa el Govern, quina valoració en fa i com pensa actuar, honorable consellera?

La presidenta

Gràcies, diputada. Respon la senyora Neus Munté, consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència (Neus Munté i Fernández)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, vostè ha fet referència a una llei que va ser aprovada, efectivament, per unanimitat en molts dels seus continguts. Això indica ja d'inici que va ser molt treballada pels grups parlamentaris, que van buscar el consens, i el Govern se la va fer seva i va entendre que era un excel·lent instrument per lluitar contra les moltes desigualtats que encara afecten les dones en el conjunt de la nostra societat.

I tothom sap que un àmbit on aquestes desigualtats són encara més evidents i més cruentes és el món del treball; això ho mostren les dades, tant quantitatives –taxa d'ocupació o d'atur– com qualitatives, quan observem els salaris, les dificultats de promoció i de carrera professional, la precarietat en la contractació i també la desigual distribució en els diferents sectors d'activitat.

Ja des del Tractat de Roma del 57, la Carta dels drets fonamentals de la Unió Europea..., estableixen l'obligació d'assegurar la igualtat entre dones i homes en tots els àmbits, de manera especial en el camp de l'ocupació.

Per tant, el més greu és que aquests articles suspesos pel Tribunal Constitucional a instàncies del Govern del Partit Popular el que permetien és un abordatge coherent i integral per fer efectius aquests principis. M'estic referint a la perspectiva de gènere, que, com vostè sap molt bé, es recomana com a estratègia de treball a nivell europeu i internacional; una estratègia de gènere que la llei estableix que s'ha d'observar en la negociació col·lectiva, a l'hora de contemplar els expedients de regulació d'ocupació, en matèria de prevenció de riscos laborals... Per tant, una suspensió que afecta aquesta capacitat de què, com a govern i també en l'àmbit dels agents socials i econòmics, disposem per lluitar contra les desigualtats.

Però pel que fa al capteniment del Govern, senyora diputada, ja li avanço que, malgrat tots els pals a les rodes que ens podem trobar amb aquestes impugnacions, en qualsevol matèria, però especialment en una tan sensible i que genera un consens molt important polític i social, seguirem treballant per donar resposta a una autèntica problemàtica social; mantindrem, per tant, els efectes d'aquesta llei, i, colze a colze amb el Departament de Treball, també amb el Consell de Relacions Laborals, on hi són presents els sindicats i les entitats patronals, treballarem perquè es mantingui, hi insisteixo, a aquests efectes; per tant, perquè la suspensió decretada no anul·li en absolut la capacitat que continuem tenint, en base a les nostres competències i també en el camp de la negociació col·lectiva entre les parts, per impedir aquestes desigualtats.

Per tant, mantenim el pols per lluitar contra la desigualtat en el món del treball, independentment d'aquesta suspensió.

La presidenta

Gràcies, consellera.

Pregunta al Govern sobre l'impuls de l'activitat i la competitivitat territorial del món local

310-00071/11

Pregunta al Govern sobre l'impuls de l'activitat i la competitivitat territorial del món local. Formula la pregunta el senyor Marc Solsona, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Marc Solsona i Aixalà

Gràcies, senyora presidenta. Consellera, bé, els ajuntaments i el conjunt dels ens locals, com a administracions públiques més properes a la gent, a la ciutadania, coneixen amb més detall quines són les primeres necessitats, problemes, demandes i dificultats dels nostres conciutadans.

La crisi econòmica ha causat estralls en tots els àmbits, però també, de manera especial, a nombrosos ajuntaments del nostre país, ja siguin..., sense importar-ne ni la dimensió ni el seu àmbit territorial; uns consistoris que s'han vist en dificultat de dur a terme polítiques que permetin recuperar les seves finances locals, crear ocupació o dinamitzar l'activitat econòmica.

De fet, el sanejament de les finances locals ha condicionat les estratègies a curt i mitjà termini de molts municipis, i normes o lleis com l'LRSA han ocupat temps i maldecaps burocràtics que obliguen els ajuntaments a un asfixiant dia a dia.

És per això que quan parlem de dinamitzar l'activitat econòmica ho diem a partir de poder fer allò tan important com és la promoció econòmica, però d'arrel productiva, que vol dir associada a la innovació, al creixement sostenible del territori, sota criteris de cohesió social, econòmic i territorial; és a dir, promoció econòmica associada i entesa..., al treball en xarxa i amb aliances supramunicipals.

Aquest grup parlamentari n'és conscient, de la situació econòmica de la Generalitat, i, a més, és conscient de l'ofec premeditat del Govern espanyol a través del deshonrós i usurer FLA, que ha condicionat i condiona la política del Govern, que a més a més fa que el 95 per cent dels seus ingressos estiguin controlats pel Govern espanyol.

Malgrat aquesta situació, consellera, des dels ajuntaments del país necessitem que el Govern faci un esforç i contribueixi en la forma que sigui i que pugui a emprendre mesures o programes que ens permetin ajudar a impulsar accions que puguin fer recuperar l'activitat econòmica i la competitivitat perduda davant d'altres territoris de l'Estat.

Per tot això, consellera, per tot l'exposat, m'agradaria que ens poguéu explicar què pensa fer el Govern per impulsar l'activitat i la competitivitat territorial del món local i, si pot ser, si ens pot explicar alguna mesura concreta en aquest àmbit amb especial atenció als anomenats PECT, que són els programes d'especialització i competitivitat territorial.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. Respon la senyora Meritxell Borràs, consellera de Governació, Administracions Públiques i Habitatge.

La consellera de Governació, Administracions Públiques i Habitatge (Meritxell Borràs i Solé)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, l'impuls del món local és un dels principals reptes, evidentment, del nostre departament. I la nova convocatòria dels PECT marca un objectiu clar en aquest sentit: ajudar els ens locals a dinamitzar i a transformar la seva economia. Els projectes d'especialització i de competitivitat territorial han d'anar alineats estratègicament amb el que són, doncs, els fons Feder i el RIS3CAT. Les convocatòries..., en la convocatòria, concretament, aquest any, destinarem 50 milions d'euros a projectes d'alt valor afegit i que han de servir per augmentar significativament la competitivitat dels nostres municipis i de les nostres comarques.

Parlem, doncs, de projectes transformadors en el territori i això lògicament requereix una història i una anàlisi en profunditat, prèvies, per tal de vincular aquests projectes amb el dinamisme, l'economia i el món empresarial existent, i, per tant, a aportar elements innovadors en l'àmbit tecnològic.

Per tant, a què aniran destinats, concretament, aquests 50 milions d'euros que li anunciava? Doncs, a projectes vinculats a la recerca, el desenvolupament tecnològic i la innovació; a l'accés a les tecnologies d'informació i comunicació; també a la competitivitat de les pimes; al pas a una economia baixa en carboni en qualsevol àmbit, en qualsevol sector; a la protecció del medi ambient. I per tot això, doncs, els ajuntaments, els consells comarcals, també les diputacions, però també, doncs, les entitats privades sense ànim de lucre, els centres d'investigació, les operadores d'innovació i altres entitats del sector públic i representant del teixit social, tenen de temps fins al 5 de setembre per poder presentar les seves sol·licituds i projectes.

Per tant, som conscients que és una convocatòria que no arribarà a tots els municipis, però també sabem, i ho sabem per experiència, que produeix un efecte multiplicador, més que important, en l'economia del món local.

Per tant, senyor diputat, aquesta convocatòria, junt amb la resta de l'àmbit dels Feder, facilita un total de 95 milions d'euros en el món local que sens dubte serà, doncs, beneficiós per al conjunt del país.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, consellera.

Pregunta al Govern sobre la relació del model d'urbanisme amb la cohesió social i la sostenibilitat ambiental

310-00072/11

Pregunta al Govern sobre la relació del model d'urbanisme amb la cohesió social i la sostenibilitat ambiental. Formula la pregunta el senyor Marc Sanglas, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, presidenta. Conseller, aquests dies vostè i altres membres del seu departament han participat a Nova York a l'assemblea mundial del grup de treball de líders locals i regionals per preparar la cimera Habitat III de les Nacions Unides, sobre «vivença» i desenvolupament urbà sostenible, que es celebrarà a la ciutat de Quito entre el 17 i el 20 d'octubre d'enguany.

L'objectiu de la conferència Habitat III és reforçar el compromís global amb la urbanització sostenible per implementar una nova agenda urbana, i en aquest sentit la conferència es nodreix de les aportacions dels estats membres, també d'organitzacions de la societat civil, governs regionals i locals i institucions acadèmiques; és a dir, una visió molt transversal de la concepció de l'urbanisme, que entenem que ha de ser així perquè és més ric, però, més enllà d'això, i posant l'accent en la vessant social que ha de significar l'urbanisme, posant al centre de qualsevol actuació dels poders públics les persones.

La construcció de la ciutat, no només en el seu sentit literal, sinó també metafòric, pren sentit quan ideem models que pensen les persones, en la cohesió social, en ciutats amables. L'urbanisme és una de les eines polítiques amb major capacitat de transformació social, i en aquest país, n'hem tingut bons exemples, alguns de més reeixits que d'altres.

Aquest posar les persones al centre de les polítiques de desenvolupament urbà va de bracet, però, de fer-ho de manera sostenible. I, en tot cas, entenem que la nova agenda urbana és una bona oportunitat, a nivell, a escala mundial, perquè també en prenguem algunes conclusions a nivell nacional.

Creiem que disposar d'uns barris i ciutats on es garanteixin espais públics de qualitat, no només des del punt de vista constructiu, sinó especialment de la cohesió social..., aquest país som pioners, també, i en tenim un clar exemple en la Llei de barris..., però que entenem que queda feina per fer; va ser una bona eina en el seu moment, que es va iniciar, però que entenem que no ha acabat la seva feina i que, en tot cas, els exemples que tenim han reeixit prou.

Pensem també que és el moment de finalitzar la planificació en aquells àmbits on no s'ha fet, perquè cal establir un model, perquè és important que els operadors puguin tenir un model, que el país pugui definir aquest model. I, a voltes, cal replantejar aquest model tenint en compte els principis que ens permetin assolir la justícia social, i que el model sigui definit entre tots els agents implicats, perquè és una garantia de major democratització, és una garantia que tinguem un sistema més estable i no de canvis constants.

Entenem que cal replantejar el model de la ciutat extensiva, que en aquest país també ja ho hem fet, en certa manera, i que, per tant, hem de retreure els efectes nocius. Deixi'm que li doni unes dades: el teixit de les ciutats ocupa aproximadament el 2 per cent de la superfície terrestre, però, malgrat això, suposa el 60 per cent del consum de l'energia mundial, genera el 70 per cent de l'emissió...

La presidenta

Senyor Sanglas, ha exhaurit el temps.

Marc Sanglas i Alcantarilla

En tot cas, ja passo a la pregunta..., gràcies, presidenta...

La presidenta

Em sap greu... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.*) Veig que m'ha fet molt de cas, eh? (*Rialles.*)

Respon el conseller, senyor Josep Rull, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Josep Rull i Andreu)

Moltes gràcies –moltes gràcies–, presidenta. Gràcies, diputat. En efecte, aquests tres, quatre últims dies s'ha desenvolupat aquesta assemblea del món local i dels àmbits subnacionals a les Nacions Unides, en el marc de la cimera Hàbitat III. Una primera cosa que voldria subratllar: qui està liderant aquesta cimera, qui en fa de secretari, directament escollit pel secretari general de Nacions Unides, és un català, és Joan Clos. I jo vull posar en valor el lideratge que exerceix, que és extraordinari; i, per tant, hi ha elements d'orgull de país, que em sembla que és bo que aquest Parlament en tingui coneixement, en tingui un coneixement important. Hi ha catalans importants que tenen un paper rellevant en l'àmbit de les Nacions Unides.

Vostè ho explicava molt bé: la capacitat transformadora que té l'urbanisme, i la capacitat transformadora que també tenen les ciutats, ben gestionades, ben orientades. De fet, en els reptes més immediats a què feia referència vostè: crear oportunitats, generar llocs de treball, garantir l'accés a l'habitatge..., un bon urbanisme, una bona planificació territorial és absolutament determinant.

I nosaltres, en aquesta cimera, el que hem volgut explicar és el model català, que, en molt bon sentit, ens ajuda a avançar cap a quin model de ciutats volem: unes ciutats que siguin compactes i complexes en els seus usos i funcions; que siguin policèntriques, amb la densitat adequada per generar aquestes activitats, per dinamitzar l'economia, per generar llocs de treball; que garanteixi un accés a un habitatge digne i, sobretot, que permeti fer front als grans reptes que té la humanitat en l'àmbit ambiental. En molt bona mesura, el repte del canvi climàtic, els grans reptes ambientals des d'un punt de vista de sanejament, de gestió de residus, amb unes ciutats ben gestionades, els podem reeixir amb èxit.

I també hem aprofitat la nostra participació en aquesta cimera per explicar que a Catalunya hi ha un parlament amb una majoria escollida democràticament que diu que necessitem més eines per servir la gent, que volem servir més i millor la gent i que en aquets país hi ha una majoria que ha decidit que el millor instrument per fer-ho és tenir un estat propi i tenir un estat independent. Aquesta ha estat la nostra aportació en aquesta cimera de les Nacions Unides.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Gràcies, conseller.

Pregunta al Govern sobre la política fiscal amb relació als pressupostos del 2016

310-00065/11

Pregunta al Govern sobre la política fiscal amb relació als pressupostos del 2016. Formula la pregunta el senyor Joan Coscubiela, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Joan Coscubiela Conesa

Gràcies, senyora presidenta. Disculpi'm per interrompre la seva sessió d'hidromassatge, ho sento. (*Remor de veus.*) Senyor vicepresident, ens podria explicar quina és la política del seu Govern en relació amb la fiscalitat de l'IRPF, de l'impost de patrimoni, de l'impost de successions i la fiscalitat verda?

Gràcies.

La presidenta

Respon el senyor Oriol Junqueras, vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda
(Oriol Junqueras i Vies)

Bon dia. Gràcies, presidenta. Senyor diputat, com sap i hem dit des del mes de gener, a finals de maig el Govern aprovarà la proposta pressupostària, es portarà al Parlament a principis de juny, es votarà en aquest Parlament el mes de juliol.

El Govern..., la proposta pressupostària que aprovarà a finals de maig, és a dir, d'aquí a pocs dies, per entendre'ns, no inclourà previsions de canvis en la política fiscal, ni en la proposta de pressupostos, ni en la llei d'acompanyament. Òbviament –òbviament–, això és perfectament compatible amb el fet que, en el tràmit parlamentari, doncs, tots plegats, escoltem les propostes que vinguin per part de tots els grups.

I, en aquest sentit, també, recordar que aquest Parlament en el Ple contra la pobresa va aprovar per amplíssima majoria encarregar al Departament d'Economia i Hisenda l'estudi de possibles escenaris alternatius. I, per tant, el que farem és posar aquests estudis i aquestes aportacions al servei de les qüestions, de les propostes, de les preguntes, dels suggeriments que ens facin els grups al respecte.

La presidenta

Gràcies, vicepresident. Té la paraula el diputat.

Joan Coscubiela Conesa

Senyor vicepresident, vostès fa dues setmanes que escenifiquen, teatralitzen unes suposades picabaralles dins del Govern, que sembla que no tenen cap altre objectiu que cuidar les clienteles respectives de cara al 26 de juny, perquè vostès, de veritat, el que han fet és presentar un avantprojecte de mesures fiscals que no diu res, perquè pretenen que siguin els grups de l'oposició els que els fem la seva política fiscal. Doncs, bé, Catalunya Sí que es Pot li reitera l'ofertament de pactar una reforma de l'impost d'IRPF, de successions, de patrimoni, fiscalitat verda, que augmenti la capacitat fiscal del nostre país i, ahora, també faci un sistema fiscal menys injust i més progressiu.

Però, clar, el senyor Puigdemont diu que, d'això, res de res, que els catalans paguen molts impostos; així, «els catalans», tots ficats dins d'un sac, com si Catalunya fos l'única societat del món sense classes socials. Té raó, el senyor Puigdemont, hi han alguns catalans que paguen molt pels serveis que reben, per exemple, totes aquelles persones que tenen pensions de misèria i que el seu Govern, amb una mesura de copagament dels sistemes de dependència, els obliga a aportar una quantitat que és una veritable *expropiació* dels seus recursos minsos. Aquesta és una situació de clara injustícia que es podria intentar alleujar a partir de reformes en aquest sentit.

Però vostès, no; vostès continuen com sempre, perquè, en definitiva –en definitiva–, des d'aquest punt de vista, vostès pretenen que ignorem que aquí hi ha un problema entre classes socials. Perquè hi han poderosos, espanyols, sí, però catalans també, que continuen sense pagar impostos i es neguen, a més, de manera reiterada, a augmentar la seva aportació fiscal; poderosos catalans i espanyols amb noms concrets, que han construït la política fiscal espanyola, que es diuen Pujol, es diuen Mas, es diuen Homs, es diuen Puigdemont; una política fiscal, (*veus de fons*) sí, que ha ajudat a fer el nostre sistema fiscal, l'espanyol i el català, un dels més cadavèrics i injustos de la Unió Europea.

Doncs, bé, aquesta és la política fiscal de tota la vida de Convergència Democràtica de Catalunya; i sembla que vostè està disposat a continuar aplicant-la, senyor..., Junqueras (*remor de veus*), senyor Puigdemont.

Senyor Junqueras, pensa vostè fer continuisme o pensa canviar aquesta política fiscal? I, si us plau, a més de contestar-nos, digui alguna cosa: es menjarà aquest gripau que té mida d'elefant? Clar que també té una possibilitat...

La presidenta

Senyor Coscubiela...

Joan Coscubiela Conesa

Acabo.

La presidenta

...ha exhaurit el temps. (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.*)

Té la paraula el vicepresident.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Gràcies, presidenta. Senyor diputat, com es pot imaginar, aquesta mena de provocacions i referències a gripaus, elefants, etcètera, no alteren el bon ànim d'aquest conseller i d'aquest vicepresident. Per tant, escolti, la nostra posició és clara. Nosaltres portarem una proposta al Parlament, una proposta que no inclou mesures fiscals noves ni en un sentit ni en un altre, escoltarem el que el Parlament tingui a bé de dir-nos i sabem que les majories parlamentàries, en aquest Parlament, a vegades són canviants. Escolti, nosaltres, tot l'interès del món a escoltar totes les propostes que se'ns facin i intentar acollir-les de la millor manera possible.

És veritat que el nostre país fa un esforç fiscal notable. El conjunt de la nostra societat fa un esforç fiscal notable, en molts casos situat clarament per sobre de la mitjana de l'Estat espanyol –clarament. És veritat també que aquesta distribució sempre és susceptible de ser millorada –d'acord–, i que els criteris al voltant d'això poden ser diversos i variats –ho veurem en el debat de pressupostos i ho veurem en el debat d'acompanyament fiscal d'aquests pressupostos.

I, hi insisteixo, encantats d'escoltar les propostes que se'ns facin; encantats de respondre, amb el màxim de dades que tinguem i que puguem aportar, i, per tant, segur que és diferent en aquests moments la pressió relativa que representa l'impost de patrimoni, que el que representa l'impost de successions amb relació al que Catalunya..., i a la mitjana de l'Estat espanyol, etcètera.

Per tant, hi han diferències notables aquí dintre. Hi han diferències en l'àmbit de la distribució per rendes i per trams de renda, indubtablement; per tant, hi insisteixo, en aquest Parlament i en aquesta seu parlamentària d'aquí a pocs dies tindrem ocasió de debatre una proposta que haurà sigut aprovada pel Govern, potser també encara en menys dies. Debatem-ho i parlem-ne. Nosaltres sempre, ja ho saps –ja ho sap vostè–, ben predisposats a escoltar-lo i a acollir els seus suggeriments, sempre que tècnicament siguin factibles i sempre que hi hagi una majoria que ho sustenti; si no, doncs, no podrà ser; si no hi ha una majoria que sustenti el que vostè defensa, doncs, haurem de construir-la.

La presidenta

Gràcies, vicepresident.

Pregunta al Govern sobre la política aeroportuària

310-00067/11

Pregunta al Govern sobre la política aeroportuària. Formula la pregunta el senyor Alejandro Fernández, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Alejandro Fernández Álvarez

Gràcies, presidenta. Li voldríem demanar, senyor conseller, una valoració sobre la situació i els plans de futur del Govern amb relació al sistema d'aeroports de Catalunya. Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. Contesta el conseller Josep Rull.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Gràcies, senyora presidenta. Podien anar... *(Veus de fons.)*

La presidenta

Sí...

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Sí? Vinga.

La presidenta

Perdó.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Perfecte. Encara –encara– no he començat, eh, senyor diputat? *(Remor de veus.)*

Gràcies, senyora presidenta. Deu minuts. La valoració que fem és que tenim un bon sistema, una bona xarxa, però que si la poguéssim gestionar des de Catalunya, prenent decisions estratègiques des de Catalunya, aquesta xarxa, evidentment, seria imparabile.

La presidenta

Gràcies, conseller. Té la paraula el diputat.

Alejandro Fernández Álvarez

Gràcies, presidenta. Efectivament, oh, sorpresa!, aquesta pregunta estava relacionada amb les peticions insistents de traspàs a la Generalitat dels aeroports, com si fos una panacea i quan precisament els aeroports de Reus i de Barcelona comencen a créixer més. Però abans de demanar traspassos fóra bo analitzar quin ha estat el paper del Govern de Catalunya en la gestió dels dos aeroports que té en competència.

En el cas de Lleida podem parlar d'estancament; estancament que contrasta, precisament, amb aeroports que van començar malament, que van ser criticats amb raó, com és el cas de Castelló, però que resulta que en els dos darrers exercicis –i no s'explica això– ha tingut uns resultats espectaculars amb el nou lideratge de Javier Moliner, president de la Diputació.

En el cas de l'altre aeroport, Andorra - la Seu, el seu pla director estableix 26 milions d'euros d'inversions de cara al futur, però resulta que el mateix pla director ja avança que el 80 per cent de l'impacte econòmic d'aquesta inversió no serà per a Catalunya, sinó que serà per a Andorra. En fi, no seré cruel amb aquesta tendència andorrana del seu Govern.

Però, sobretot, la joia de la corona ha estat Spanair, que va ser definit, rebut, amb expressions grandiloqüents, deliris de grandesa, un antecessor seu va parlar d'«estructures d'estat, model d'èxit internacional, el món ens mira». I tant, que el món ens mira!: 600 milions d'euros de forat. No ho dic jo, ho diu una sentència judicial. Una comissió d'investigació *light*, on ningú no va assumir cap responsabilitat política, no es va donar cap explicació convincent, ni demanar disculpes, ni explicar on van anar a parar els diners públics.

Resumint el seu bagatge: gestió millorable a Lleida, gestió andorrana a la Seu, forat còsmic a Spanair... No seré jo, senyor conseller, qui els negui totes les virtuts d'aquest món, però és evident que Déu no els va cridar per al camí de la gestió aeroportuària. (*Rialles.*) En conseqüència, cooperin amb AENA a les taules ja establertes, gestionin millor els aeroports que són de la seva competència i, abans de donar lliçons i de demanar traspassos, donin explicacions convincents d'on van anar a parar els diners públics de Spanair.

Gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, diputat. Té la paraula el conseller.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Gràcies, presidenta. Se m'acuden molts adjectius per qualificar la seva intervenció, potser «audaç»? És a dir, venir aquí algú, en aquest Parlament, i parlar com a model d'èxit de l'aeroport de Castelló, escolti, vol dir que el sentit de vergonya... (*Aplaudiments.*) El sentit... Se'n recorda, d'allò: «*El aeropuerto del abuelo*»? Doncs, és exactament això, és l'antítesi... Escolti, prudència –prudència.

Mirin, l'aeroport de Reus i l'aeroport de Girona bàsicament són operatius en aquests moments per l'esforç ingent que fan les institucions catalanes, a través dels acords de publicitat i màrqueting.

El 90 per cent de l'activitat comercial de l'aeroport de Girona se sustenta en aquests acords a què arriben les institucions catalanes, la Generalitat de Catalunya i la diputació, i el 99 per cent a Reus. Per tant, escolti, el model d'AENA és un model, bàsicament, que treu molt rendiment dels aeroports catalans, molt rendiment de l'aeroport de Barcelona. Té uns beneficis, abans impostos, l'aeroport de Barcelona, d'uns 340 milions d'euros; l'aeroport de Madrid, 27 milions d'euros; és bàsicament per a això per al que serveix AENA. I vostè ens parla de l'aeroport de Lleida i l'aeroport de la Seu.

Miri, l'aeroport de Lleida, concretament, té més trànsit que tretze aeroports d'AE-NA, d'aquests que vostè planteja. Doni'ns marge de maniobra per poder prendre, en tots els àmbits, les nostres pròpies decisions. I l'aeroport de la Seu, exactament el mateix, està per davant de set aeroports d'aquests que vostè posa en valor d'AENA. Aquest model centralista, centralitzador, aquest és un model que no genera prosperitat i benestar a Catalunya.

Per tant, deixi's de reflexions d'aquestes vaporoses que fa i tanqui files al costat del Govern de Catalunya en el sentit (*veus de fons*) de poder prendre les decisions que interessin i que corresponen a aquest país. I el sentit de vergonya mantingui'l una miqueta, com a mínim, quan intervingui en aquest Parlament.

Gràcies, senyors... (*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, conseller.

Pregunta al Govern sobre la política fiscal

310-00068/11

Pregunta al Govern sobre la política fiscal. Formula la pregunta el senyor Fernando de Páramo, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Fernando de Páramo Gómez

Gràcies, presidenta. Vamos a ver si a la segunda va la vencida. Según las informaciones publicadas estos últimos días, queremos saber qué va a hacer el Govern con el IRPF. Es una pregunta muy fácil y muy directa, y se la hago porque depende de quién hable en el Govern, si lo hace la señora Munté con ocurrencias fiscales como dijo ayer, si lo hace el señor Puigdemont o si lo hace usted, señor *conseller* Junqueras, pues no se ponen de acuerdo y dicen una cosa y la contraria. Y es que todos los gobiernos del mundo, absolutamente todos los gobiernos del mundo, tienen una propuesta fiscal, y eso no se delega en un parlamento, sino que se lidera.

Y queremos conocer, por favor, su postura acerca del IRPF.

Gracias.

La presidenta

Gràcies, diputat. Té la paraula el senyor Oriol Junqueras, vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Gràcies, presidenta. Gràcies, senyor diputat. Em sembla que la dita popular diu que *és a la tercera, no?, que va la vencida?* Ara tindrà una tercera oportunitat.

Escolti, la nostra posició és clara, l'hem repetida en moltes ocasions, em sap greu tornar-ho a explicar perquè entenc que probablement la majoria ja ho ha entès a la primera o a la segona; però, en tot cas, és: el Govern aprovarà una proposta pressupostària a finals de maig, la portarà a aquest Parlament, aquest Parlament en farà un debat durant el mes de juny i ho aprovarà durant el mes de juliol. La proposta que porta el Govern i que aprovarà en els propers dies és una proposta que no presenta alteracions en l'àmbit fiscal respecte al que vam presentar l'any passat.

Per tant, no hi ha una proposta de canvi fiscal ni a pressupostos ni a llei d'acompanyament. Òbviament, això no treu que si aquest Parlament, amb les majories que es defineixin, considera que han d'haver-hi canvis..., escolti, aquest Govern escoltarà les propostes i les atindrà de la millor manera possible. I, en aquest sentit, també, com vostès saben, atès que aquest Parlament ens va encarregar, per amplíssima majoria, aportar dades quan se'ns demanin i en el debat de política pressupostària és la millor de les ocasions, doncs, aportarem les dades que tinguem respecte als suggeriments que ens facin els grups i que neixin dintre del mateix Govern.

I deixi'm dir que els governs de coalició o monocolors poden tenir opinions –només faltaria–, com segur que passa en tots els àmbits possibles. I, en tot cas, aquest és un govern que, malgrat tots els malgrats, que segons vostès deuen ser molts, però precisament això encara ens dóna més mèrit, doncs, som capaços de posar-nos d'acord, cosa que vostès de moment encara no han sigut capaços de posar-se d'acord amb ningú.

La presidenta

Gràcies, vicepresident. Té la paraula el diputat.

Fernando de Páramo Gómez

Repase un poco la actualidad política, señor Junqueras, porque precisamente acabamos de llegar a un acuerdo. Hace unos días llegamos a un acuerdo con el Partido Socialista.

Hay que ser responsables y dar la cara –hay que ser responsables y dar la cara–, porque las diferencias entre Convergencia y Esquerra, que no nos cuesten dinero a todos los catalanes y a la clase media de Cataluña... Ustedes no son un gobierno, son una suma de escaños, y gobernar no es solo sumar escaños, es tener un proyecto. Es tener un proyecto de gobierno y también tener un proyecto fiscal. Menos hojas de ruta independentistas, que en eso usted es un especialista, y más hojas de ruta para la clase media trabajadora de este país. Que ustedes, de Esquerra y la CUP, quieran subir los impuestos no es noticia. En Cataluña ya conocemos su trayectoria, nosotros sí la conocemos; veo que la nuestra no la conoce. En cualquier caso, lo que me sorprende es que desde Convergencia –desde Convergencia– se quieran todavía subir más los impuestos a la clase media y trabajadora.

¿Sabe lo que pasa? Que lo fácil en un gobierno es hacer recortes, lo fácil es subir los impuestos. ¿Sabe lo que es lo difícil? –¿Sabe qué es lo difícil?– Lo difícil es suprimir chiringuitos políticos. ¿Sabe qué es lo difícil? Lo difícil es acabar con estructuras que no sirven para nada. ¿Sabe qué es lo difícil? Acabar con cargos de confianza, y donde también ustedes son bastante expertos. ¿Sabe qué es lo difícil? Acabar con la corrupción. Acabar con la corrupción y luchar contra el fraude fiscal. Eso rebaja mucho más de lo que ustedes están haciendo.

Sinceramente, señor Junqueras, no cuente con nosotros... –y ya se lo decimos–, no cuente con nosotros para subir los impuestos a la clase media y trabajadora, a la clase que paga impuestos, a la clase que cobra una nómina cada día y que se levanta para levantar este país.

La presidenta

Gràcies, diputat. Té la paraula el vicepresident.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Gràcies, presidenta, i gràcies, diputat. Vostè segur que és conscient que moltes de les iniciatives en l'àmbit fiscal que ha tingut aquest Parlament han acabat com han acabat en mans del Govern espanyol i del Tribunal Constitucional, incloent-hi també moltes que havien tingut un amplíssim suport en aquest Parlament.

Dit això, dir..., no ho sé, potser em considerarà agosarat, però quan diu «no cuente con nosotros», no sé per què ja tenia la intuïció que no podíem comptar amb vostès; per tant, no m'ha sorprès gaire.

I una altra i última reflexió: si la renda *per capita* mitjana a Catalunya està al voltant dels 25.000 euros, segur que vostè es fa el càrrec que 100.000 euros no representa la mitjana. I segur que si... (*veus de fons*), i que segur que... No, deixin-me parlar, no passa res, deixin parlar. I, per tant, escolti, senzillament és una qüestió de fer números; tindrem ocasió de fer-los, tindrem un debat parlamentari, segur, molt interessant amb aportacions de tots els grups, i, per tant, tindrem ocasió de respondre i d'aportar...

La presidenta

Vicepresident, em sap greu però ha exhaurit el temps.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

...dades al voltant d'això.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, vicepresident.

Pregunta al Govern sobre la política de patrimoni

310-00069/11

Pregunta al Govern sobre la política de patrimoni. Formula la pregunta el senyor Antonio Espinosa, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Antonio Espinosa Cerrato

Gràcies, presidenta. Señor vicepresidente y *conseller* de Economía, desde el 2008, los sucesivos gobiernos de la Generalitat han estado haciendo lo que todo el mundo sabe que no se puede hacer: «*Vendre la casa i anar de lloguer.*» Eso lo recoge, como bien sabe, una *dita* catalana de gran sabiduría. Y lo han hecho en los peores años, lo han hecho en unos años en los que el mercado inmobiliario estaba hundido y el ejecutivo se ha visto obligado a rebajar el precio de los inmuebles hasta incluso un 21 por ciento precisamente para encontrar comprador.

Estos años han dejado casos flagrantes de mal negocio. Mire, le voy a señalar solo dos: la venta de la *conselleria* de la sede del Territori o la emblemática Casa Burés fueron vendidas por 52 y 18 millones cuando costaron 60 y 26. Pero desgraciadamente, señor *conseller*, estos dos no son los únicos casos. La verdad es que todos los edificios se han vendido mal, su venta ni siquiera ha servido para paliar mínimamente el déficit y los costes de alquiler y recompra serán enormes y, en el fondo, solo se habrá beneficiado algún sector privado –solo se habrá beneficiado. Quienes habrán sacado tajada de esta situación son los grandes fondos europeos, que se han aprovechado ¿de qué? De las urgencias y de la debilidad de los interlocutores de la Administración catalana para reventar a la baja las subastas de los edificios públicos. Entre 2008 y 2015, la Generalitat ha vendido 45 inmuebles por la pírrica cuantía de 600 millones, rebajando el precio de la mayoría de ellos y en el peor momento del mercado inmobiliario.

Señor *conseller*, queremos saber si el Gobierno piensa seguir con su política ruinosa de venta de patrimonio público. Queremos saber si retomará las fallidas operaciones de venta de Torre Muñoz del Passeig de Gràcia, la sede de Empleo de la calle Sepúlveda o la sede de la Bolsa de Barcelona.

La presidenta

Gràcies, diputat. Respon el vicepresident del Govern, senyor Oriol Junqueras.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Gràcies, presidenta. Gràcies, senyor diputat. De fet, fonamentalment d'acord amb el diagnòstic que fa en el sentit d'expressar la seva preocupació per la situació de dèficit de les administracions públiques, també de la Generalitat de Catalunya per la situació d'endeutament, per les dificultats del període duríssim que hem travessat i que, en gran mesura, continuem travessant. Per tant, en tot això, absolutament d'acord. I que segur que la venda de patrimoni en un context de baixa de preus immobiliaris, doncs, té conseqüències que segur que ens hauríem volgut estalviar, una altra cosa és quins marges hi havien per estalviar-s'ho, etcètera. Per tant, en gran mesura, d'acord amb el diagnòstic que fa.

Probablement no ens posarem d'acord en què ens ha portat a patir aquests símptomes. Des del nostre punt de vista, és evident que els grans problemes de dèficit que afronten les administracions públiques en el conjunt de l'Estat espanyol –comunitats autònomes, ajuntaments, etcètera, el mateix Govern espanyol– són responsabilitat fonamentalment de qui pren les grans decisions en política fiscal, de distribució de sostre de dèficit, etcètera, que, en aquest cas, és el Govern del PP, el Ministeri d'Hisenda, etcètera, i que sabem que pot acabar, potser, amb una multa per part de la Comissió Europea, potser, de 2.000 milions d'euros. Per tant, la situació és d'una complexitat enorme, sens dubte, absolutament d'acord.

Què farà el Govern de la Generalitat de Catalunya en els propers mesos? Doncs, atès que la venda de patrimoni, ho compartim amb vostè, no pot ser una solució indefinida per resoldre els problemes d'ingressos ordinaris, perquè des del nostre punt de vista és una política que en aquests moments està acabada, la nostra voluntat i la nostra feina en aquest moment es concentra a inventariar de la millor manera possible quin és el patrimoni de què disposa la Generalitat de Catalunya i quines són les demandes d'ús públic per part del conjunt de l'Administració per trobar el millor lligam entre les disponibili-

tats que tenim i les demandes que tenim. Això no treu que pugui haver-hi alguna permuta o alguna venda, alguna permuta amb d'altres administracions públiques, d'alguna finca que sigui en aquests moments sobrera, que no tingui una utilitat immediata.

I, finalment, concentrar-nos en el pla d'eficiència en la despesa i, per tant, en la concentració de serveis en edificis, en grans edificis, el cas de la Zona Franca, que permetin un abaratiment, una reducció dels costos de manteniment, servei, neteja, seguretat, etcètera.

La presidenta

Gràcies, vicepresident. Té la paraula el diputat.

Antonio Espinosa Cerrato

No me ha contestado con certeza sobre si piensa o no, pero bien, nos alegraríamos de que el Gobierno de la Generalitat no repitiera operaciones como la de vender el edificio de la Agencia Tributaria por 25 millones y pactar pagar 41 millones por su alquiler en los próximos veintiún años, y más tarde trasladar a la Zona Franca las dependencias.

Señor vicepresidente y *conseller* de Economía, desde Ciudadanos les pedimos que la Generalitat no siga haciendo el negocio de Roberto y las cabras que han hecho hasta ahora con la venta del patrimonio público.

Muchas gracias.

La presidenta

Vicepresident, té tres segons. (*Rialles.*)

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Tal com li he dit, així ho farem, i, en tot cas, el negoci de Robert i de les cabres l'ha fet el conjunt dels ciutadans espanyols amb el sistema de finançament que han decidit els grans partits polítics espanyols.

La presidenta

Gràcies, vicepresident. (*Rialles i alguns aplaudiments.*)

Pregunta al Govern sobre la política de regadius

310-00064/11

Pregunta al Govern sobre la política de regadius. Formula la pregunta la senyora Mireia Boya, del Grup Parlamentari Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Mireia Boya e Busquet

Gràcies, presidenta. Bon dia, consellera. Els pagesos de la Comunitat de Regants de l'Alt Urgell, que es coneixen com a «regants del canalet de Tàrraga», han vist com les pressions de la comunitat de regants del Segarra-Garrigues i, sobretot, la inacció de la seva conselleria han provocat que el passat 21 d'abril es tallés el subministrament d'aigua per a reg per a aquesta comunitat de regants, això tot i tenir l'autorització de la Confederació Hidrogràfica de l'Ebro, que, per cert, ha dictat mesures cautelars per assegurar el reg i que aquests pagesos no perdin la producció, cosa que la seva conselleria no ha fet.

Li recordo que el Segarra-Garrigues és una macroinfraestructura de distribució en alta que ha tingut uns sobrecostos enormes, que està tacada amb l'ombra de la corrupció i que la seva comunitat de regants vol controlar el negoci de l'aigua a ponent amb uns preus abusius per a molts petits pagesos que no tenen altre remei que o bé arrendar les seves terres o bé vendre-les als grans productors perquè no poden pagar les inversions obligatòries per adaptar-se al sistema de reg que se'ls imposa.

Vostè, consellera, va manifestar la voluntat d'establir una negociació entre les parts implicades per permetre trobar una solució per a l'abastament en alta des del Segarra-Garrigues. I la pregunta, tot i que ja sé la resposta, és quines gestions va fer per impedir el tall de subministrament en alta, i com que la resposta és «cap», m'agradaria saber quines gestions té previst dur a terme a partir d'ara per a garantir el subministrament als regants del canalet.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. Té la paraula la senyora Meritxell Serret, consellera d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

La consellera d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Meritxell Serret i Aleu)

Gràcies, presidenta. Gràcies, diputada, i agraeixo molt la pregunta perquè, certament, la resposta a la seva pregunta no és «cap», de cap manera.

Des d'aquesta conselleria, des del primer moment, hem fet gestions, hem fet una proposta, quan aquest conflicte porta molts anys i no s'havia fet mai cap proposta, i hem fet una proposta, que ha estat..., en principi, estava ben vista per totes les parts, tant la comunitat del canalet com la comunitat del Segarra-Garrigues, com també Aigües del Segarra-Garrigues, i, malauradament, ha sigut la mateixa comunitat del canalet que ha desestimat la nostra proposta.

I, per tant, ara està en mans de la mateixa comunitat del canalet que es pugui resoldre el conflicte.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, consellera. Té la paraula la diputada.

Mireia Boya e Busquet

Des de dissabte passat, sabem que està més ocupada buscant regants per al canal Xerta-Sénia que no per solucionar la situació crítica dels regants del canalet d'Urgell, i ara que són necessaris els regs de primavera, que assegurin la producció de tot l'any.

De fet, el Xerta-Sénia també necessita nous regants per rendibilitzar-se, i estant buscant pagesos que paguin, que canviïn les seves instal·lacions, però en cap moment assegurin que això no tindrà efectes ni sobre el canal de l'Ebre, no assegurin que no tindrà uns preus abusius de l'aigua, com passa amb el Segarra-Garrigues, i no assegurin que un cop més l'aigua no es convertirà en un negoci controlat per uns lobbys als quals poc importa el petit pagès ni les conseqüències ambientals sobre el riu Ebre.

La pregunta és: com pot assegurar que situacions com la dels petits regants del canalet de Tàrraga no es repetiran al Xerta-Sénia.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. Té la paraula la consellera.

La consellera d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació

Gràcies, presidenta. Diputada, la veritat és que, al voltant de la política de regadius d'aquesta conselleria, estem portant una doble vessant. Primera, una aposta clara pel regadiu, perquè és estratègic per al futur d'aquest país. Només recordar que el 28 per cent de la superfície agrària útil està en regadiu, però genera el 70 per cent de la producció final agrària. Per tant, és una aposta clara de cara al futur i per a la sostenibilitat del país en dos sentits: el tema de la nostra capacitat d'adaptar-nos al canvi climàtic, i, després, també, per a la mateixa accessibilitat als aliments; però, a més a més, també són la millor política, el regadiu i la seva modernització, per assegurar el cabal ecològic dels nostres rius.

Pel que fa a la política amb nous regadius, estem impulsant una política basada en tot el contrari del que vostè deia; és a dir, en la possibilitat que siguin els petits regants els que desitgin apostar-hi fent un bon acompanyament. De fet, si no hi ha un 70 per cent de regants adherits no la tirem endavant. I això no són grans, sinó que són els petits.

I, a més a més, fem una aposta clara, apostant també amb diner públic: en plans de millora hi hem posat 13 milions d'euros, fins al 2020 hi posarem 30 milions d'euros, de suport explícit als regants, però és que, a més a més, en les mateixes obres en els regadius hi estem apostant més de 22 milions d'euros anualment. I, en la mesura que siguem capaços de continuar amb aquesta línia –que vindrà, evidentment, lligada a la capacitat d'aprovar uns pressupostos i a la capacitat, també, de construir aquest país, que ens permeti tenir suficients recursos, d'ara i en endavant–, podrem consolidar tant una obra com és la del Xerta-Sénia, com, sobretot, la del Segarra-Garrigues, que, de

moment, portem ja més de 12.000 hectàrees, el 2018, amb totes les mesures compensatòries fetes, més de 20.000, i esperem arribar a les 68.000, que realment són regables, del Segarra-Garrigues, i que afavoriran el desenvolupament...

La presidenta

Consellera, ha exhaurit el temps.

La consellera d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació

...del nostre territori.

Gràcies –gràcies, presidenta.

La presidenta

Gràcies.

Pregunta al Govern sobre el Consorci per a la Normalització Lingüística

310-00066/11

Pregunta al Govern sobre el Consorci per a la Normalització Lingüística. Formula la pregunta el senyor Rafel Bruguera, del Grup Parlamentari Socialista.

Rafel Bruguera Batalla

Senyora presidenta... Senyor conseller Vila, el model del Consorci per a la Normalització Lingüística està en risc, a causa, fonamentalment, de retallades pressupostàries, reducció de plantilla i precarietat laboral. Però, en paral·lel a aquesta situació, ha entrat a treballar al consorci un nou alt càrrec, l'anterior secretària general del departament.

Nosaltres entenem que aquest lloc de treball és, en primer lloc, innecessari, per duplicitat a la tasca inherent al gerent, i, en segon lloc, desproporcionat. El seu sou és el doble del càrrec més elevat del consorci, la gerència.

Aquesta contractació és opaca, arbitrària i immoral, i s'ha fet sense cap mena de transparència. Per això li demanem, senyor conseller, que en seu parlamentària ens doni les oportunes explicacions.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. Respon el senyor Santi Vila, conseller de Cultura.

El conseller de Cultura (Santi Vila i Vicente)

Moltes gràcies; molt bon dia, molt honorable presidenta. Il·lustre diputat, aquesta és una pregunta que no pel que diu, sinó pel que insinua és absolutament impròpia del seu grup i de vostè mateix. I no li respondré en els termes que es mereixeria perquè vostè sap perfectament que estem parlant d'una persona d'una vastíssima carrera professional, que té una plaça a l'Administració pública guanyada en propietat, i que, per tant, no altera en res el que és el conjunt de la plantilla en aquests moments, en el cas del Consorci de Política Lingüística.

És més, li puc ben assegurar –i vostè ho coneix, perquè aquesta informació és pública i absolutament transparent– que no hem alterat en res el pressupost per fer possible que una persona, hi insisteixo, que en aquests moments es troba en plantilla en el Departament de Cultura, doncs, a través d'un conveni marc que relaciona el consorci amb el departament, hagi pogut passar a incorporar-se, amb una funció directiva, que, a més a més, permet la reorganització i l'amortització de dues places i la reformulació d'una altra.

Per tant, senyor diputat, ni hi ha major pressupost, ni hi ha opacitat en aquest nomenament, ni incorporem a ningú de fora, perquè és una persona, hi insisteixo, que només per educació, atès que és una senyora, no li diré la llarguíssima trajectòria que porta al Departament de Cultura, en tot cas, una carrera de més de trenta anys.

La presidenta

Gràcies, conseller. Té la paraula el diputat.

Rafel Bruguera Batalla

Sí; gràcies, presidenta. En tot cas, no dubtem en absolut de la vàlua d'aquesta persona –en absolut.

Miri, l'any passat el Departament de Cultura aprovà la modificació dels estatuts de determinats consorcis, entre els quals el que ens ocupa. Aquesta disposició diu, per exemple, que el personal del consorci s'ha de determinar en la plantilla i la relació de llocs de treball. Doncs, miri, ahir, encara, vaig entrar a la pàgina web i en l'organigrama del consorci aquell lloc de treball no hi figura.

En segon lloc, també s'especifica que la selecció de personal s'ha de fer mitjançant convocatòria pública, d'acord amb els principis d'igualtat, publicitat, mèrit i capacitat. Doncs, bé, aquell lloc de treball no compleix cap d'aquests requisits i, a més, el contracte no s'ha publicat al diari oficial, vulnerant la normativa en matèria de transparència.

I, finalment, conclou que les retribucions al personal del consorci no poden superar, en cap cas, les establertes a llocs de treball equivalents. En aquest cas, el sou establert és el de secretari general del departament, el que ocupava anteriorment aquesta persona, amb una responsabilitat dins el consorci, evidentment, molt inferior a la secretaria general de tot el departament. No hi sabem veure, senyor conseller, cap mena de proporcionalitat.

I el que ens temem, i alguna informació tenim en aquest sentit, és que no estem parlant, probablement, d'un cas aïllat, sinó que aquesta política de recol·locació d'exalts càrrecs s'ha produït en altres departaments, com ja estan denunciant els sindicats. El nostre grup, evidentment, en demanarà explicacions.

Però, en tot cas, pel cas que ens ocupa, per les raons que li he indicat, senyor conseller, li demanem una rectificació a aquest contracte laboral per obra o servei que considerem, ho repeteixo, opac, arbitrari i immoral.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, diputat. Té la paraula el conseller.

El conseller de Cultura

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Hi insisteixo: estem parlant d'una reordenació i no d'un increment de plantilla, que té un cost zero. I és absolutament fals que tingui una retribució econòmica com vostè indica, equiparable a una secretaria general. La retribució és la pròpia, també, d'una funció directiva, de coordinació i de recursos de serveis, que afecta, en aquest cas, a un consorci que és el vuitè dels quaranta-cinc consorcis que té la Generalitat de Catalunya, el vuitè més important en nombre de treballadors, en pressupost.

Per tant, jo crec que, en aquestes circumstàncies, estava absolutament justificat, hi insisteixo, que una persona que té una carrera pública acreditada com a servidora pública, amb una plaça en propietat, adscrita al Departament de Cultura, que després d'haver exercit durant molts anys funcions també de confiança tecnicopolítica, pugui exercir un paper, en aquest cas, rellevant, que tots reconeixen, totes les institucions consorciades implicades en el consorci, tant en el món local com la Diputació de Girona, que també en forma part, com el mateix Govern, que és necessari de remuntar, de reorientar per seguir atenent la seva missió, que, enguany, ha atès setanta mil alumnes.

Per tant, en definitiva, creiem que hi ha tota l'objectivitat i transparència pròpia i necessària d'una funció d'aquestes de confiança tecnicopolítica.

La presidenta

Gràcies, conseller.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el posicionament polític del Govern amb relació a la situació del País Basc

317-00045/11

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política i social. Formula la pregunta la senyora Anna Gabriel, del Grup Parlamentari Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Anna Gabriel i Sabaté

Sí; hola, molt bon dia. President, diputades, com bé sabeu, avui dimecres visita el Parlament una delegació de polítics del País Basc, pertanyents a la formació Euskal Herria Bildu, una formació creada en els darrers temps. La visita, també, com sabeu, ve encapçalada per la nostra companya Arnaldo Otegi. Ha generat, aquesta visita, molta expectació, també moltes mostres de solidaritat i de suport, i també és veritat que algunes crítiques i manifestacions de reprovació. Si ens quedem en aquestes darreres, en les crítiques i en les reprovacions, ens adonem que vénen de banda, de la part, de la mà d'aquells que mai s'han distingit per voler una resolució al conflicte polític del País Basc; de fet, ni al del País Basc ni al conflicte polític d'enlloc.

Tanmateix, i tenint en compte la situació política generada al País Basc –que, com sabem, no és la mateixa que fa uns anys–, aquesta actitud de reprovació és especialment greu, és encara més greu mantenir-se en aquesta posició. Un cop celebrada la Conferència Internacional de Pau, d'Aliete, i un cop el cessament unilateral de l'activitat armada d'ETA, al nostre entendre s'assentaven les bases per assumir una resolució pacífica i democràtica al conflicte.

Tanmateix, el Govern de l'Estat espanyol, com sabem, respon amb una lògica de paralització: el Govern es nega a respectar el dret del poble basc a decidir sobre el seu futur; el Govern es nega, també, a abordar aquells aspectes urgents que requereix l'àmbit dels drets humans; és a dir, modificacions en la política penitenciària, reconeixement i reparació de totes les víctimes –de totes les víctimes–, i també desarmament definitiu i efectiu d'ETA.

Tenint en compte que nosaltres pensem que les bases de la nova república s'haurien d'assentar en una nova cultura de pau i creiem que el nostre país pot ser un referent en una nova forma d'entendre la geopolítica de la Mediterrània i del món..., senyor president, té vostè pensat mantenir des de la Generalitat algun tipus de posició enfront la situació política generada al País Basc? Creu, comparteix amb nosaltres, que hem d'aprofitar aquesta oportunitat única per a la pau? Creu que podem emplaçar el Govern de l'Estat que canviï la seva posició i miri cap al futur en lloc de mantenir-se ancorat en el passat?

Sap que aquesta actitud és mirar cap al futur, és mirar cap als drets humans, és estar al costat del dret a l'autodeterminació, i és acabar amb el dolor, amb el patiment i amb la injustícia. *Ongi etorri*, Arnaldo Otegi.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, diputada. Respon el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Carles Puigdemont i Casamajó)

Molt bon dia, senyora presidenta. Senyora diputada, efectivament el tema de la situació del País Basc és, feliçment, molt diferent del que havíem conegut per desgràcia durant dècades. I, d'això, ens n'hem d'alegrar tots i hem d'agrair els esforços que fa força gent, no tothom, perquè aquest procés de pau, com és interès de tothom, es consolidi i puguem garantir el que és una veritable obsessió de tots els demòcrates, començant pel mateix Govern basc, que és la convivència a Euskadi. Una convivència que ha estat molts anys –molts anys– amenaçada, en risc, per l'expressió de la violència.

I, en aquest sentit, deixi'm dir-li que, efectivament, Catalunya crec que pot aportar un coneixement i un compromís en això que vostè en diu «la cultura de la pau», perquè no ens hem mogut mai d'aquí i perquè no moure'ns d'aquí crec que és un exemple per a tots aquells països que busquen el reconeixement del seu procés polític.

El Govern basc està fent una feina encomiable que mereix el suport del Govern català i del Parlament, si m'ho permet. És una feina que el conseller Urkullu, amb qui he tingut ocasió de parlar justament d'aquest tema, es mou a partir de la idea de consolidar el pla de pau i convivència; un pla de pau i convivència, que, com coneix segurament vostè també, parteix d'un paquet de mesures, mesures que van en direcció al que és la memòria i el passat, el que és la situació del present i el que és, sobretot, el futur, al que és l'educació en valors.

I cal, tanmateix, que, perquè això sigui efectiu, perquè puguem parlar d'una consolidació definitiva del procés de pau i de la convivència a Euskadi, que es donin com a mí-

nim tres circumstàncies que vostè ha esmentat: que hi hagi un desarmament verificable, i això interpel·la no només els actors bascos, sinó actors estatals i internacionals –hi ha d’haver un desarmament verificable–; hi ha d’haver un reconeixement del dany causat a les víctimes, sense matisos, i ha d’haver-hi, efectivament, una modificació de la política penitenciària de l’Estat espanyol, perquè hauria de començar, d’entrada, per complir allò que diu el mateix Estatut de Gernika –d’entrada, hauria de començar per complir el que diu l’estatut– i transferir al Govern basc la competència en la gestió dels centres penitenciaris; per començar.

Per tant, si no es produeixen aquests tres elements, observarem amb preocupació que aquest procés de pau i de convivència d’Euskadi es pugui no consolidar. Però com que aquesta és una determinació del Govern i de la societat basca, el poble de Catalunya, crec que en el seu conjunt, està justament al costat d’aquells que volen la convivència i volen la democràcia al País Basc.

La presidenta

Gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la visita d’Arnaldo Otegi al Parlament

317-00048/11

Pregunta al president sobre la situació política. Formula la pregunta el senyor Xavier García Albiol, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Xavier García Albiol

Gràcies. Senyor president, d’aquí a poc més d’una hora en aquest Parlament es produiran dues reunions. Una, i convidat per una diputada de Convergència Democràtica de Catalunya, vindrà el dirigent de la banda terrorista ETA, Otegi, responsable d’haver matat més de cinquanta catalans, entre ells molts nens; un dirigent d’ETA que no ha demanat perdó i que, com ell ha manifestat, es sent responsable polític de l’activitat d’ETA. I una segona reunió on estarem el Partit Popular amb les víctimes i els familiars de les víctimes dels que han estat assassinats per la banda que dirigia, entre altres, Otegi.

Com valora, senyor president, que una diputada del seu grup hagi cursat aquesta invitació? Com valora, senyor president, que la presidenta del Parlament, la segona institució de Catalunya, rebi aquest individu?

La presidenta

Respon el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí. Moltes gràcies. Senyor diputat, crec que vostè sap perfectament que la invitació perquè en aquest Parlament hi compareguin representants polítics no la va cursar una diputada d’un grup que en aquesta cambra no existeix: Convergència i Unió no té grup parlamentari. Li ho recordo per si li sona alguna cosa que es diu «Junts pel Sí».

I, a més a més, el que va fer la persona a qui vostè es refereix és complir les seves obligacions com a presidenta d’una comissió, a la qual un grup parlamentari, legal i perfectament democràtic, i tan representatiu com vostè..., va cursar en aquesta comissió perquè hi comparegués algú que té tot el dret del món a comparèixer-hi.

En segon lloc, em sembla que s’equivoca de sessió de control, perquè jo em pensava que era una sessió de control al president del Govern, no a la presidenta del Parlament.

La presidenta

Gràcies, president. Té la paraula el diputat.

Xavier García Albiol

Senyor president, si un diputat del meu grup cursés aquesta invitació a mi em cau la cara de vergonya, li ho puc garantir. I en aquest tema no valen equidistàncies. En aquest tema n’hi han uns que són les víctimes, que són els assassinats, i uns que són els dolents, eh?, que són els terroristes. I li vull deixar molt clara..., aprofitant la senyo-

ra Gabriel..., que al País Basc no hi ha hagut cap conflicte polític. El que hi ha hagut és l'assassinat de persones innocents. *(Aplaudiments.)*

Senyor president, avui, que el Parlament rebí aquesta persona segurament és l'acte de major indignitat que s'ha produït en seu parlamentària. I a mi em preocupa la indiferència del president de la Generalitat. Que Convergència Democràtica de Catalunya obri les portes del Parlament a aquesta persona és un acte de crueltat amb les víctimes i un insult als catalans decents, siguin independentistes o no.

I també voldria ressaltar-li fins a quin punt ha arribat Convergència Democràtica de Catalunya. Vostès estan cansats de repetir que han arribat, molts de vostès, a l'independentisme per culpa del Govern d'Espanya. Jo li pregunto: també han arribat a obrir les portes i abraçar amb tots els honors Otegi per culpa del Govern d'Espanya, senyor Puigdemont? També aquest és el motiu?

I una última petició sí que li voldria referir: ja que finalment el seu grup es reunirà amb aquesta persona, amb aquest individu, com a mínim, demani-li que solliciti i que demani perdó per totes les víctimes, i especialment pels cinquanta catalans assassinats, entre ells molts nens.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Senyor García, ha exhaurit el temps. Respon el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí. Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, jo li demanaria que en l'expressió d'un assumpte tan delicat com aquest fos respectuós. Perquè vostè ha deixat anar un vel de sospita sobre el compromís ètic del Govern i del Parlament, i de la societat catalana, que no li admeto. Això és inadmissible. I vostè, amb la seva insinuació, fent una apropiació indeguda del dolor de les víctimes, que són molt diverses, avui no ha fet un servei a les persones que diu defensar. Vostè s'ha fet un servei a si mateix en campanya electoral. *(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)* I això no ho admeto.

I em sembla, senyor Albiol, que utilitzar la idea, o insinuar, que aquest Parlament, que aquest Govern, o que el seu president, són còmplices o connivents amb el terrorisme i els seus assassinats..., això és inadmissible. Perquè en la trajectòria d'aquest Parlament, del Govern i dels partits que n'han format part, tots, sense excepció, hi ha una traçabilitat impecablement democràtica des de la seva fundació, des de la fundació dels partits polítics, cosa que no tots els partits polítics poden dir el mateix. *(Aplaudiments.)*

Segona qüestió –segona qüestió. Vostè parla que és un acte de major indignitat en seu parlamentària rebre el que és un representant polític. D'acord? Jo li recordo que el seu Govern i el Govern del PSOE es van reunir amb els que mataven, amb ETA, per intentar buscar un acord, per intentar dialogar amb ells. Ho van fer i ho van reconèixer. I és més: el senyor Aznar va dir una cosa que no pararem de recordar-la-hi, va dir: «En absència de violència es pot parlar de tot.» Bé, ara no hi ha violència, i em sembla que amb això podem estar d'acord. Però es pot parlar de tot, senyor Albiol? *(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)*

La presidenta

Gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les discrepàncies en el Govern pel que fa a la política fiscal

317-00046/11

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política. Formula la pregunta el senyor Lluís Rabell, del Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot.

Josep Lluís Franco Rabell

Moltes gràcies, presidenta. Tenia una altra pregunta preparada, però les declaracions del seu vicepresident m'han torbat. Aleshores, li voldria formular la següent pregunta: president, està vostè d'acord amb el seu vicepresident i les seves insinuacions intermitents d'una possible política fiscal més progressiva? O està més aviat d'acord amb la fi-

losofia fiscal de Ciutadans? Perquè és veritat que amb un comparteix govern i amb els altres comparteixen grup parlamentari a la Unió Europea, al Parlament Europeu. Per tant, vostè, que haurà d'arbitrar finalment la decisió del seu Govern, la seva política fiscal, ens pot aclarir on se situa?

La presidenta

Gràcies, diputat. Respon el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor Rabell, li agraeixo molt la pregunta, perquè m'ho posa fàcil. Si la tria és aquesta, i podria ser una altra, la tria sempre és, òbviament, el vicepresident del Govern, amb qui tenim coincidència absoluta en allò que aprovem i en allò que aquest Govern formula i formularà al Parlament de Catalunya, com no podia ser d'una altra manera.

I espero que això no el sorprengui.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, president. Té la paraula el diputat.

Josep Lluís Franco Rabell

Doncs espero que aquesta cohesió es manifesti en la proposta que ens faran, perquè portem una setmana d'autèntic vodevil pel que fa a declaracions sobre política fiscal. Semblava aquelles comèdies d'embolics que, entre que uns obren portes i se'n tanquen d'altres, no saps si un s'embolica amb una o amb una altra, però al final acaba regnant l'ordre i cadascú amb la seva parella. Nosaltres ens temem que sigui això –ens temem que sigui això–, que al final estiguem davant d'una teatralització per, finalment, tenir uns pressupostos continuïstes.

Nosaltres hem fet una proposta i hi insistim. Jo crec que vostè s'hauria d'inquietar, perquè el senyor Junqueras ens ha dit que aquí es podrien confegir o constituir majories al voltant de determinades polítiques. Bé. Nosaltres n'hem fet algunes pel que fa a progressivitat en matèria tributària, en l'IRPF, en l'impost de successions, en impostos verds, en la línia que altres entitats i moviments socials ho han fet. Ahir els sindicats parlaven amb vostè en el mateix sentit. No sé si el senyor Junqueras està disposat a formar majoria amb nosaltres per una política fiscal més distributiva, però, en aquest cas, el que estaria en qüestió és el seu Govern.

La presidenta

Gràcies, diputat. Respon el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor Rabell, vostès deuen tenir alguna autoritat moral per parlar de «vodevils», després que en el seu grup hi ha hagut no un, ni dos, sinó tres, intents de lideratge diferents.

Vostè creu que un govern té dret a presentar una proposta fiscal a través de la llei d'acompanyament? Sí, no? I a vostè li mereix alguna atenció, això, o algun respecte? Suposo que sí. I, per tant, a partir del que el Govern presenti al Parlament farem un debat, un debat en què vostè se sorprendrà de les coincidències que tenim, i això l'incomodarà, perquè vostè veurà que hi ha polítiques, que hi ha iniciatives, que van bastant en la línia del que vostès pensen, però que per, potser, raons estètiques vostès no s'atreviran a votar amb el Govern.

Perquè parlant de fiscalitat verda, vostè deu conèixer també el que el conseller Rull ha explicat més d'una vegada. Parlant de progressivitat, és que hi estem d'acord, aquí. Ara, això ha d'emascarar el debat veritable de fons que aquest país ha de tenir sobre la seva fiscalitat objectiva? És a dir, algunes de les mesures fiscals que es proposen, o que vostès proposen, serien aquestes si tinguéssim un sistema de finançament correcte, just, actualitzat? Segur que no. Per tant, és just que carreguem sempre sobre les espatlles de tots els contribuents les injustícies d'un sistema de finançament caducat, perquè fa més de dos anys que s'havia d'haver revisat, i que ja en el seu origen era injust, perquè no reconeix la càrrega de responsabilitat i de competències que té aquest Govern? Això sí que és injust.

I aquest és el debat de fons, perquè, en el fons, tocar punts amunt o avall ens dóna una xifra, que vostès coneixen, de determinats euros. Però el dèficit estructural que té aquest país per culpa d'un mal sistema de finançament no l'atraparem ni apujant tots els impostos del món. I aquí és on haurem d'acabar discutint d'una vegada per totes, diguem-ne, el veritable moll de l'os. El problema és aquest. Aquí hi estem d'acord o no? I això ho veurem. I veurem si fem dir al pressupost, o fem pagar al pressupost, coses que sabem –que sabem– que amb aquest sistema de finançament no podrem finançar de cap de les maneres.

La presidenta

Gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la política fiscal i les discrepàncies en el Govern en aquesta i altres matèries

317-00047/11

Pregunta al president sobre la situació política. Formula la pregunta el senyor Miquel Iceta, del Grup Parlamentari Socialista.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, senyora presidenta. Senyor president, em temo que insistiré en aquesta qüestió, però ho faré segurament amb un enfocament un xic diferent.

És veritat que hem vist, aquesta setmana, la discrepància –ja li ho dic, legítima, normal en molts governs– sobre plantejaments de política fiscal. I sembla –i això és el que m'agradaria que em confirmés– que finalment han decidit resoldre-la sobre la base de no incorporar elements nous de fiscalitat en el projecte pressupostari, però sabent que en aquest empat desempatarà la CUP. És així, senyor president?

La presidenta

Gràcies, diputat. Respon el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

A la primera part de la seva afirmació, sí, és cert. A la llei d'acompanyament vostè no hi veurà un seguit de mesures. I «no» a la segona part, perquè aquí no desempatarà la CUP. Em sap greu dir-li-ho: qui desempatarà és el Parlament.

La presidenta

Gràcies, president. Té la paraula el diputat.

Miquel Iceta i Llorens

President, no li sàpiga greu, que desempati el Parlament. Jo el que espero és que les resolucions del Parlament es compleixin, com, per exemple, quan es diu que no es tancaran línies de P3 al Baix Llobregat, i que, per tant, la sobirania de la cambra quedi sempre –sempre– en primer lloc. (*Alguns aplaudiments.*)

Però el que li volia dir sobre aquesta qüestió és que altres diferències s'han produït en el si del seu Govern. Hem tingut diferències sobre el concert a escoles que segreguen per sexe; hem tingut, ho sembla, també, alguna diferència sobre com abordar el tema del litigi d'obres d'art que tenim amb l'Aragó, i també hem tingut proves de diferències en el projecte del Centre Recreatiu i Turístic de Vila-seca i Salou, i no sé si me'n deixo algun.

I parlant d'aquest darrer, a mi que hi hagi diferències en el Govern no em preocupa excessivament, a menys que es traslladin a l'acció de govern, a menys que siguin diferències que puguin perjudicar el conjunt de la ciutadania catalana.

I en aquest context, i parlant de la diferència sobre el Centre Recreatiu i Turístic de Vila-seca i Salou, m'agradaria saber si han resolt ja si la consulta es farà en l'àmbit municipal, com vostè plantejava, o si es farà a tot Catalunya, com plantejava el vicepresident, i quina ha estat l'acció del seu Govern per impulsar aquest projecte, perquè ens fa l'efecte que si l'anem ajornant, si hi ha vacil·lacions, si hi ha canvis de posició, si hi ha manca d'impuls per part del Govern, arrisquem perdre una important inversió que suposaria la creació del voltant de set mil llocs de treball.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. Té la paraula el president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Iceta, vostè ha dit unes quantes coses, totes disperses, perquè ha començat parlant de les resolucions del Parlament i de les línies de P3 i ha acabat parlant de Barcelona World. Bé.

Amb relació a les línies de P3, espero que no el preocupin només les del Baix Llobregat, perquè hi ha alguns altres llocs on aquest debat s'ha suscitat. Només li dic això. (*Remor de veus.*)

I sobre les resolucions del Parlament que s'han de complir escrupolosament n'hi recordo una, bastant de solemne, que espero que també exigeixi el seu compliment, que és la del 9 de novembre.

Amb relació a Barcelona World –amb relació a Barcelona World–, vostè no devia llegir exactament el que jo vaig dir. Jo mai vaig parlar, en cap cas, d'una consulta d'àmbit municipal; això va quedar obert. I vam introduir l'element de la consulta quan semblava que no hi podia haver cap altra possibilitat d'avançar que no fos aquesta, però, ràpidament, a través del treball intern i ingent del Govern, del diàleg permanent amb tots el sectors –tots, no només uns, tots els sectors– del territori, amb els mateixos interessats en el projecte, aquest Govern ha anat avançant i molt i bé –molt i bé.

És més, això ja ho saben, la gent que ho ha de saber del territori, preocupats com vostè i com jo perquè aquest projecte no decaigui, però també estan preocupats perquè el projecte sigui viable. I aquests darrers temps l'esforç del Govern –que insisteixo que ha estat ingent i intens– ha anat destinat a aconseguir una cohesió a l'entorn d'un model molt més sostenible i viable, un diàleg permanent amb tots els actors implicats, per assegurar que estiguem més a prop que al final..., més a prop, diguéssim, que al principi, de la solució.

I si això és així la consulta no caldrà, perquè hàgim arribat a fer una feina prèvia que ens la pot estalviar i que, per tant, pot garantir que, almenys pel que fa a la feina del Govern i pel que fa a la feina dels actors públics implicats, aquest és un projecte que es manté i que està sobre la taula en les condicions en què acabarem determinant. I espero que quan sigui així, quan vostè pugui veure –que jo crec que els coneix una mica– els detalls d'alguns dels treballs que hem anat fent, puguem comptar, com sempre hem fet en aquest tema, amb el suport del seu grup polític.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la possible convocatòria d'eleccions al Parlament en els propers mesos

317-00044/11

Pregunta al president sobre la situació política. Formula la pregunta la senyora Inés Arrimadas, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Inés Arrimadas García

Gràcies, senyora presidenta. Senyor president, en les darreres setmanes s'han posat de manifest encara més les discrepàncies internes en el si del seu Govern i la feblesa de l'acord parlamentari amb les CUP. La situació és tal que fins i tot molts catalans i catalanes comencen a pensar en la possibilitat d'unes noves eleccions a la tardor.

Vostè, com a president de la Generalitat, pot garantir en seu parlamentària que no hi hauran eleccions en els propers mesos?

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. Respon el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

No li ho puc garantir, perquè n'hi haurà unes el 26 de juny. I, per tant, no sé si vostè me farà culpable, diguem-ne, aquí, en seu parlamentària, si ara jo li dic: «No hi haurà eleccions en perspectiva als propers mesos», perquè n'hi haurà unes, i no han depès de nosaltres en aquest cas.

La presidenta

Gràcies, president. Té la paraula la diputada.

Inés Arrimadas García

Gràcies, senyora presidenta. Senyor president, estem en seu parlamentària i no en *El club de la comedia*. Vostè m'ha entès perfectament. (*Alguns aplaudiments.*) I no menyspreï d'aquesta manera el neguit que tenen molts catalans per la situació política de Catalunya, perquè vostè això ho sap.

I a més a més li diré una altra cosa. En els darrers anys hem pogut comprovar una cosa molt important: des que vostès, com a Convergència, van apostar per la independència cada cop tenen menys escons, cada cop manen menys al Govern de la Generalitat; han deixat de ser decisius a tota Espanya, com ja ho van fer molts anys, i, a més a més, han renunciat a defensar els interessos dels catalans davant del Govern d'Espanya per beneficiar els catalans.

I el que és més important de tot: des que vostès van apostar per la independència, a Catalunya cada cop mana més la CUP i Esquerra Republicana de Catalunya, i cada cop estem en una situació d'inestabilitat i incertesa. I jo crec que això als votants de Convergència també els preocupa, no només a tots els catalans. I això vostès ho saben; per això estan intentant rentar una miqueta la cara al seu partit, que en això està molt enfeinat el senyor Mas, i molts tenim la sensació que vostès estan intentant fer servir la il·lusió legítima de molta gent amb la independència per guanyar temps per refer el seu partit, cosa que seria una autèntica irresponsabilitat.

Nosaltres li direm una cosa. Mentre vostès estan pel camí de la incertesa, de la inestabilitat, de donar la clau de la política fiscal, tributària, econòmica i social de Catalunya a les CUP i a Esquerra Republicana, nosaltres apostem perquè Catalunya es governi des de la centralitat política, que fa molt temps que vostès van abandonar aquesta centralitat; apostem, a més a més, perquè els catalans siguem impulsors de les reformes de tot Espanya com sempre ho hem estat, i, a més a més, apostem perquè Catalunya pugui tenir estabilitat, seriositat i seguretat jurídica per solucionar els problemes. Nosaltres apostem per aquest camí; vostès –ja ho sabem– estan per un camí molt llunyà d'això.

Gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, diputada. Respon el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora Arrimadas, a Catalunya hi ha un govern que pren decisions; no li agradaran, però pren decisions. A Catalunya hi ha un parlament que hi ha una majoria política, una majoria absoluta política, a favor del que és el principal projecte polític d'aquest país, hi és; no li agradarà, però hi és. I, per tant, les coses a Catalunya funcionen, van en una direcció que a vostè no li agrada –i li ho admeto–, però aquí es funciona.

Però vostè diu que aquí hi ha inestabilitat, que aquí hi ha neguit per la situació política. Ostres, doncs, com descriuria el que passa a Espanya? El Parlament dissolt, govern en funcions que no funciona, han de repetir eleccions perquè han estat, els seus partits, incapaços de posar-se d'acord, i això no li genera cap neguit polític. Home, jo crec que, posats a parlar de neguits polítics i de grau i agafar el «neguitòmetre», el «neguitòmetre» en aquests moments a Espanya ha trencat ja tots els sostres.

I, fixi's, vostè diu: «Des del moment que Convergència...» La veig molt preocupada per Convergència. «En el moment que Convergència ha apostat per crear un estat propi vostès han deixat de ser decisius a tot Espanya.» Dius: «Quina casualitat. Quan passa això a Convergència Espanya no pot fer govern, per primera vegada a la seva història. I el dia que la política catalana decideix emancipar-se i fer-se sobirana des del punt de

vista de les seves decisions i ja no contribuir a fer de crossa dels governs espanyols, de tots colors, quina casualitat que, quan això passa, Espanya no se'n surt i ha de tornar a convocar eleccions.»

I, finalment, home, tan malament no deuen anar les coses. Quan miro aquest Parlament..., jo no és que hi porti molts anys, però sí que hi havia vingut com a periodista a cobrir; és la primera vegada a la història que hi ha una majoria absoluta independentista. Per tant, molt al marge de la societat no estem; més aviat jo diria –jo diria– que estem justament en el tronc central d'aquest país. I, potser, a vostès, això... –que intenten centrar-se–, descobriran algun dia que allò que els fa falta per acabar-se de centrar és també abraçar l'estat propi.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la política exterior del Govern

317-00049/11

Pregunta al president sobre els darrers esdeveniments polítics. Formula la pregunta el senyor Jordi Turull, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Jordi Turull i Negre

Sí; moltes gràcies, presidenta. Molt honorable president, no hi ha dubte que l'acció exterior ha de ser, per Junts pel Sí, una de les prioritats d'aquesta legislatura. Ho ha de ser per molts motius: primer, per poder anar a explicar, doncs, el procés que viu aquest país, el mandat democràtic que té del 27 de setembre, i perquè tenim tota la determinació a esdevenir, a construir, a culminar..., per ser un país independent. Però també ho és, doncs, perquè amb una economia tan internacionalitzada com la catalana és bo que el Govern faci tot el possible per ajudar tant en el tema de les exportacions –que sigui un no parar–, com també per a la captació d'inversió estrangera, aquí, a Catalunya, perquè això vol dir dinamitzar l'economia, i dinamitzar l'economia vol dir llocs de treball, que és, en definitiva, trobar feina, el que tothom vol.

Per tant, en aquesta legislatura, com en la que mai, l'acció exterior ha de ser una prioritat. Hem vist, justament, que des de l'inici de la legislatura, el mateix president, el mateix vicepresident, per descomptat el conseller Romeva, però també altres consellers, doncs, tenen una agenda internacional molt activa. Hem vist, doncs, aquest cap de setmana, el mateix conseller Rull, que ell mateix s'hi ha referit, no?

Però, com sempre, allò que esdevé una prioritat per a Catalunya, esdevé una prioritat per a l'Estat combatre-la. És a dir, si a Catalunya hi ha una prioritat marcada a través de les urnes i d'una majoria parlamentària, què fa l'Estat espanyol? Doncs, intentar combatre-la.

I en el tema de l'acció exterior, nosaltres, la valoració que en fem és que l'actuació de l'Estat comença a ser grotesca. Això sí que és *El club de la comèdia*, i, en determinats termes, bastant delirant. Jo crec que fan bona aquella frase que primer t'ignoren, després se'n riuen, després t'ataquen, però després és quan guanyes, no? Perquè molta mofa sobre els viatges del president o del vicepresident o del conseller, cap aquí, cap allà, però això ha acabat que l'Estat espanyol ha hagut de destinar funcionaris de les ambaixades a fer una mena de Mortadelo i Filemón, a perseguir, doncs, l'acció dels diferents consellers que van a l'estranger, o destinant ambaixadors especials, per molt que diguin que és un tema intern, a intentar explicar, doncs, per què s'ha de combatre tot això que està succeint a Catalunya. Però, hi insisteixo, a més a més, d'una manera absolutament grotesca i delirant, no?

Davant d'aquest atac, nosaltres el que li volem preguntar al Govern és quina és la seva determinació i quin és el seu capteniment en relació amb la política exterior del Govern.

La presidenta

Gràcies, diputat. Respon el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, tal com vaig explicar el dia que em van preguntar sobre les conseqüències de la suspensió de la conselleria..., aquest Govern continuaria fent acció exterior i continuaria impulsant la seva política internacional. I la prova és que en les darreres setmanes, jo mateix, el conseller Romeva, el vicepresident, el conseller Baiget, el conseller Rull, hem estat voltant per diferents indrets del món a on no només tenen interès a rebre'ns, sinó que tenen interès a escoltar-nos, i, per cert, a on fan moltes preguntes.

I, per tant, en aquest sentit continuarem impulsant –si cal, redoblant– els esforços per projectar Catalunya al món. Perquè això dóna resultats. Si volen els parlo de les xifres d'inversió estrangera, de les xifres de presència d'empreses internacionals a Catalunya, de la xifra de negoci creixent de les empreses catalanes que exporten. Deu pensar algú que això és per casualitat o que això es fa per generació espontània. No, no. Aquí hi ha molta gent que cada dia –cada dia– treballa des de totes les oficines que tenim escampades arreu del món per intentar captar oportunitats de negoci. I ho continuarem fent, perquè, a més a més, Catalunya interessa.

Miri, fa poques hores el vicepresident es va reunir amb l'ambaixador britànic, i no només no va ser una reunió clandestina, ni que van tenir interès a ocultar, sinó que el mateix ambaixador va publicar un piulet dient que estava encantat de tornar-se a reunir amb el vicepresident per parlar sobre la relació econòmica entre el Regne Unit i Catalunya –ambaixador–, poques hores després, per cert, que el Govern espanyol desviés l'avió del Govern britànic que anava a fer campanya a Gibraltar contra el Brexit, per cert, eh? Per tant, mentre uns desvien avions dels seus socis, nosaltres ens hi reunim, i encantats de la vida de reunir-nos-hi. Però és que, a més a més, a part d'enviar dues ambaixadores a fer milers de quilòmetres quan recorrent-ne cinc-cents o sis-cents en farien prou..., i pagat per tots els contribuents, també pels contribuents catalans per qui tant pateixen els grups de l'oposició, queda demostrat que allò que diuen que no ens rep ningú, que no interessem a ningú, és rotundament fals perquè és que, si no, estarien fent un malbaratament de diners i haurien de respondre davant de la justícia.

Tant és així que ara fa poca estona s'ha publicat el que el mateix ambaixador espanyol a Suècia acaba de reconèixer, i és que han intentat interferir en la visita del conseller Romeva a Suècia aquestes darreres hores, i ho ha declarat en aquests termes i ho publica la premsa sueca: els intents de la diplomàcia espanyola, que paguem entre tots, per interferir la feina absolutament legítima que fa el Govern d'aquest país per intentar millorar les relacions comercials, per exemple, entre dos països que som socis, i això sí que és absolutament inacceptable i denunciabile.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, president.

Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 49.2 del Reglament)

Passem al següent punt de l'ordre del dia. El segon punt és: comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions.

De conformitat amb l'article 49.2 del Reglament, la composició de les meses de les comissions ha de ser comunicada al Ple. Atès que la nova composició de la Comissió de Medi Ambient i Sostenibilitat està inclosa en el dossier que ha estat distribuït a tots els diputats i diputades, els prego que se n'eximeixi la seva lectura. D'acord? *(Pausa.)*

Acomplert així el que estableix l'article 49.2 del Reglament, passem ara al següent punt de l'ordre del dia.

Projecte de pressupost del Parlament de Catalunya per al 2016 i projectes de pressupostos del Consell de Garanties Estatutàries, del Síndic de Greuges i de la Sindicatura de Comptes per al 2016

230-00001/11 i 230-00002/11

El tercer punt de l'ordre del dia és: Projecte de pressupost del Parlament de Catalunya per al 2016. Per acord de la Mesa Ampliada, aquest punt de l'ordre del dia se substanciarà conjuntament amb el punt número 4, relatiu als projectes de pressupostos del Consell de Garanties Estatutàries, del Síndic de Greuges i de la Sindicatura de Comptes per al 2016.

En farà la presentació el vicepresident primer, el senyor Lluís Maria Corominas.

El vicepresident primer

Bon dia. Gràcies, presidenta. President, vicepresident, conselleres, consellers, diputats, diputades, em pertoca, com ha dit la presidenta, la presentació del pressupost del Parlament –que veig que genera passions– per a aquest any 2016. En tot cas, es va passejar per la Mesa Ampliada i, d'acord amb l'article 37.3, lletra g, del Reglament del Parlament, el portem ara a aprovació, tres setmanes després que passés l'aprovació de la Mesa Ampliada.

El pressupost del Parlament per a enguany és de 53.152.000 euros, suposa un increment d'1.200.000 euros respecte del pressupost de l'any 2015, i ara n'explicaré els seus principals trets.

D'una banda, fer notar que d'ençà del 2010 aquest pressupost ha anat baixant; de fet, respecte del 2010 té un descens del 18,97 per cent, i assoleix l'any que va fer el descens més gran, l'any 2014, en què va baixar un 22,31 per cent. Per tant, hem tingut una contenció en la despesa, un rigor, també, en la despesa, durant tots aquests anys, que s'han avingut també amb les possibilitats reals d'ingressos que tenia, no només aquest Parlament, sinó, en general, la Generalitat de Catalunya.

El percentatge d'increment que presentem en aquest pressupost respecte al 2016 és de 2,32 per cent; i ara, en tot cas, l'explicaré.

De fet, l'estructura del pressupost del Parlament és molt senzilla. Bàsicament, doncs, hi ha tres capítols: el capítol I, de «Personal», que representa pràcticament el 50 per cent en aquest pressupost; el capítol II, de «Béns i serveis», de despesa corrent, que, en aquest cas, representa un 18 per cent per a l'any 2016, i el capítol IV que són «Transferències corrents», bàsicament grups parlamentaris, que és un 30 per cent del pressupost.

Respecte a l'evolució que hi ha hagut d'aquests capítols en els darrers cinc anys, els faig notar que al capítol I hi ha hagut una gran contenció, atès els temps que han passat, i, del 2010 ençà ha disminuït, any rere any, excepte aquest 2015, i ara el 2016, en que s'ha parat aquest decrement. El capítol II també ha anat descendint en aquests anys, igual que el capítol IV i, especialment, el capítol VI, d'«Inversions», i ara ho explicaré.

En tot cas, anant al més detall, el capítol I sí que enguany creix –creix un 4,92 per cent. Aquest increment ve motivat per diferents motius, però, com deia abans, durant aquests darrers cinc anys ha anat baixant el capítol I, hem minorat amb un 10 per cent el personal d'aquest Parlament. Això vol dir que s'ha fet la mateixa feina, però amb menys personal. I, per tant, estem a un nivell de despesa del capítol I d'abans del 2008. Per tant, des del 2008 no teníem aquest nivell de despesa tan baix.

Sí que és veritat que aquest exercici, el que els plantegem actualment, el del 2016, té aquest increment del 4,90 per cent a causa de diferents motius. El primer, perquè apliquem la pujada de tota l'Administració, de l'1 per cent, i, per tant..., això s'aplica ja des de l'1 de gener. També s'actualitzen els imports corresponents a l'antiguitat del personal, que habitualment es dotaven durant la legislatura, i aquesta vegada, doncs, ho fem des de l'inici. I també, es doten diverses places, que durant tots aquests anys no s'ha convocat cap plaça aquí al Parlament: des del 2011, de fet, no convocàvem cap plaça, i per enguany estan previstes diverses places de lletrats, i també a nivell d'arxiu.

Finalment, també, en compliment de la disposició transitòria segona del Reglament del Parlament, les indemnitzacions que corresponen als diputats, vam acordar ja fa dos anys que anirien minvant, i que, en tot cas, s'afegirien aquestes indemnitzacions al que era l'estructura bàsica salarial dels mateixos diputats. Això es farà d'una manera gradual, no es pot fer de cop, però sí que ho comencem a fer precisament en aquest exercici

pressupostari. I, per tant, de l'estructura salarial que tenien els diputats, amb una part d'indemnització i l'altra part de retribucions bàsiques, el que fem, ja, és passar de capítol II a capítol I part d'aquests imports, i que, si finalment s'aprova aquest pressupost, doncs, en aquest segon semestre ja es començarà a aplicar. Per tant, en aquest capítol I –ho reitero–, tot i que s'ha incrementat, al que estem és amb nivells de despesa del 2008 per la contenció que hem fet aquests anys.

Del capítol II, el que és bàsicament «Béns i serveis», fer notar també que des del 2008, en que teníem una partida de 16 milions d'euros, fins als 9 milions d'enguany, hi ha hagut també una rebaixa constant, i, per tant, també, molt rigor en el que és el dia a dia de la despesa d'aquesta cambra legislativa. I, per tant, també, enguany, el que plantejarem és pràcticament que no es modifiqui el pressupost d'aquest capítol II, que s'incrementa només en un 0,44 per cent.

Hem pogut reduir la despesa de telefonia, a causa del nou concurs que es va fer fa uns mesos. També, tot el que són les assegurances, tant de personal com dels mateixos diputats, que també es va fer un concurs nou. I es redueixen, com deia abans, les despeses d'indemnització dels diputats, que passen, això sí, en aquest cas, a capítol I. Sí que s'incrementa tota la despesa relacionada amb manteniment d'instal·lacions audiovisuals, aplicacions informàtiques, que també després en parlaré, en l'àmbit de les inversions.

Respecte al capítol IV... El capítol IV és, des d'un punt de vista d'estructura pressupostària, estrany, respecte a altres administracions, i també respecte a altres parlaments. Fa uns anys, tot el que són subvencions als grups parlamentaris tenien una part que les pagava el Govern i una part que les pagava el Parlament. Hi ha molts parlaments de la resta de l'Estat que aquesta atribució de subvencions als grups parlamentaris es fa directament des dels governs. I, a vegades, quan es fan estudis sobre la despesa que representen els diferents parlaments de l'Estat espanyol, s'obvia que nosaltres, tot el que són subvencions als grups parlamentaris –i, per tant, a tots els grups d'aquesta cambra– és directe d'aquest Parlament. I, per tant, el capítol IV el que té bàsicament, el que li correspon, són subvencions als grups parlamentaris i una petita partida a totes les iniciatives legislatives populars, que també van a càrrec d'aquest capítol IV.

En tot cas, dir que, respecte al 2008, cada any hem anat baixant, en aquesta partida d'atribució als grups parlamentaris, i que estem al nivell més baix de despesa des que aquesta partida es va crear. I en aquest moment això representa pràcticament 15 milions d'euros.

Finalment, en l'apartat d'inversions també hi ha hagut un decrement durant els anys. De fet, aquest Parlament, en els últims quinze anys ha hagut d'assumir moltes inversions: primer, per ampliació dels despatxos dels mateixos diputats, a les dues ales d'aquest Parlament; també, tots els espais audiovisuals i d'atenció als mitjans de comunicació; també, la part de restauració, i tot això es va acabar pràcticament el 2009.

El 2008, de fet, la despesa del capítol VI era de, pràcticament, 15 milions d'euros, i ara estem només a 1 milió d'euros. Aquestes inversions d'enguany, que es preveuen, són bàsicament renovar tot el que és material audiovisual. Saben vostès que tot el senyal d'aquesta cambra, a nivell de mitjans audiovisuals, el dona el mateix Parlament, que no són la resta de mitjans, sinó que el mateix Parlament dona aquest senyal. Això requereix que cada quatre o cinc anys es vagin renovant aquestes instal·lacions, i per això aquest any també preveiem una partida important en aquest aspecte.

També es preveuen partides a nivell informàtic, i també de renovació de les instal·lacions de calor i fred.

Bé. Aquest és el pressupost del Parlament que presentem, d'acord amb el que es va acordar a la Mesa Ampliada, igualat en aquests 53.152.112 euros.

I també pertoca a aquest Parlament, en compliment d'allò que disposen la llei i el Reglament, fer la presentació dels pressupostos de tres institucions estatutàries, i que, tot i que els seus òrgans de govern ja els han aprovat, pertoca al Parlament fer l'aprovació formal final.

Els adverteixo –perquè altres vegades, doncs, ja ho hem explicat així– que el que ens correspon a nosaltres és l'aprovació formal, i que, evidentment, tenen autonomia dintre de les seves pròpies competències per fer totes aquelles propostes que creguin oportunes dintre de les instruccions que el conjunt de la Generalitat de Catalunya té respecte

a la despesa global que podem assumir. Aquest tres organismes són: el Consell de Garanties Estatutàries, la Sindicatura de Comptes i el Síndic de Greuges.

Anem a pams, i d'una manera breu, perquè vostès tenen la documentació, i l'hem pogut explicar també a la Mesa Ampliada.

Primer, el Consell de Garanties Estatutàries. És una estructura pressupostària molt senzilla, bàsicament de capítol I, com no pot ser d'una altra manera, i també del dia a dia de «Béns i serveis», del capítol II. S'igualen 283.000, per a aquest any, que vol dir que hi ha un decrement de 0,16 per cent respecte a l'any anterior, el 2015. No hi ha hagut grans variacions ni de personal ni respecte a la despesa corrent; sí que s'hi incorpora l'1 per cent respecte al personal, i també la previsió de la devolució del 25 per cent de la paga del 2012 que no es va fer efectiva en aquell any.

La Sindicatura de Comptes iguala el seu pressupost a 11.368.000 euros, que és un 2,22 per cent més. La Sindicatura de Comptes té dues incidències en aquesta ocasió. També, evidentment, molta incidència de capítol I –8 milions–, i de capítol II, 2.300.000... I aquestes incidències són, bàsicament, la previsió de dues noves places a la Sindicatura de Comptes, i també una reclassificació d'algunes d'aquestes places de la mateixa sindicatura. I, de fet, la previsió, el trasllat de la seu de la Sindicatura s'havia de fer abans. El lloguer que es paga és molt alt. S'havia previst fer el trasllat abans, i, per tant, que aquest lloguer baixés. I, finalment, hi ha hagut un retard en aquest trasllat i, per tant, hi ha la previsió d'increment de les partides referides al lloguer, que no estan previstes inicialment, i per això hi ha aquest increment final del 2,22 per cent, i aquest pressupost d'11.368.000.

I, finalment –i acabo–, el Síndic de Greuges. El Síndic de Greuges presenta un pressupost de 6.199.000 euros. També amb una estructura molt basada en capítol I, com no pot ser d'una altra manera, i el capítol II.

Al capítol II hi ha un increment motivat per l'increment d'informes que s'haurà de fer des de la mateixa sindicatura, a càrrec del que és la Llei de transparència que vam aprovar en l'anterior legislatura, i que atribueix al síndic el que és fer els informes d'avaluació no només parcials, sinó globals sobre l'aplicació de la Llei de transparència. Això, el que pressuposa és una càrrega addicional d'informes, i, d'aquesta manera, doncs, al capítol II es produeix un increment.

També incorpora l'1 per cent en el personal i la previsió de la paga..., el 25 per cent de la paga del 2012. Aquest pressupost final de 6.199.000 euros del síndic correspon a un increment del 4,39 per cent.

I amb això acabaríem les tres institucions, que també avui ens pertoca aprovar el seu pressupost. I, com sempre, a disposar per a qualsevol aclariment.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, vicepresident. *(Pausa.)* Un cop acabada la intervenció podem iniciar la votació, si no hi ha cap petició. *(Eulàlia Reguant i Cura demana per parlar.)* Senyora Reguant...?

Eulàlia Reguant Cura

Era, per si havíem de passar a la votació, poder explicar el sentit del vot del nostre grup parlamentari.

La presidenta

D'acord, doncs.

Eulàlia Reguant Cura

Sí?

La presidenta

Sí, sí...

Eulàlia Reguant Cura

Breument. Però nosaltres, en aquest sentit, com ja va ser habitual a la legislatura anterior, i per tant ens mantenim coherents en això, ens hi abstindrem, perquè entenem que hi ha diverses consideracions que cal que seguim tenint en compte i que aquí no es recullen. Ara que està, ho sembla, tan de moda parlar de «classe mitjana», m'agrada-

ria que algú m'expliqués quina és la classe mitjana que cobra 90.000 euros anuals, que n'està..., quan el salari mitjà brut anual és de 24.200 euros a Catalunya, i, en canvi, tenim partides ingents en el pressupost del Parlament i de la resta d'organismes amb salaris que considerem que hauríem de racionalitzar.

Que, en aquest sentit, hauríem de començar a avançar, tant al Parlament com a aquests organismes i a la resta d'Administració pública, en l'anomenada «clàusula andalusa», de manera que homogeneïtzem tots els salaris d'alts càrrecs, de directius, i, per tant, també de diputades i diputats. I ens plantegem, també, les subvencions als grups parlamentaris, que, tot i que nosaltres també rebem, ens comença a fer una mica de vergonya les grans xifres de les quals podem arribar a disposar.

Finalment, també, ens preguntem o volíem fer una reflexió sobre la coherència o les polítiques en alguns dels subministradors que tenim. Ens preguntem o veiem i analitzem les grans xifres en cop de tarifa elèctrica que pateix el Parlament, o que paguem i paguen aquests organismes, que suposem que se'n beneficien les grans empreses elèctriques, i que, en el fons, això acaba tenint a veure o pot repercutir en aquestes famoses «portes giratòries» on alguns diputats i diputades d'algunes formacions polítiques quan es jubilin podran obtenir beneficis.

Per tant, davant d'això... (*remor de veus*), mantenim el que durant tres anys vam fer. Ens abstenim, seguim demanant que cal racionalitzar la despesa, que cal que analitzem realment els salaris dels diputats i diputades, i que els ajustem a allò que la societat cobra, a allò que la societat rep, i que, per tant, ens adaptem més a la realitat que passa fora d'aquests murs de marbre que són el Parlament de Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. (*Joan Josep Nuet i Pujals demana per parlar.*) Senyor Nuet?

Joan Josep Nuet i Pujals

Gràcies, presidenta. Sí, per explicar també el sentit del vot del nostre grup. Votarem a favor, tant del pressupost del Parlament com dels pressupostos dels tres organismes que aquí se'ns porta.

Mirin, quan una família es menja un pernil, al final només en queda l'os. Doncs, el pressupost del Parlament és l'os del pernil. Què volem dir amb això? Mirin, s'ha de fer pedagogia cap a enfora. La democràcia necessita invertir-hi diners, i aquells discursos que el que volen explicar és que la democràcia pot ser tan, tan barata que no cal invertir-hi diners, s'equivoquen.

El Parlament de Catalunya té un pressupost de 53 milions i en els darrers anys quasi el 20 per cent s'ha retallat. Es pot seguir retallant més? Pensen que quan en una comissió parlamentària es proposa que una persona comparegui, li hem de dir que es pagui el viatge. I si ve de qualsevol lloc de l'Estat o de l'estranger, també, perquè el Parlament pràcticament no el pot pagar. Aquest és un petit exemple, però si volem una democràcia de qualitat, si volem un procés constituent, hi haurem de posar diners.

I hem de fer pedagogia, perquè la gent entengui que fer política i fer parlamentarisme no és una cosa dolenta de què ens hàgim d'amagar, ni ens hàgim d'avergonyar.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Un cop acabades les intervencions, anem a cridar a votació per fer la primera votació.

(*Pausa llarga.*)

Iniciem ara la primera votació sobre el pressupost del Parlament de Catalunya.

Comença la votació.

Ha quedat aprovat per 121 vots a favor, 9 abstencions i cap en contra.

A continuació, passem ara a la votació dels pressupostos del Consell de Garanties Estatutàries, del Síndic de Greuges i de la Sindicatura de Comptes, de manera conjunta.

Comença la votació.

Han quedat aprovats per 123 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions.

Proposició de llei de modificació de la Llei 12/2009, del 10 de juliol, d'educació, pel que fa als criteris de tancament de centres (debat de totalitat)

202-00004/11

El quart punt de l'ordre del dia és..., perdó, el cinquè, perquè el quart l'hem votat conjuntament, ja l'hem substanciat conjuntament amb el tercer. El cinquè punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de modificació de la Llei 12/2009, del 10 de juliol, d'educació, pel que fa als criteris de tancament de centres.

D'acord amb l'article 114.2 del Reglament, presenta la iniciativa, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot, la senyora Jéssica Albiach.

(Remor de veus.) Surtin de premsa i en silenci, si us plau, perquè puguem continuar la sessió.

(Persisteix la remor de veus.) Si us plau, surtin en silenci. *(Pausa.)*

Diputada, quan vulgui.

Jéssica Albiach Satorres

Bé, bon dia a tothom, i en especial donar la benvinguda als representants de les AMPA que ens acompanyen avui, en un dia que, a més, és important per a l'educació d'aquest país, i no parlo només per aquesta proposició de llei, sinó també pel debat de la ILP, bé, el debat de l'esmena a la totalitat que tindrem aquesta tarda en aquest Parlament.

Amb la proposició de llei que avui presentem el que volem és acabar amb la incertesa i amb el patiment de les famílies i de la comunitat educativa cada vegada que arriba el moment de les preinscripcions i de les matriculacions pel que fa al tancament de línies i al tancament de centres. I el que ens trobem és que vostès no volen dialogar i s'agafen novament a una esmena a la totalitat –sembla que li han agafat gust– per evitar aquest diàleg i aquest debat.

Ara fa dos anys ja vam presentar aquesta mateixa proposició de llei i avui ens veiem en l'obligació de tornar a presentar-la, i no per gust, sinó perquè la situació, en lloc de millorar, cada dia s'agreuja més. Fa dos anys vostès la van tombar amb tres arguments. El primer: no podem obrir el meló de la LEC, i menys en aquests moments; com si fos un text sagrat i com si les famílies i els infants pogueren esperar que vostès trobin el vostre moment. Les lleis estan per servir la voluntat popular i no per mantenir una sèrie de pràctiques que cada dia les deslegitimen més.

El segon argument és que algunes de les coses que proposem ja estan intrínsecament recollides a la LEC, i també, segurament, ens desgranaran una sèrie d'articles on, teòricament, d'una manera explícita o implícita, estan algunes de les coses que avui presentem. Doncs, bé, si és que recollides estan, més clar o menys clar, recollit està; el que passa és que vostès no ho estan complint i, si no, que els ho pregunten als sindicats, a la comunitat educativa i als ajuntaments, que els tenen en peu de guerra, i per alguna cosa deu ser.

I, en tercer lloc, a més, diuen que és innecessari establir uns criteris objectius d'obertura o de tancament per llei, ja que prefereixen altres tècniques que no són les legislatives. Sabem que els tancaments i les obertures es fan per decret i que han de respondre a mandats polítics i tècnics.

Ens poden dir a quin mandat polític respon el tancament de vuit línies de P3 al Baix Llobregat quan fa més o menys un mes aquest mateix Parlament va aprovar una proposta de resolució per no tindre cap tancament de línia de P3 al Baix Llobregat? Aquests són els mandats polítics a què vostès fan cas? Doncs, no siguin hipòcrites i retirin l'esmena a la totalitat.

I a aquests tres arguments, a més, s'han d'afegir dos més que la consellera Meritxell Ruiz posa sovint a la taula per justificar el tancament de línies. El primer, que tanquem línies per no tancar centres; quan sabem que tancar línies no deixa de ser un tancament preventiu i que hi ha casos on avui tanquen una línia i l'any vinent acabaran tancant el centre, i quan sabem que a la concertada no es tanquen a la mateixa velocitat. I els números ens ho diuen: en els darrers cursos s'han tancat 476 grups d'infantil a la pública i 51 a la concertada, una proporció de 9 a 1.

I, a més, la concertada gaudeix de privilegis respecte de la pública: no hi ha tancaments preventius, no tenen la inseguretat de possibles tancaments en els moments de la matriculació, no es revisen les matriculacions fins que no arribem al setembre i, a més, se'ls permet tindre unes ràtios superiors, i de vegades inferiors, i no se li trau el concert.

Tot i així, sembla –abans ho ha comentat la consellera– que enguany, per primera vegada a la nostra història, hi haurà més tancaments de línies de la concertada que de la pública. Doncs, bé, esperem que la tendència es mantingui i, a més, que, si estan en la mateixa línia que nosaltres, retirin l'esmena a la totalitat.

I el segon argument, que també acostuma a presentar la consellera, és el de la davallada demogràfica, quan hi ha llocs, per exemple, i Cornellà n'és un cas..., enguany hi ha una demanda de cent nens i nenes menys, però tenim present, i segons dades estadístiques, que l'any vinent, en el curs 17-18, hi haurà noranta-sis infants més que demanaran plaça a les escoles públiques.

I el que més curiós resulta és que entre els arguments que vostès presenten no hi ha l'economicista, no hi ha el de l'estalvi econòmic. En aquest cas, vostès no parlen de diners quan realment és el veritable motiu que s'amaga i està darrere dels tancaments de les línies de P3, i quan està darrere de les accions educatives quan qui actua és Convergència. Vostès tenen una visió economicista, però, diria més, no només economicista, paternalista; perquè, a més, quan diuen d'abaixar ràtios, ho centren en les escoles d'alta complexitat, sense pensar que això estigmatitza els nens i les nenes que van a les escoles que estan a les zones més vulnerables.

Doncs, bé, nosaltres sabem que enguany, el proper curs, hi haurà prop de sis mil nens i nenes menys en el curs. I per això, el que creiem és que la baixada de ràtios ha de ser generalitzada a totes les escoles públiques de Catalunya. És clar, i ara em diran: «És que tenim escoles on hi ha aules que hi han quinze o setze alumnes per aula.» I jo li diré: «Sí, però, un, és l'excepció, i dos, és que això és un drama? Això no és cap drama, això és un orgull. El drama són aquelles escoles on hi ha vint-i-cinc i trenta alumnes per aula; però que n'hi hagi quinze? Això ha de ser motiu de satisfacció, perquè, a més, sabem que, quan baixa la ràtio, hi ha més dinamisme a les escoles, a les aules i, a més, millora la qualitat educativa.»

I, en segon lloc, també pensem que l'educació és un bé comú, no només és un servei públic i, per tant, com a bé comú, el que creiem és que la comunitat educativa –sindicats, pares i mares, ajuntaments, tothom– ha de tindre veu i vot en les principals decisions que es prenguin. Sovint s'ha dit que la LOMCE ha posat en peu de guerra la comunitat educativa. No cal anar tan lluny, estem assistint aquí, a casa nostra, a una pèrdua de confiança total en el Departament d'Ensenyament per manca de planificació, per incompliments reiterats de propostes de resolució que van ser aprovades fa anys, per tancaments de línies sense consensos amb la comunitat educativa i amb les famílies, perquè no s'entén que un context de retallades als darrers pressupostos a la concertada se li donaren 152 milions d'euros més, perquè tenim línies de la pública que s'estan tancant al costat d'escoles privades, i l'escola privada va dient que el proper curs la concertaran. I això està passant aquí i això no és responsabilitat de la LOMCE: això és responsabilitat de vostès.

A més, creiem que les escoles públiques i de barri fan comunitat, generen xarxes; xarxes de col·laboració entre les famílies, xarxes de col·laboració en activitats extraescolars, que són fonamentals per al desenvolupament educatiu dels nostres infants. I no només això: una línia que es tanca és un professor o una professora que va al carrer. Tenim un cos docent, a Catalunya, que està patint retallades de sou, que està cada vegada veient més augmentada la seva càrrega de feina, que, a més, està en una inestabilitat laboral total i, a més, hem d'afegir nous acomiadaments. Per tant, estem veient que, lluny de dignificar la professió docent, cada vegada els estem maltractant més.

Mirin, des que van començar les preinscripcions estem assistint a una situació d'alarma, d'incertesa, d'inestabilitat, de rebuig a les nostres escoles. I això passa per no tindre un diàleg permanent, uns criteris ben clars, uns mecanismes transparents i unes prioritats fixades. Perquè, si bé en un principi es parlava de vuitanta línies que es tancaven, després van passar a seixanta-cinc, després a cinquanta-tres, ara resulta que en són cinquanta-cinc; doncs, bé, deixin de tractar l'educació com si fóra un mercat de regateig, perquè és el futur dels nostres infants i és el futur del nostre país. I exemples en

tenim molts, però vull advertir que hi pot haver algun canvi, precisament per aquesta incertesa de què parlem.

Hi ha llocs on no saben si tindran una línia tancada o no el proper curs, però posaré alguns exemples amb la matisació que he fet. A Gavà, hem salvat una línia; unes altres tres a Sant Boi, on en volien tancar cinc i finalment en seran dos; en tanquen una a Abrera, a Martorell, a Olesa; dos a Esparraguera. A Terrassa: a Terrassa finalment en tancaran sis, però és que hi havia una previsió de tancar-ne dotze, i estem parlant d'una ciutat que té cinquanta-dos línies d'escola pública, però quaranta de concertada, una opció que hauria de ser minoritària veiem que està gairebé a l'alçada de la pública; Sant Vicenç dels Horts, on tancaran dues línies, a l'Escola Juncadella i a La Vinyala.

A Premià..., a Premià tenim un bon cas: l'Escola de la Mar Nova, que és de renovació pedagògica i el proper curs tancaran una línia, però és que el següent, ja han dit que tancaran el centre; una escola que fins l'any passat tenia llista d'espera, una escola que tenia sobrematriculació, i, com serveis territorials no aposta per la renovació pedagògica, cada vegada ha anat minvant i minant més aquest projecte. O el barri de Llefia, a Badalona, on tancaran dues línies en dues escoles. L'Escola Mirades, de Torredembarra, amb vuitanta alumnes que hauran de ser recollocats en tres escoles del municipi.

A Lleida..., a Lleida se'n suprimeixen set, però se n'inclouen unes noves set, però a Lleida el major problema el tenim en l'escola secundària, tenim que una vintena d'alumnes segurament no entraran a l'Institut Joan Oró, i una desena més es quedaran sense plaça perquè no poden entrar al Lladonosa.

A Cornellà..., a Cornellà n'anaven a tancar quatre, després en serà una, i finalment sembla que no la tancaran, encara sort. Estem parlant de l'Escola L'Areny, l'única de la zona que estava especialitzada en infants que tenen discapacitat auditiva. O l'Escola Margalló, de Castelldefels, que tenim aquí els representants de les AMPA.

O a Santa Coloma de Cervelló, on han decidit tancar l'escola de primària de Montpedrós, desplaçar els alumnes de primer a sisè a l'Escola de la Colònia Güell, que, de sobte, tindran cent alumnes més, que els vénen de cop, que han d'estar reubicats en barracots, i l'escola la reconverteixen en un institut; en un institut que, a més, està en una situació precària: tindran aules mig en un edifici, mig en aularis, amb obres d'ampliació.

O les cinc línies que tancaran a Girona; les tres de Tarragona ciutat, i així fins a la cinquantena que volen tancar.

Només un parell de reflexions per acabar: si hem aconseguit reduir els tancaments ha sigut gràcies a la pressió del carrer, a les concentracions, a les manifestacions, a les protestes. Això ho han aconseguit pares i mares, sindicats, municipis. Aquestes persones estan fent política i estan fent política de la bona. I ha de ser un orgull per a tots nosaltres que tingam una comunitat educativa i una ciutadania activa que vol ser protagonista dels seus serveis.

I una segona reflexió que vull fer: ens hem de plantejar també quina mena de polítiques som i quina mena de polítiques fem si no escoltem i traslladem al Parlament la veu de la ciutadania i la veu del carrer. En aquesta tessitura sembla que cal recordar que nosaltres només som representants del poble, que el poble mana i nosaltres hem d'obeir, que no podem fer el que ens done la gana, que les prioritats del Govern i dels pressupostos han de ser les que el poble diga, i el que diuen és que no anem bé. I si realment creiem que som un sol poble, no podem tindre una educació de primera i una educació de segona; una doble xarxa que veiem que cada dia s'està consolidant més.

La nostra obligació com a parlamentaris i com a parlamentàries és lluitar i treballar perquè tothom tinga igualtat d'oportunitats i fer dels serveis públics d'aquest país un referent i un motiu d'orgull.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, diputada. A continuació, per a defensar l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari Junts pel Sí, té la paraula la senyora Ramona Barrufet.

Ramona Barrufet i Santacana

Gràcies, presidenta. Consellera, senyores i senyors diputats, intervinc per argumentar aquesta esmena a la totalitat que presentem des del Grup Parlamentari Junts pel Sí. I la presentem perquè al nostre programa electoral defensem el manteniment de la LEC, el seu desenvolupament, sempre en el període en què anirem fent tot el debat i la construcció d'una nova llei orgànica amb totes les competències que hem de tenir en el futur nou estat.

Es tracta d'una proposició de llei, com vostè ha dit, diputada, que van presentar a principis d'abril de l'any 2014, i, de fet, no hi he vist cap mena de diferència amb la d'aquell moment. S'estructura en dos articles, una disposició final, que, per cert, és la cinquena i no la sisena, ja que l'última de la LEC era la quarta.

«Té com a objectiu modificar la LEC, amb un nou punt 41.1 bis, per tal d'incloure un seguit de condicions prèvies al possible tancament d'un centre públic de titularitat de la Generalitat de Catalunya. Per això proposem que abans de decidir el tancament d'un centre es tingui en compte que no augmenti significativament la ràtio d'altres escoles de la zona.» Evident, ja es fa. Sí, diré que ja es fa, tot el que vostès van proposant, una altra vegada sense alterar res de la proposició de llei.

«Que no suposi la disminució de la qualitat educativa de la resta d'escoles de la localitat.» I no ho suposa en cap moment. Fa molts dies que tenim per costum parlar de la qualitat educativa, i, en cap moment –en cap moment–, fem menció que la qualitat educativa qui la dona realment són els nostres professionals, els mestres i les mestres que estan cada dia a l'aula.

Demanen «que es valorin alternatives o que es garantizzi la participació dels ens locals i la comunitat educativa.» Evidentment que li diré diferents articles de la LEC on hi ha aquesta col·laboració entre els ens locals i entre tota la comunitat educativa. És una de les coses més importants de la llei. És el que hem estat parlant en les comissions d'Ensenyament contínuament. S'han creat aquestes taules mixtes en les quals els ajuntaments planifiquen la zona i l'oferta. És lògic i evident tot el que demanen, només que això, com ja li dic, ja ho recull la LEC.

Permetin-me que els digui que la concreció que proposen és intrínseca a tot el redactat de l'article que es pretén modificar. A partir d'aquí, m'havia proposat tornar a llegir tots els articles una i altra vegada mentre em donés temps. Seria esperpèntic, evidentment, però ni més ni menys que el que vostès demanen: modificar una llei en un seguit de temes que ja tracta la mateixa llei; al revés, encotillar unes coses concretes, que el que faria és deixar una llei massa dirigista i que, evidentment, perjudicaria tota la intervenció dels ajuntaments.

Pensem que és totalment innecessari, que estan errant la tècnica legislativa emprada. Creiem que no és una tècnica legislativa adequada fixar per llei criteris tan taxats per al tancament de centres. No es fa així per a l'obertura de centres. Creiem que no cal regular-ho per llei, de la mateixa manera que no creiem ni vam creure en cap moment en altres governs de la Generalitat, marcar per llei l'obertura o el tancament d'un centre, que també n'hi va haver. Obertures que responen als augments de demografia que hi van haver, sobretot pels augments de padró en uns anys determinats, evidentment per tot el que s'estava fent de reagrupacions familiars, de persones novvingudes al nostre país, i que se'ls havia de donar una resposta educativa, només faltaria.

Pel que fa a l'article 1 de la proposició de llei on es proposa la incorporació del mot «supressió» a l'article 45 de la llei, considerem que aquesta paraula ja hi és, ja és redundant; no canviarem ara el temps verbal per introduir una novetat. A l'article 45, sobre la incorporació de centres i llocs escolars a la prestació dels serveis educatius de Catalunya, no ens n'oblidem –ho ha dit al final de la seva intervenció i hi estem molt d'acord–, són els serveis educatius de Catalunya el que tenim al nostre sistema educatiu.

El Govern, en el marc de la programació de l'oferta educativa, és qui crea els centres públics de titularitat de la Generalitat, en modifica la composició i, si s'escau, els suprimeix. I, pel que fa a l'article 2 de la proposició de llei, on es proposa afegir aquest nou article 1 bis a l'article 45, cal considerar que aquesta aportació que vostès proposen no aporta absolutament res a la llei, perquè ja està inclòs, precisament, en l'article 44 de la llei, anterior al que vostès proposen modificar.

Demanen «establir criteris clars i adequats a l'esperit i a l'articulat de la LEC». Encara més evident, només faltaria. És evident que aquests són els criteris que s'estableixen des del Govern i des del Departament d'Ensenyament en els supòsits que vostès exposen.

Mirin, del tancament de centres, els en puc explicar, i molt. Saben per què? Perquè jo vaig tenir un tancament d'un centre, el vaig tenir com a professora i el vaig tenir com a mare, i precisament era concertat. Perquè la gent que treballem a la concertada penso que de dimonis escuats no en som, i alguna cosa haurem fet per l'educació d'aquest país.

Però, bé, entenem que, com que demanen aquests canvis, vostès creuen o almenys diuen que no s'adoptin criteris tan bàsics com els que hem exposat. Nosaltres ens mantenim en els criteris i les justificacions de la modificació de la LEC que proposen, són reiteratius respecte a altres articles de la mateixa LEC. El primer punt que vostès demanen és la necessària responsabilitat amb els ens locals i la comunitat educativa, establert a l'article 44, ja ho he dit i ho tornaré a repetir les vegades que correspongui, ara bé, sé que no em faran absolutament cap cas perquè aquí cada u, i més en aquest moment, va al que va.

En l'article 159 es preveu la participació dels ens locals en la determinació de l'oferta educativa de l'àmbit territorial pels procediments establerts per reglament. L'article 162 de la LEC defineix que els ens locals i l'Administració de la Generalitat col·laboren en l'àmbit educatiu per mitjà de la comissió mixta constituïda per representants de les entitats municipalistes i el departament en l'exercici de la coresponsabilitat de cada ajuntament i del departament, que s'articula en l'àmbit territorial.

De fet, l'article 19 també ho repeteix i delimita què s'entén per comunitat educativa exclusivament. Cal introduir aquesta modificació si ho especifica la llei en almenys tres articles repetidament?

En el punt *b*, que parla que a l'hora de suprimir un centre públic de la Generalitat..., en cap cas pot suposar un increment de la ràtio significatiu a la resta de les escoles de la localitat o de la zona, em sembla que és una qüestió prou raonable, però cal recordar que les ràtios màximes estan fixades –estan fixades– a l'article 48 de la LEC. Especialment fixen les condicions del decrement de les ràtios en determinades situacions, sobretot en l'acollida d'alumnat amb necessitats educatives especials, i creiem que això és prou important.

Malgrat la Llei orgànica estatal, la LOMCE, la Generalitat, el departament no va fer cap augment de ràtio, cap ni un. I què vol dir «augment de ràtio significatiu»? Un 10 per cent, un 7 per cent, un 5 per cent? La referència a la ràtio o als llocs escolars del grup, que és el mateix, a la LEC ja s'esmenta, ja ho he dit, a l'article 48, i es fixa fins al 10 per cent en la matrícula viva.

O bé parlen que «la supressió del centre públic de titularitat de la Generalitat no pot suposar la disminució de la qualitat educativa». Ja ho he comentat, la qualitat educativa la garanteixen els professors i els mestres –aniré repetint-ho reiteradament. O diuen que «abans de concretar el tancament d'una escola pública la Generalitat tindrà l'obligació d'estudiar altres alternatives», i es fa, en cada cas.

Entrar en la qüestió de la tècnica legislativa, en cas d'aprovació del que vostès proposen, no només seria reiteratiu, com ja he dit, sinó que estaria descompensat, perquè vostès introdueixen un seguit d'elements en els quals no tenen en compte ni el mapa escolar ni l'articulació del territori en zones educatives. Considerem que el resultat també seria imprecís i no pertoca a la LEC fixar el nombre màxim de llocs escolars per al grup.

També considerem que és impropï el contingut addicional que proposen de la llei. Mirin, mireu la llei andalusa del 2007: set línies referents als preceptes de programació d'educació educativa, cap referència a tancament de centres. La castellanomaneiga, 2010, l'extremenya, 2011: cap referència a tancaments de centres. De vegades és bo mirar les legislacions, i més quan estem parlant d'una llei que és autonòmica.

De sempre, d'ençà del 2004, els centres es creen i es suprimeixen per decret. El mapa escolar és viu, és actualitzable anualment en funció de les necessitats d'escolarització, tal com diu el decret del 2010. Són mandats polítics, no legislatius, segons el nostre criteri, el que cal en la programació de l'oferta educativa. Aquest Parlament ja

n'ha fet, de mandats sobre condicionants de programacions i sobre oferta, i pensem que s'estan complint.

També calen mandats tècnics. Ja ens hi hem referit: taules mixtes, on tots aquells plans que des de l'Administració local es fan en ares de la programació educativa es duquin a terme i s'arribin a pactes. Per tant, nosaltres pensem que una modificació de la LEC en aquest sentit no té cap raó i entenem que no correspon.

Per a l'aplicació de l'article 45, pel que fa a l'obertura, manteniment o, si s'escau, tancament de centres –repetim-ho una altra vegada–, el criteri clar i objectiu només és un: la realitat demogràfica. L'únic criteri totalment objectiu. Després de les dades de preinscripció es fan els reajustaments corresponents i es donen respostes conjuntes a l'impacte de l'evolució de la població a curt termini i es manté un estudi a llarg termini sobre el futur del mapa escolar de cada municipi, de cada barri, de cada districte o de cada zona escolar; cosa que vostès saben perfectament. La demografia és tossuda i, si ho és, és també per palesar que l'oferta és superior a la demanda..., existeix en les places de P3 en alguns centres.

També es va demostrar que ho és per a continuar ofertant aules, grups, que en un principi es podia suposar que no s'havien d'ofertar, i el departament n'ha mantingut la preinscripció. No vull personalitzar en exemples, però sí que vull recordar que la defensa de determinats posicionaments ens ha fet entrar, n'estic convençuda, sense que ningú ho vulguem, en diferents problemàtiques, problemàtiques municipals –segur que no les volem ningú–, però en competències entre centres, entre comunitats educatives d'un mateix municipi, en transvasaments d'alumnes d'una escola a l'altra per tal d'augmentar la matriculació o la preinscripció. Hem estat enfrontant comunitats educatives, hem portat un problema als ajuntaments.

Per al proper curs Ensenyament ha rebut 66.888 sol·licituds de preinscripció a P3 en un curs que s'han ofertat 75.940 places, un total de 9.052 peticions menys que les places ofertades. El departament ha tingut en compte en aquesta oferta la reducció de la ràtio; s'ha fixat en vint-i-dos, s'han fixat unes normes. Mirin, els criteris que s'han adoptat per a la preinscripció estan basats a programar l'oferta inicial en base a la ràtio 22, garantir que tots els criteris i els centres educatius vagin seguint amb el seu projecte educatiu, evitar l'estigmatització de les escoles en entorns desafavorits i vetllar per tota aquesta continuïtat d'aquests projectes, sobretot. Tots els projectes, per cert, bons, igualment defensables. I ho dic perquè en algun moment també hem set nosaltres qui hem provocat tots aquests enfrontaments entre projectes educatius que tots els centres tiren endavant amb el seu millor criteri.

No serem nosaltres qui limitem i tanquem cap possibilitat de canvi a les corresponents adaptacions que la societat va seguint. La llei és bona si permet adaptar-se a les circumstàncies, si és útil a aquelles persones a què va dirigida. Considerem que la Llei d'educació no ha d'estar subjecta a canvis puntuals i a matisos.

No estem d'acord amb la modificació de la LEC, i menys encara podem estar d'acord a canviar marcs legislatius en el cas de la programació educativa. A Catalunya tenim l'encert i la sort de tenir un marc legislatiu propi, una llei de país, que pensem que hem de cuidar i que hem de protegir. Tenim un instrument important per a desenvolupar polítiques educatives de manera flexible i adaptables als diferents canvis de circumstàncies. Tenim una eina legislativa que nosaltres sí que considerem important i valuosa; veurem si per a tots vostès avui ho és. Pensem que vam rebre l'encàrrec de preservar-la i desenvolupar-la, i ha set una llei que ens ha emparat per a aguantar els diferents embats que hem rebut de l'Estat a través de la llei orgànica. Nosaltres considerem una sort l'empara de la legislació vigent catalana; veurem per a quants de vostès avui ho és. També veurem si faciliten o permeten..., que estem a l'empara d'aquesta llei orgànica.

I si no és així, si avui vostès no defensen la nostra esmena a la totalitat, el que comprovarem és que serà la mostra que ha arribat el moment de començar aquest diàleg, aquest debat polític, i si no serà per a modificació de la LEC..., sinó que serà per a establir una nova llei orgànica que ha de tirar endavant el futur estat de la nova Catalunya.

Gràcies, presidenta, consellera, senyores, senyors diputats.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, diputada. A continuació, per al torn en contra, té la paraula la senyora Jéssica Albiach.

Jéssica Albiach Satorres

Senyora Barrufet... –a on està, que no la veig? (*Pausa. L'oradora riu.*) Ah! El que nosaltres pretenem avui és acabar ni més ni menys amb la incertesa i l'angoixa de les famílies i blindar el sistema públic d'ensenyament. I el que ens trobem és que vostès el que volen és mantenir unes dinàmiques que no funcionen i que a més rebutja la comunitat educativa sencera. Ho repeteixo: vostès diuen que la LOMCE va posar tota la comunitat educativa en contra; doncs, bé, sembla que el Departament d'Ensenyament li vol fer la competència, perquè no és res estrany voler garantir per llei els projectes educatius de cada centre; no és res estrany voler garantir per llei que hi haja uns criteris objectius d'obertura i de tancament d'escoles, i em costa de creure que perquè no està a la legislació d'altres comunitats autònomes..., em sembla allucinant que agafant-se a la legislació comparada vostès ho posen com a excusa i diguen que això no es pot modificar per llei o no es pot garantir per llei. Catalunya ha sigut pionera en la defensa i en la garantia dels drets de tothom i ha de continuar sent-ho.

Els que ens estem trobant és una falta d'empatia absoluta amb les famílies, i si l'hem tornat a presentar és perquè la situació no ha canviat en dos anys, al contrari, és que s'ha agreujat. I ja he donat les xifres abans: sembla que per primer cop en la història aquesta vegada tancarem més de la concertada que de la pública, però portem tres, quatre anys en què s'han tancat 476 línies de la pública davant de 51 de la concertada. Vostè comentava: «No, és que la qualitat educativa depèn del professorat.» Sí; doncs, no se l'està tractant gens bé. Clar, és que una altra cosa que no..., que també és..., que sobta: la qualitat educativa depèn del professorat i cada vegada tenen ràtios més altes, menors sous i major càrrega de feina. Incongruències una darrere d'una altra.

Parlen de la col·laboració amb els ajuntaments. És que potser els alcaldes i les alcaldesses van a les protestes, a les manifestacions i a les concentracions per gust? No serà que és que vostès actuen de manera unilateral sense el consens dels municipis? Bé, i, a més, és que sembla... Vostès diuen: «No, és que ja està recollit a la LEC.» Sembla que no està suficientment clar, perquè si està recollit a la LEC i vostès estant tancat centres i línies de P3 en Catalunya, sembla que ho haurem de clarificar més perquè no continue passant i segueixin tancant centres i línies amb la LEC a la mà.

No posin excuses: vostès el que volen és estalviar-se diners i seguir tancant línies de l'escola pública. I el que vostès diuen que és «dirigista», nosaltres en diem «garantista»: garantista amb les famílies, garantista amb el professorat i garantista amb l'escola pública. I si parlem de mapa escolar, mapa escolar viu, nosaltres diem: «Sí», però al mapa escolar viu se li poden tallar les mans i els peus o se'l pot nodrir perquè cada vegada tinga major solidesa i la qualitat educativa del nostre país siga millor.

Gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, diputada. A continuació, per a fixar la seva posició, té la paraula la senyora Sonia Sierra, del Grup Parlamentari Ciutadans.

Sonia Sierra Infante

Moltes gràcies, senyora presidenta. I bon dia a tots els membres de la cambra, als convidats, a les famílies de les AMPA, i molt especialment benvinguts els familiars de víctimes del terrorisme. Em sap molt greu que la presidenta del Parlament rebí avui el senyor Otegi. Aquest senyor ha estat condemnat per segrest i per pertànyer a ETA. I mai no ha demanat perdó pels atemptats etarres. Els demòcrates no podem acceptar lliçons dels totalitaris. La dignitat de les societats lliures exigeix la condemna del terrorisme i la memòria de les víctimes exigeix reivindicar la seva dignitat enfront dels botxins. Les víctimes d'ETA no demanen venjança, tan sols demanen justícia.

Anant ara a la proposició de llei que ens ocupa, diu Irina Bokova, directora general de la UNESCO, que «no existe una fuerza transformadora más poderosa que la educación para promover los derechos humanos y la dignidad, erradicar la pobreza y lograr la sostenibilidad, construir un futuro mejor para todos basado en la igualdad de derechos».

y la justicia social, aspiraciones que constituyen aspectos fundamentales de nuestra humanidad común».

De ben segur, totes les persones que ara ens escolten subscriuen aquestes paraules. Hi ha partits que parlen més d'educació i hi ha partits que en parlen menys. Jo tinc la sort de pertànyer a un partit que té l'educació com un dels seus pilars fonamentals. Però, en tot cas, mai a la vida no he vist cap partit dir que l'educació no importa. En teoria, per a tots els partits l'educació és fonamental. Però, clar..., una cosa es predicar y la otra dar trigo.

La realitat és que el mandat de la consellera Irene Rigau va ser com una mena de cavall d'Àtila cavalcant una vegada i una altra sobre l'educació pública. I si la gespa encara sobreviu és per la professionalitat i la vocació de servei dels nostres docents i per la mobilització de les famílies.

Durant el mandat de la senyora Rigau, la despesa per cada estudiant de l'educació pública es va reduir un 17,5 per cent, unes retallades ferotges que no es corresponen amb la disminució del pressupost de la Generalitat. Durant el mandat de la senyora Rigau es van fer totes les retallades possibles i aquestes no s'han revertit.

Ara, com ja no queda gaire on retallar, s'aprofita l'excusa de la davallada demogràfica per tancar línies de P3 en centres tant públics com concertats, fins i tot en zones, com ja ha dit la meua companya Jéssica Albiach, on hi havia el compromís ferm de no tancar-ne, com, per exemple, al Baix Llobregat. Es podria haver aprofitat aquesta davallada demogràfica per reduir les ràtios a tots els centres i no només als que consideren més problemàtics, però, en comptes d'això, s'han dedicat a tancar línies de P3.

A més, no s'està invertint de forma raonable i planificada en places de secundària, i ens trobem ja amb municipis de Catalunya amb manca d'instituts o amb alumnes en barracots. Ens comencem a trobar ja aquests problemes a la secundària a moltes localitats i tot sembla indicar que aquests problemes aniran a més els propers anys.

Seguint amb el tema de les retallades, la Fundació Jaume Bofill va presentar el 2014 l'informe L'agenda política educativa a Catalunya: una anàlisi de les opcions de govern, on arribava a la conclusió que la situació de crisi no justificava ni la magnitud ni el biaix de les retallades, i per això l'informe parla de «retallades ideològiques». Doncs, bé, penso que tenim un altre cop tancades de línies de P3 ideològiques.

Si de veritat ens creiem, com diu Irina Bokova, que l'educació és la força transformadora més poderosa per acabar amb la pobresa, hem d'invertir en educació. Si no s'inverteix en els entorns més desfavorits, la pobresa es perpetua, les desigualtats s'incrementen, i això té com a resultat la manca de cohesió social.

Per aquest motiu, no ens sembla estrany que hagi estat precisament Junts pel Sí qui hagi presentat una esmena a la totalitat a aquesta proposició de llei que parla, per exemple, que el tancament d'una escola no representi un increment de ràtios a les escoles de la zona. Les ràtios són un aspecte fonamental per a una educació de qualitat, i les ràtios a Catalunya, diguin el que diguin, continuen sent massa altes.

Això per no parlar de les trampes que es fan amb les ràtios. Per exemple, les ràtios es poden forçar amb nous nens, i aquesta trampa més o menys tots la podem entendre, però més sorprenent resulta encara que no comptin al càlcul final de les ràtios els repetidors, com si un alumne repetidor no tingués la seva cadira, la seva taula i necessités l'atenció del professorat tant o més com la resta de companys.

El tema de les ràtios és evident si pensem en una escola d'idiomes. Si volem aprendre un idioma i a una escola ens diuen que els grups són de vint-i-cinc - trenta i a la del costat ens diuen que són de dotze o tretze, tots ens n'anirem a l'escola que ens diu que els grups són de dotze o tretze. Per què? Perquè és molt més fàcil aprendre en grups reduïts, especialment si el que volem és fer una pedagogia innovadora i fomentar habilitats com ara l'expressió oral, tan poc treballada, malauradament, a Catalunya.

En aquest sentit, em sembla de justícia intentar assegurar que el tancament d'un centre escolar, que és sempre una mala notícia, no suposi un increment de ràtios a la resta de centres de la zona, perquè el greuge d'una escola tancada, com és perdre un projecte més de centre, o tenir una escola a prop de casa per a moltes famílies..., tindriem de re-
truc un empitjorament de la qualitat de tots els centres de la zona.

Això no vol dir que estiguem totalment d'acord amb tot el que es diu en aquesta proposició de llei. No estem d'acord, per exemple, quan parla de la necessitat de correspon-

sabilitat en la decisió d'ens local i comunitat educativa; ens agrada més parlar de participació. Però, bé, aquests són matisos que s'han de veure, si s'obre un debat.

El que sembla evident és que les actuals lleis d'educació, tant l'autonòmica com la nacional, necessiten ser revisades i canviades. Nosaltres no estem a favor ni de la LEC ni de la LOMCE, però, mentre no arribem a un pacte nacional per l'educació, que és el que nosaltres defensem, hem d'anar posant pedaços per intentar que el sistema educatiu sigui el més equitatiu possible, i pugui oferir la màxima qualitat, igualtat d'oportunitats per a tot l'alumnat. I, en aquest sentit, estem oberts al debat.

En el cas que ara ens ocupa, l'article 45 de la LEC no estableix criteris ni justificació a l'hora de suprimir un centre educatiu de titularitat pública de la Generalitat de Catalunya, i a mi personalment m'ha encantat que la senyora Barrufet reconegui que som una autonomia i que això és una llei autonòmica. Progressa adequadament, senyora Barrufet. I aquesta proposició de llei el que intenta és pal·liar aquesta manca de concreció.

La LEC va tenir al seu dia molt de recolzament polític, però cada cop té menys recolzament polític, i mai ha tingut el suport de la comunitat educativa, i per això nosaltres pensem que s'ha de canviar; però, mentrestant, és la llei que tenim vigent i s'ha de complir, i hem d'intentar millorar-la tant com sigui possible.

Nosaltres votarem en contra de l'esmena a la totalitat, perquè creiem, amb fermesa, que l'educació és la força transformadora més poderosa. I, en aquest sentit, tots els debats són benvinguts per a la seva millora.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, té la paraula la senyora Esther Niubó, del Grup Parlamentari Socialista.

Esther Niubó Cidoncha

Bé, bon dia. Gràcies, senyora presidenta. Senyors i senyores diputats, i també membres de la comunitat educativa que ens acompanyen, d'entrada, dir que el PSC no donarà suport a l'esmena a la totalitat presentada per Junts pel Sí, i el nostre vot, per tant, anirà en el sentit de recolzar la tramitació d'aquesta proposta de llei de modificació de la LEC pel que fa a criteris de tancament de centres.

Compartim la idea de fons que cal exigir al departament les màximes garanties i justificacions a l'hora de tancar un centre públic, així també com el compliment de criteris que, en tot cas, tinguin en compte la coresponsabilització de la decisió dels ens locals i de la comunitat educativa, cosa que no sempre passa, i que no suposin, a grans trets, increment de ràtios a la resta de centres de la zona educativa o un perjudici per la qualitat educativa, cosa que sovint està passant.

Divendres passat els socialistes acompanyàvem membres de la comunitat educativa, alcaldes, alcaldesses, regidors i regidores del Baix Llobregat davant la seu de Serveis Territorials de Sant Feliu –on, per cert, avui, tornen a haver-hi denúncies– i protestàvem contra el tancament unilateral de línies de P3 en diversos municipis de la comarca; també contra la pèrdua de l'oportunitat d'abaixar ràtios en un context de davallada demogràfica entre els més petits, perquè, tot i sabent que el curs que ve hi haurà un repunt demogràfic important en el cycle infantil, tot i incomplir diversos mandats d'aquest mateix Parlament, el Govern hauria decidit tancar línies pel simple fet d'estalviar-se el sou de tretze mestres, segons els càlculs que hem fet, a tota la comarca del Baix Llobregat. I aquesta és una realitat que es repeteix també a molts altres indrets del territori.

De fet, el socialistes vam ser el primer grup que va suscitar aquest debat en ple, alertant i denunciant fa uns mesos del tancament de línies anunciat pel departament a la preinscripció, que limitava la capacitat d'elecció i podia comportar, també, increments de ràtios en lloc d'aprofitar aquesta davallada demogràfica en el cycle infantil per reduir aquestes ràtios.

Però, dit això, i centrant-ho en el debat que avui ens ocupa, sí que hem tingut dubtes sobre fins a quin punt, per assegurar el compliment d'uns determinats criteris a l'hora de tancar centres o línies públiques, era realment necessari obrir la reforma de la LEC, ja que regula, de fet, la supressió dels centres públics. En concret, la LEC regula aspectes com la creació i la supressió de centres, en el seu article 45, que podria llegir, però

ve a dir que el Govern, en el marc de la programació de l'oferta educativa crea centres públics, en modifica la composició i, si s'escau, en suprimeix.

Per tant, com dèiem, malgrat que compartim aquesta idea de fons amb Catalunya Sí que es Pot, que s'ha de regular millor i fer més transparents aquests criteris, les justificacions a l'hora de tancar un centre, de garantir que, si cal fer-ho, es faci d'acord amb la comunitat educativa i els ens municipals –per tant, mai de manera unilateral– i que això no repercuteixi en aquest increment de ràtios –és a dir, de no tancar centres públics si no és per qüestions molt justificades, i de blindar-nos, blindar la nostra escola–, sí que teníem dubtes de plantejar aquest debat per la via de la reforma de la LEC.

I ho dic tenint en compte que considerem que la LEC és un bon marc normatiu, que efectivament permet unes polítiques i decisions molt diferents de les que estem presenciant en els últims anys. De fet, en una època no tan llunyana, quan governava un govern d'esquerres a Catalunya, no només no es tancaven centres, sinó que es construïa una escola pública nova cada setmana. I això passava amb la Llei d'Educació, la mateixa que tenim avui, sense aquesta modificació que es proposa. Perquè, com apuntava, doncs, la LEC és un marc ampli, que entenem que dota d'estabilitat el sistema, i que permetria unes polítiques i decisions molt diferents de les que estem vivint. Perquè..., on diu la LEC, per exemple, que es tanquin línies de centres públics i no se'n tanquin de concertats? O que no es puguin substituir els docents que es posen malalts, per exemple? Això no ho diu enlloc de la LEC. I, per tant, el que passa avui, aquesta discrecionalitat de certes mesures, té a veure amb la voluntat política de l'actual Govern, que es regeix per un criteri ideològic i en cap cas té a veure amb el marc normatiu. I això volem que quedi clar.

Per tant, sí que, de totes maneres, podríem estar d'acord que després d'uns quants anys de govern de Convergència –primer de Convergència amb el PP i després de Convergència amb Esquerra–, sí que s'han dut a terme unes polítiques de retallades en l'educació que poden haver pervertit l'esperit original d'aquesta llei i que podrien fer necessària la seva millora. Podem parlar de pressupostos, on la partida d'inversió en educació ha caigut prop del 20 per cent; d'aquest tancament deliberat de línies amb justificació demogràfica o economicista i en cap cas per criteris pedagògics, i a vegades amb barems diferenciats entre escola pública i concertada; de les retallades de drets i salaris que ha patit un pilar del sistema educatiu com és el professorat, i ho continua patint, i de la desinversió de la construcció i adequació de centres.

És més, els que ara defensen tant la LEC, n'han fet un escàs desplegament sense un acompanyament pressupostari i en un sentit no sempre, com deia, respectuós amb l'esperit de la LEC. I m'estic referint concretament al decret relacionat amb plantilles i direccions, per exemple, que segurament que es podria haver fet d'una manera bastant diferent; però, com deia, en un altre context no caldria haver tocat ni una coma d'aquest article, però, vist l'actual context, les darreres decisions, possiblement, doncs, convingui blindar uns criteris, blindar unes justificacions a la mateixa llei per casos en què sigui necessari tancar un centre.

Per tant, anem a pams, i, sense avançar esmenes que plantejaríem en la fase de tramitació per enriquir l'actual redactat que considerem que és molt millorable, sí que volem dir, respecte al contingut que proposa aquesta proposició..., en primer lloc, garantim que quan el departament tanca un centre ho fa en compliment d'uns criteris més que justificats, que obeeixen a plantejaments pedagògics, de necessitats d'escolarització, i, en tot cas, no senzillament demogràfics o economicistes.

En segon lloc, que ho fa tenint en compte la comunitat educativa i els ens locals, que han de ser els autèntics coresponsables d'aquesta planificació, cosa que ara no passa veritablement a les comissions mixtes; en general, en una comissió el departament informa del que pretén implementar al territori, escolta els representants municipals, normalment, però, sense que la seva opinió acabi sent vinculant.

De fet, en la proposició de llei que ha entrat el Grup Socialista en relació amb les escoles que segreguen per sexe, incorporem també la necessitat d'afegir la coresponsabilització dels ens locals afegint a l'article 45.1, on parla que el Govern podrà crear línies i en modificarà la composició, si s'escau, la suprimeix..., dir, també: «Amb la col·laboració preceptiva dels ens locals.»

En tercer lloc, el tema que la supressió d'un centre no suposi un increment de ràtios en els centres de l'entorn. És evident, tot i que és cert que aquestes ràtios ja estan regulades a l'article 48, així que..., igual que no suposi una disminució de la qualitat educativa. Això ho compartim.

Però, finalment, sí que volem destacar la importància de promoure el model de l'institut escola, que garanteix la continuïtat pedagògica, especialment important en els primers anys de l'ESO, i, en concret, allà a les zones on hi hagi pendent la construcció de nous centres escolars de secundària, que això és una realitat, doncs, molt present a les nostres escoles.

I el fet també que abans de concretar el tancament d'una escola s'estudiï la viabilitat de l'alternativa d'implementar un model d'institut escola.

Per tant, el que demanem nosaltres és que siguem seriosos tots plegats, que fem un debat rigorós, que afrontem sense por i amb determinació una modificació de la LEC per dotar de més garanties la nostra escola pública, però que ho fem amb responsabilitat, perquè a vegades sap greu veure com alguns grups, doncs, resten valor a la LEC o la utilitzen per explicar determinades polítiques que són ideològiques i que no tenen res a veure amb aquest marc normatiu.

Per tant, millorem la Llei d'ensenyament, blindem l'escola pública encara més; però, sobretot, despleguem-la preservant el seu esperit progressista i acompanyem-la pressupostàriament.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, diputada. A continuació, té la paraula la senyora María José García Cuevas, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. En primer lugar, dar la bienvenida a todos los invitados que nos acompañan. Señoras y señores diputados, hace dos años, en abril de 2014, debatimos una proposición de ley igual a la de hoy. Cabe valorar, por tanto, si las circunstancias que nos llevaron entonces a apoyar la tramitación de la proposición de ley han cambiado o no. Y debo decirles que hasta ayer a las siete de la tarde pensábamos que estas circunstancias no habían cambiado.

La posición del Partido Popular hasta ayer a las siete de la tarde, y básicamente en defensa del derecho de los padres a elegir un centro público de calidad, era votar en contra de la enmienda a la totalidad presentada por Junts pel Sí. Porque nosotros, hasta ayer, estábamos convencidos de la honestidad de la propuesta de Catalunya Sí que es Pot. Estábamos convencidos de que esta propuesta se presentaba en defensa de la enseñanza pública para garantizar su calidad, para garantizar la igualdad de oportunidades de cualquier estudiante, al margen de la titularidad del centro elegido por su familia.

Pensábamos que el objetivo de la proposición, legítimo y compartido por nosotros, era blindar la enseñanza pública de decisiones injustas, unilaterales y arbitrarias del Gobierno de la Generalitat. Y a esa reivindicación nos queríamos sumar, tal y como lo hicimos hace dos años, tal y como lo venimos haciendo los últimos cinco años, apoyando y presentando propuestas en la Comisión de Educación o aquí en el Pleno para evitar que se cierren líneas públicas, para que se construyan los equipamientos necesarios para reducir barracones, para reducir ratios, para que se pongan en marcha los institutos que necesitamos o para que se mantengan y se cuiden adecuadamente los equipamientos educativos, que algunos se están cayendo a pedazos.

Y en esta línea, a favor de una enseñanza pública de calidad suficiente y que garantice la igualdad de oportunidades, estamos en el Partido Popular sin matices, sin dudas y sin complejos. Y por eso, queríamos apoyar una proposición de ley que ofreciese estos objetivos. Sin embargo, ayer, a las siete de la tarde, recibimos un teletipo con las declaraciones de la portavoz de Catalunya Sí que es Pot, explicando las razones por las que pedía el voto para su propuesta. Petición de voto que basaba, según ella, en los recortes que hay que aplicar a la concertada para no tener que recortar la pública.

La portavoz de Catalunya Sí que es Pot nos enseñó la patita de las verdaderas intenciones con que se presentaba esta proposición de ley: cargarse los conciertos educativos con la coartada de los recortes a la pública. Y déjenme decirles que nos resulta políticamente deshonesto presentar una propuesta que no menciona la escuela concertada, que no habla de titularidades ni de privatizaciones, una propuesta impecable en términos de defensa de la enseñanza pública y que nosotros hubiéramos apoyado, para ocultar la trampa de que, en realidad, lo que se pretende es acabar con los conciertos educativos, como supuestos responsables de los recortes aplicados a la pública.

Se ve que para Catalunya Sí que es Pot la acción del Gobierno no influye, y acabando con los conciertos, acabamos con los problemas. ¿Ingenuidad, error de diagnóstico o utilización política consciente y demagoga de los recortes que la Generalitat lleva cinco años aplicando a la enseñanza pública? No podemos juzgar la ingenuidad, pero sí que podemos valorar el error de diagnóstico sobre dónde están los problemas de la pública y cuánta culpa tiene este Gobierno que actuaría, seguro, con la misma prepotencia, arbitrariedad e injusticia aunque no existieran los conciertos.

Y parece evidente que Catalunya Sí que es Pot utiliza la enseñanza pública como arma política, aprovechándose de su justificado descontento y de su frustración para enfrentar y generar una tensión innecesaria e improductiva entre centros y modelos educativos, que son complementarios y que son todos necesarios como garantes de la pluralidad y de la libertad deseables en nuestra sociedad.

Concluimos, por tanto, que Catalunya Sí que es Pot ha pretendido con esta propuesta, redactada en términos tan impecables como contradictorios con las declaraciones de la portavoz de ayer, tendernos una trampa; una trampa a quienes por convicción, y de buena fe, queremos defender y proteger la enseñanza pública. Y, además, han pretendido hacernos cómplices necesarios de una agenda oculta que deslegitima y degrada su propuesta.

Con esta actuación, el grupo proponente nos demuestra que no son de fiar, porque nos presenta propuestas trampa, y que su actuación parlamentaria no persigue mejorar la enseñanza pública como dice la propuesta, sino que está mediatizada y dirigida por su objetivo prioritario, prácticamente obsesivo en Catalunya Sí que es Pot, que es acabar con los conciertos educativos. De hecho, no hay propuesta de este grupo que no introduzca un punto en contra de los conciertos, y da igual si la propuesta va de educación o de economía.

Pero nosotros quisimos confiar en Catalunya Sí que es Pot. Quisimos pensar que si no había evidencia o razón objetiva para ello, no debíamos desconfiar de la propuesta simplemente porque viniera de Catalunya Sí que es Pot. Lamentablemente, esto no siempre es así, y hay quien prefiere aplicar cordones sanitarios votando todo en contra, incluso traicionando los principios que se le suponen a los partidos. Y esta actitud sectaria, como casi todo lo sectario en la vida, acaba trayendo consecuencias. Y me estoy refiriendo, ahora, al 17 de febrero de este año, hace tres meses, cuando Junts pel Sí votó, en bloque, en contra de los conciertos educativos. Junts pel Sí votó, junto con Catalunya Sí que es Pot, con el PSC y con las CUP, en contra de una moción del Partido Popular que lo que pretendía era proteger los conciertos educativos de la manía persecutoria de estos tres grupos.

Desde el PP presentamos esta moción, precisamente para evitar situaciones como la de hoy, y supusimos que Junts pel Sí nos iba a apoyar, pero en aquel momento Junts pel Sí nos dejó solos, solos defendiendo la libertad de enseñanza y el derecho de las familias a elegir enseñanza pública o de iniciativa social en igualdad de condiciones. Desde nuestro punto de vista, con una irresponsabilidad que no sabemos si les pasará factura política.

En todo caso, para nosotros y para mucha gente, ha quedado claro que los partidos de Junts pel Sí han perdido la credibilidad y que no son de fiar defendiendo la enseñanza concertada, defendiendo la red mixta como modelo de pluralidad y de libertad. Es lamentable, pero Junts pel Sí ha votado en contra de la concertada con argumentos peregrinos que puede cualquiera consultar en el diario de sesiones del 17 de febrero. Y es comprensible que ahora no se sientan seguros para contar con sus diputados para parar una eventual enmienda en esta proposición de ley que propusiera eliminar los conciertos.

Nosotros, en el Partido Popular, sí que estamos seguros de lo que defendemos y de la coherencia de nuestro grupo. Tenemos claros los criterios porque tenemos claros los principios. Y por eso las familias saben que cuentan con nosotros para defender la libertad y la pluralidad educativa, la igualdad de oportunidades y el derecho de las familias a escoger modelo educativo, público o privado, pero de calidad y en igualdad de condiciones.

Volviendo a la proposición, como dijimos en el debate de hace dos años, la situación de Cataluña en el 2011, con el parón económico y las finanzas en quiebra, requería actuar y había que recortar. La pregunta es dónde. En nuestra opinión, lo más justo era recortar la estructura clientelar del sector público que se mantiene con nuestros impuestos pero que está al servicio de la Generalitat, casi trescientos entes que nos cuestan 6.000 millones de euros, todos prescindibles, casi todos duplicados y sobredimensionados.

Es injusto que el Gobierno de la Generalitat, éste como el anterior, recorte en calidad de oportunidades a los catalanes para mantener su red clientelar de apoyo incondicional y para pagar su quimera política. Es una perversión democrática destinar los impuestos que pagamos para garantizar la solidaridad a financiar algo tan improbable y tan incomprensible en Europa como es la secesión de Cataluña. En esto estaba ya el Gobierno de Convergencia hace dos años y en esto está Junts pel Sí ahora.

Nosotros pensábamos que esta proposición de ley iba de blindar servicios públicos exclusivamente, y desde el PPC, desde luego que queremos colaborar para blindar la educación pública ante gobernantes que priorizan la independencia a las personas, las estructuras de Estado a los servicios públicos, porque Cataluña tiene mucho que recortar antes que tocar la educación. La educación ha sido uno de los ámbitos que más ha sufrido con presupuestos antisociales. Y ha sufrido, en definitiva, un estilo de gestión que no podemos avalar, compartir ni apoyar, pero de la que no son responsables los centros concertados; nos parece injusto, equivocado y desafortunado cargarles una culpa que no les corresponde. Incluso Catalunya Sí que es Pot le está haciendo un favor a este Gobierno y lo redime de una culpa que es solo suya.

Por tanto, dejando claro que desde la oposición vamos a seguir defendiendo una enseñanza pública de calidad, que garantice la libertad real de las familias para elegir el centro público que prefieran, que vamos a defender la pluralidad, y la igualdad de derechos y oportunidades, nos vemos obligados a no permitir la tramitación de esta proposición de ley trampa que pretende hacer de nuestra buena fe el colaborador necesario para un cambio de modelo educativo liberticida y perjudicial para la calidad y la pluralidad de nuestro sistema.

Votaremos la enmienda a la totalidad porque estamos a favor de la libertad de enseñanza y de los conciertos educativos, porque estamos en contra de la acción de este Gobierno respecto a la enseñanza pública, pero no le vamos a seguir el juego a Catalunya Sí que es Pot, que con su propuesta trampa ha hecho perder hoy una oportunidad de oro a la enseñanza pública, porque la ha hecho rehén de su obsesión contra la pluralidad educativa y contra la libertad de las familias para decidir en igualdad de condiciones.

Muchas gracias, presidenta, señoras y señores diputados.

La presidenta

Gràcies, diputada. A continuació, té la paraula la senyora Pilar Castillejo, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Pilar Castillejo Medina

Sí, bona tarda a tothom, bon dia també als que avui ens acompanyen de la comunitat educativa, gràcies.

Bé. Amb aquesta proposta de modificació de llei que parla de tancaments de centres pensàvem que havia estat un moment oportú, també, per parlar d'aquest tema, perquè veiem que som molts, en aquest moment, que estem definint quines seran les línies que tindrem durant el curs vinent. Són molts els centres, les línies que estan tancant, en grups de P3 per a aquest curs, i molta de la revolta que s'està produint a la comunitat educativa en aquest tema.

Finalment, sembla que no seran tantes les línies que es tancaran com s'havien anunciat en un primer moment gràcies, com hem dit ja, gràcies a l'acció de la comunitat educativa que ha defensat els seus drets al carrer, gràcies a les protestes, gràcies al fet que

hem defensat les escoles, gràcies al fet que hem defensat els grups, són molts menys els que es tanquen dels que s'havien anunciat en un principi.

Hem desaprofitat, però, una oportunitat única per baixada de ràtios. Hi havia una baixada de natalitat que ha fet que es reduïssin grups i, en lloc de reduir les ràtios a les escoles, el que hem fet ha estat tancar molts grups de P3. Ha estat una oportunitat perduda per millorar la qualitat de l'ensenyament, una oportunitat que afecta directament l'escola pública, perquè el que s'ha produït és un greuge comparatiu importantíssim entre l'escola pública i l'escola concertada. Les línies que s'han tancat són totes d'escola pública, amb el que ens veiem és amb una privatització encoberta del nostre sistema educatiu. Anem tancant les escoles públiques i anem mantenint les escoles concertades, que afecta directament a tot el nostre cos docent, perquè, com anem tancant grups, anem eliminant mestres, i aquests professors els tindrem un dia i un altre al carrer, també, defensant els seus drets. Això és el que estem aconseguint amb aquesta política educativa, posar els pares, posar la comunitat educativa i posar els docents en peu de guerra.

Per això pensàvem que era bona aquesta proposta, que plantejava amb la modificació de llei de Catalunya Sí que es Pot, per criteris en els tancaments de centres. La LEC ja diu en el seu argumentari, en el seu articulat –ja ho diu–, que «per mitjà de convenis amb els ens locals, es creen, es modifiquen i se suprimeixen centres públics dels quals sigui titular un ens local». D'acord? Aquí el que estem veient és una modificació de llei que intenta incidir sobre un tema que ja està recollint la LEC, que és que per mitjà de convenis es poden crear, modificar i suprimir els centres públics.

Veiem, doncs, que desaprofitem també una oportunitat per fer una modificació més profunda de la LEC. Per què? Perquè amb aquesta proposta de modificació de llei que ens presenta Catalunya Sí que es Pot, es continua parlant de centres públics, amb la seva modificació no incloem el terme dels grups, no parlem de tancament de grups i que aquí ens caldrà aquesta coresponsabilitat entre ens locals i comunitat educativa, continuem parlant només de tancaments de centres. El que estem, on tenim la sagnia important, és en el tancament de grups, tancament de línies senceres que estan fent baixar la qualitat del nostre sistema educatiu públic.

Tampoc no ens parla..., sí que d'una banda està bé, perquè incorpora..., dintre d'aquesta coresponsabilitat parla de la comunitat educativa, de totes les persones, institucions que intervenen en el procés educatiu..., és bo que aquest consens, aquesta coresponsabilitat no sigui només entre administracions, sinó que incorporem també la comunitat educativa. Sí que és cert que ara la LEC ja en parlava, d'aquesta coresponsabilitat dels ens locals i l'Administració. Diu, exactament que «és competència dels ens locals determinar l'oferta educativa». Llavors, és evident que el que ens manca –també en aquesta proposta de modificació de llei– és establir quins mecanismes tindrem perquè es posi en marxa aquesta coresponsabilitat perquè sigui real. Perquè és evident que a les comissions mixtes que existeixen ara no són uns espais on s'arribi al consens. L'únic que són ara són espais on el departament arriba i dóna les explicacions del que pretén fer, però no s'arriba a cap consens. Llavors, era una oportunitat, també, perquè amb aquesta modificació de llei, amb aquesta proposta de modificació incorporéssim mecanismes perquè aquesta coresponsabilitat fos real, no es quedés només en paraules, com és el cas ara. Ho han explicat molt bé, si no per què surten els nostres regidors, els nostres alcaldes, al carrer defensant que no es tanquin línies? Doncs, perquè no hi estan d'acord, moltes vegades, però no se'ls fa coresponsables amb la determinació de l'oferta educativa.

I també creiem que és poc concreta, aquesta proposta de modificació, quan parla que l'increment de ràtios no sigui significatiu a la resta d'escoles, no? Què vol dir que l'increment de ràtios sigui significatiu a la resta d'escoles? No tanquem un centre si incrementem la ràtio en un centre amb només un alumne? Per mi ja és un increment significatiu. Això caldria també que quedés molt més concret. Com quan parlem que no es pot tancar si això disminueix la qualitat educativa. Creiem que correspon una mica més de concreció en aquests termes.

Llavors amb el que ens trobem és amb una modificació, amb una proposta de modificació de llei amb un títol molt atractiu, no?, que parlem de criteris de tancament de centres, però amb un contingut que en aquest moment no respon a les expectatives que

crea aquest títol, perquè ni concretem els mecanismes necessaris per exercir la coresponsabilitat –ja s’ha vist que amb la descripció actual de la LEC no és suficient, perquè no en fan cas, d’aquesta coresponsabilitat–; no amplia els espais de presa de decisió més enllà dels centres educatius, de manera que realment es pugui incidir a l’oferta educativa, perquè no estem parlant de grups ni de línies, sinó que continuem parlant només de centres educatius; no blinda amb les ambigüitats dels significats, amb les paraules de significatiu i disminució de qualitat, no blinda les baixades de ràtios en lloc dels tancaments de centres.

Per tant, creiem que és una proposta de modificació que queda escassa, que queda curta veient la problemàtica que tenim en aquests moments, cosa que no vol dir que no li donem suport –cosa que no vol dir que no li donem suport. No volem creure que el que estem fent en aquest moment amb aquesta proposta és aprofitar una situació dolorosa que estem vivint aquests dies amb els tancaments de grups de P3 i que tenen a bona part de la comunitat educativa en peu de guerra al carrer. No creiem que s’estigui utilitzant per llançar proclames buides, volem pensar que es tracta d’una proposta, molt millorable, per tal de fer participar la comunitat educativa en les decisions, en aquest moment opaques, dels serveis territorials, i esperem que si el tràmit d’avui passés, que després de les explicacions del Grup del Partit Popular ja veiem que no, doncs, esperàvem poder ajudar a millorar-la votant en contra de l’esmena a la totalitat que presentava Junts pel Sí.

El que també hem vist és, amb aquesta explicació del vot que ha donat ara el Grup del Partit Popular, és que en matèries educatives, tant PP com Junts pel Sí voten sempre junts. Per què? Doncs, senzillament, perquè tenen el mateix model educatiu. Perquè, quan ells parlen de llibertat a l’ensenyament, no s’adonen que realment per tenir llibertat, el que s’entén per llibertat, a l’ensenyament seria que absolutament tothom, tots i cada un dels nens poguessin triar el centre al qual volen anar, sense tenir en compte el context socioeconòmic d’aquest nen, sense tenir en compte si aquest nen té diners o no té diners per triar el centre educatiu. Perquè, ara mateix, els únics que poden triar són els que tenen diners per pagar-se aquesta tria, no tothom. Per tant, no podem parlar de llibertat per recolzar aquesta esmena a la totalitat. Per parlar de llibertat hauríem de deixar que absolutament tothom pogués triar el centre, eliminant els concerts que ara mateix són un obstacle per a la igualtat.

Per tant, nosaltres donem recolzament a aquesta proposta de modificació de llei que, per fi, la seva intenció era una cosa que sembla que hàgim de blindar en aquest Parlament, que és no tocar el meló de la LEC. I esperem que amb el debat d’aquesta tarda de la LEC no obrim el meló, sinó que fem una immensa macedònia i que puguem tirar endavant amb el debat de la ILP per l’educació, en què puguem parlar absolutament de tots i cada un dels articulats d’aquesta LEC.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, diputada. Acabat el debat, procedirem a la votació, cridem a la votació.

(Pausa. Remor de veus.)

Procedirem a la votació de l’esmena a la totalitat presentada.

(Pausa llarga.)

Comença la votació.

Ha quedat aprovada per 73 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

Per tant, aquesta iniciativa resta rebutjada.

Interpel·lació al Govern sobre el desplegament de la Llei 10/2015, de formació i qualificació professionals

300-00049/11

Passem ara al següent punt de l’ordre del dia, que és: interpel·lació al Govern sobre el desplegament de la Llei 10/2015, de formació i qualificació professionals, presentada pel Grup Parlamentari Socialista. Per exposar-la, té la paraula la senyora Esther Niubó.

(Remor de veus.)

Demano, si us plau, als diputats i diputades, que surtin de pressa i en silenci per poder continuar amb la sessió.

(Pausa.)

Quan vulgui, diputada.

Esther Niubó Cidoncha

Molt bé. Gràcies, senyora presidenta. Honorable consellera, fa prop més d'un any, el juny del 2015 aquesta cambra aprovava la Llei de formació i qualificació professionals, amb l'impuls del Grup Socialista i d'un gran suport també d'aquesta cambra, gairebé del 90 per cent.

Per al PSC, des d'un punt de vista de progrés, aquella llei significava reforçar la formació i qualificació professionals com un dret subjectiu de les persones al llarg de tota la vida, consolidar la prioritat d'atendre els col·lectius amb més dificultats d'accés a la formació i lluitar contra les desigualtats; una llei pensada amb l'objectiu d'integrar tots els sistemes de formació i qualificació professionals de Catalunya en tres anys: la continua, la reglada, la de... per a l'ocupació; *a priori*, per tant, amb uns marcs normatius i cultures molt diferents, i donar resposta a les necessitats de formació i qualificació professional de joves i adults.

Es pretenia facilitar l'accés a una formació de prestigi i de qualitat, com a eina de progrés, d'ocupabilitat i abordar especialment el reconeixement de l'experiència laboral i dels aprenentatges no formals com a estratègia de país, i reconèixer així la necessitat d'acreditació de moltes persones i sabent que el 45 per cent de la població activa de Catalunya no té acreditada la seva qualificació professional, tot i tenir l'experiència laboral o la formació per fer-ho.

De fet, tal com recull Comissions en el seu últim informe, a Catalunya tenim un 9 per cent de qualificacions intermèdies d'FP respecte al 33 per cent de mitjana que té l'OCDE. Per tant, aquest repte de facilitar la qualificació professional enteníem que era clau per a la prevenció de l'exclusió social i de la desocupació a nivells de més baixa qualificació, i per fomentar, per tant, l'ocupació, la reinserció laboral, la competitivitat.

En definitiva, s'impulsava un nou model de governança integral de l'FP per acompanyar i reforçar la reactivació econòmica incipient, el canvi de model productiu, l'aposta per una economia basada en el coneixement i la internacionalització dels mercats.

Per tant, després d'uns anys negres, jo diria, del Govern d'Artur Mas, que es van caracteritzar per eliminar el programa d'FP.cat que havia creat el Govern d'entesa, per imposar una taxa de 360 euros per als alumnes de graus superiors i de cicles formatius de graus superiors, per privatitzar determinats cicles formatius, per no parlar de les limitacions del SOC per acreditar competències professionals, el Govern finalment repensava la seva aproximació a l'FP i n'imprimia el que enteníem que era un necessari impuls, tal com estipulava la LEC, i aprovava aquesta llei de la qual avui volem parlar, i que nosaltres vam celebrar.

Però, per tal que aquesta llei doni els seus fruits, cal ser diligent amb el seu desplegament, que s'ha de fer igualment amb consens, com la seva aprovació; s'ha de fer amb la participació de tots els agents implicats, i són molts, i amb una dotació pressupostària que l'acompanyi –i estic parlant de recursos materials i humans– i s'ha de garantir amb determinació la veritable integració que es proposava. I aquest és l'objectiu de la interpellació.

No busquem, honorable consellera, una disputa política d'aquesta cambra entorn de l'FP, però sí que volíem arrencar del seu Govern compromisos en la direcció dels objectius d'aquesta llei, que, hi insisteixo, el meu grup va avalar en el seu moment confiant en un correcte i ambiciós desplegament. Aquesta llei incloïa un seguit d'elements importants, positius, com un registre integrat d'unitats de competències, que valorem positivament; però totes les seves previsions requereixen d'un renovat i major compromís.

En primer lloc, es preveien en la llei uns serveis integrats d'informació, orientació i assessorament sobre el conjunt de possibilitats del sistema, i avui ens trobem que aquest és un procés clau que cal millorar. No existeix a dia d'avui un servei d'informació, orientació i acompanyament que sigui únic, permanent i coordinat que acabi amb la xarxa de l'abandonament escolar prematur i que faciliti les transicions laborals, formatives i educatives. De fet, no existeix un procediment únic i permanent. Falta informació, la

qual cosa és fonamental, i pensem que és difícil si no comptem amb un mapa de necessitats formatives.

No hi ha punts d'informació únics, com deia; hi ha manca de coordinació entre els ensenyaments obligatoris i postobligatoris, cosa que fa que molts estudiants d'ESO amb fracàs escolar no puguin accedir a estudis de grau mitjà. I tampoc hi ha un assessorament permanent; de fet, el professorat fa aquest servei fora de la seva estructura horària i no hi ha cap tipus de dotació extra per al professorat per acreditar competències laborals o validació acadèmica de títols educatius.

Tampoc hi ha una relació massa efectiva amb el Servei d'Ocupació de Catalunya, i en aquests moments hem de denunciar que no es coordinin les polítiques actives amb l'FP, i, per tant, li demanem un esforç especial d'implicació del SOC en el circuit.

En definitiva, pensem que la detecció de les necessitats més urgents ha de ser un procés permanent, gratuït, sense taxes –vol dir ara–, i no és el que està passant en aquests moments.

En segon lloc, sobre la regulació dels drets i deures de les persones en pràctiques i aprenents de les empreses que els acullen. Aquí volem destacar que com a Grup Socialista sempre vam considerar imprescindible l'estatut d'aprenent per regular les relacions entre aprenents i empresaris, i evitar abusos en la relació entre aquests i l'empresa, la qual cosa s'hauria de fer, entenem, amb la participació de sindicats i també dels empresaris. Però, què passa avui a les empreses? Hi ha algun control per evitar que molts d'aquests estudiants es converteixin en mà d'obra barata?

Per posar alguns exemples: si un estudiant d'automoció va a una gran empresa –entenem «gran» com de dimensions grans– segurament tindrà uns recursos dels quals possiblement no disposaria en una petita i mitjana empresa. Però si un estudiant d'estètica i perruqueria fa pràctiques, no en una gran cadena, sinó en una petita perruqueria propietat d'un autònom; en horari de més feina, qui pot proporcionar aquesta formació? Qui controla que en lloc de formar-se, aquesta persona, doncs, renti caps, en una perruqueria? I això és per dir que no està clara ni ben regulada la figura tant de l'aprenent com del formador de l'empresa.

I en el marc de la formació dual, que no és exactament el model d'alternança, ja que implica molt més que fer pràctiques en un centre, tampoc existeix un marc normatiu per establir quines condicions han de complir els centres formatius i quines les empreses. Què fa el tutor del centre i què ha de fer el tutor de l'empresa? Qualsevol pot ser formador d'una empresa? I qui paga aquesta formació? L'empresa? El departament? L'alumnat? I, qui ho controla?

Per tant, sobre la formació dual, de la qual el Govern parla tant, dir que s'hauria de basar en la concertació, que aquí no existeix, i per això potser n'hauríem de dir «model d'alternança». Ara bé, sí que volem que quedi clar que el nostre grup creiem en la formació dual, però reivindicuem el diàleg social com a instrument bàsic, com sí que passa al País Basc.

En tercer lloc, sobre el sistema de beques. La llei diu que les persones ocupades que assisteixen a les diferents ofertes i modalitats de formació podran sol·licitar beques i ajuts de transport, manutenció, allotjament, discapacitat, conciliació, però a la vista del calendari de desplegament, de la necessitat d'atendre les desigualtats, pensa el Govern que realment podem esperar al 2017 per regular les beques i els ajuts de sistema integrat? Al meu grup pensem que no.

En quart lloc, la llei preveia l'adaptació a les necessitats laborals de cada territori partint d'un estudi de necessitats de formació i qualificació. I aquí, malgrat les crítiques que se'm puguin fer, i amb reserves lògicament importants, que han de preservar la llibertat, la qualitat de la formació, sí que volem valorar i reivindicar el paper determinant del món local en el sistema d'FP en tots els àmbits de decisió i governança. Per tant, compartim que cal la implicació i la participació dels territoris; la complicitat també, i la participació d'agents socials, i això vol dir sindicats i empreses, perquè entenem que si no hi ha necessitat real difícilment determinats projectes poden tirar endavant, com ha demostrat l'experiència. Però ens cal, hi insisteixo, un mapa de necessitats formatives i d'oferta, que reivindicuem.

En un altre ordre de coses, la llei preveia també un pla nacional d'acreditació i qualificació en nou mesos, del qual l'actual Govern tot just va presentar les directrius fa

unes setmanes. Per tant, comencem incomplint els terminis marcats per la llei, que deia desplegament reglamentari del pla abans del 25 de març i, de moment, només en tenim unes directrius. I aquí li volem demanar, honorable consellera, si, tenint en compte que els estatuts de l'Agència Pública de Formació i Qualificació s'han d'aprovar abans del 25 de juny, hi ha algun decret en exposició pública?

I també li voldria parlar d'estructura, però com que crec que vaig justa de temps ho deixaria per al segon torn. Però sí que voldria acabar destacant un parell més de qüestions, una d'especialment sensible. Segons el calendari de desplegament, a finals d'any, d'aquest any, s'han de desenvolupar els itineraris específics postobligatoris de persones amb discapacitat. Ens diuen les famílies afectades que el departament té la previsió d'implementar proves pilot per duplicar en anys aquests itineraris, de dos a quatre, però cal, entenem que cal, acompanyament pressupostari per afrontar els reptes pendents que són incrementar el nombre de places per solucionar un gap històric i ampliar també la varietat de les formacions. I, si us plau, els demanem que com a Govern facin d'això un prioritat i que compleixin, per tant, amb el que diu la llei.

I, en segon lloc, si bé reconeixem l'esforç del Govern per reduir l'abandonament escolar prematur i els casos de fracàs, encara tenim que només un terç dels estudiants de formació professional acaben treballant en el que han estudiat. I, per tant, hem de reconèixer com a país que hi ha un fracàs molt alt en l'FP i, si bé l'oferta en els últims deu anys ha augmentat molt, ha augmentat un 80 per cent, la graduació encara és molt millorable. I aquí, senyora consellera, li demanem que treballin per reduir el cost d'abandonament o de baixa qualificació, que són encara molt alts.

Tinc un parell més de consideracions a fer, però potser ho deixaria per al segon torn. Però, en definitiva, dir que valorem positivament que el seu Govern comenci el desplegament de la llei, però li demanem capacitat de diàleg, li demanem consens, li demanem avaluació amb participació dels agents socials, transparència i sobretot determinació i convenciment.

I un tema no menor: que el finançament no sigui una declaració d'intencions sinó que la Generalitat assegurui un finançament adequat, cosa que de moment no veiem. I ja sabem que sense recursos no hi pot haver un correcte desplegament de la llei, ni el necessari impuls que volem per a l'FP a Catalunya, i volem subratllar-ho per assegurar aquest finançament adequat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. A continuació, té la paraula la consellera d'Ensenyament, senyora Meritxell Ruiz.

La consellera d'Ensenyament (Meritxell Ruiz i Isern)

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, crec que, en primer lloc, el que hauríem de situar, i també ho ha fet vostè, és l'aprovació d'aquesta llei en el marc d'una autèntica aposta d'aquest Parlament i d'aquest país per la formació professional. Una llei que el que pretén és ser la palanca normativa per situar l'FP en el mateix nivell dels països europeus capdavanters. La formació professional, som conscients que és una eina indispensable per al futur dels nostres estudiants, dels nostres treballadors i de les nostres empreses; i així ho va demostrar l'ampli consens que en aquest Parlament va tenir aquesta llei.

Una llei que té, com vostè ha dit, diferents finalitats. En primer lloc, fomentar l'ocupació i la millora professional dels nostre treballadors. La formació com a eina no només de progrés personal, sinó també com a eina de formació contínua al llarg de la vida; la formació com a eina clau per l'ocupabilitat i la competitivitat empresarial, i, sobretot, la creació d'un sistema que permeti donar resposta als reptes i a les necessitats de present i també de futur. I, per tant, com vostè ja sap i així va ho va poder veure en el nostre programa de govern, un dels objectius principals d'aquest Govern és el desplegament d'aquesta llei d'FP, que ens preocupa i ens ocupa.

Aquesta interpellació d'avui la planteja per demanar explicacions al Govern sobre el desplegament d'aquesta llei, i esperem que això també serveixi d'esperó per continuar potenciant i mantenint el prestigi de la formació professional a Catalunya.

Deixi'm dir que tenint en compte la inestabilitat normativa del Govern espanyol, on cap dels grans partits han estat capaços, en trenta anys, de trobar un consens educatiu per fer una llei de consens, cal reivindicar la important tasca que ha fet aquest Parlament, deixant de banda la ideologia, per fer dues lleis en l'àmbit educatiu que s'han basat en la pedagogia i en els models europeus de referència educativa. I, com bé saben, estic parlant de la Llei d'educació –abans ho discutíem–, i d'aquesta llei d'FP. Malauradament, també és cert que sembla que des d'aquí es vulgui trencar aquest important consens i estabilitat.

I també m'agradaria fer en aquesta interpellació aquesta reflexió sobre aquest fet, perquè el país, el món educatiu, el que demana és estabilitat, el que demana és que ens posem d'acord en una llei, el que demana és que no hi hagi canvis en una llei cada vuit anys i el que demana és que siguin marcs que donin autonomia als centres per poder fer la seva feina. Per això també he cregut..., fer-ne esment justament avui.

Pel que fa a la Llei de formació professional, per saber on ens trobem i quins són els passos que segueix aquest Govern, en primer lloc dir-li que aquesta llei es va marcar com a objectiu, i així ho recull el seu articulat, que el desplegament es produeixi en tres anys. Som conscients que aquest objectiu és ambiciós, i, per tant, això ens obliga a treballar molt intensament per tal d'assolir-ho, tenint en compte, a més, que hi comptem, doncs, aquests tres mesos, des de les eleccions de setembre a l'inici de gener que es va conformar el Govern. De totes maneres, sí que creiem que si el quan és important, encara és més important el com ho fem. Hem de complir terminis, sí, però el que hem de fer és complir-ho bé. Per tant, intentarem sobretot fer-ho bé.

És per això que estem treballant, des del departament també amb altres departaments, com és el de Treball, perquè aquest desplegament es faci bé, i, per tant, harmonitzar els criteris per tal de crear el que estem treballant, el que estem fent, que és una visió compartida del que ha de ser el sistema de formació i qualificació professionals de Catalunya, que integra, com vostè ha dit, els actuals subsistemes. I volem posar en valor aquesta integració del sistema, perquè és la primera vegada que una llei a Espanya reconeix aquesta integració de la formació professional inicial i de la formació per a l'ocupació. I què vol dir «integrar»? Vol dir que aquests dos sistemes desenvolupin, creixin i programin junts.

El que volem posar també en valor és que els alumnes i els beneficiaris finals puguin rebre –i per això es va fer aquesta llei– serveis de qualitat. En aquest desplegament, que estem fent també cooperatiu i amb col·laboració, hi participen, a part dels dos departaments, tots els agents socials i econòmics, i és important aquesta participació d'aquests agents, i s'ha fet a través del Consell Català de la Formació Professional, que avui ens acompanya el seu president. Per tant, s'estan compartint, amb els agents, diferents propostes de desplegament, i es valoren i integren les seves propostes en la millora del sistema.

Com dèiem al començament, Catalunya està ben situat pel que fa a la formació professional. En primer lloc, perquè ja estem als estàndards europeus sobre el percentatge d'alumnes que estudien batxillerat i els percentatges d'alumnes que estudien formació professional. A Catalunya, en ensenyament postobligatori, hi ha un 60 per cent –no arriba– d'alumnes que se'n van a batxillerat i un 41 i mig que se'n van a ensenyaments de grau mitjà. Aquesta ràtio hem de dir que és positiva, aquesta ràtio no era abans així; quan l'FP estava abans desprestigiada, el que teníem era un gran percentatge d'alumnes que se n'anaven a estudiar el batxillerat i molt pocs que confiaven en la formació professional. Això aquí ja no és així. I ho demostra aquesta ràtio que tenim que es situa en la mitjana europea. Som conscients també, però, que el desplegament d'aquesta llei i l'acció que hem de fer amb l'agència també contribuiran, encara més, a la millora d'aquest prestigi i a la rellevància de la formació professional en el nostre país.

Saben també que per al curs vinent, i, en tot cas, després en el torn de rèplica tindrem temps de parlar-ne, parlem de sistema, parlem de model, però també parlem de les polítiques que anem fent en el dia a dia. I per això enguany hem anunciat un increment de 7.275 places més en estudis postobligatoris.

Una altra dada que reflecteix el bon moment que passa l'FP en aquest país és l'últim estudi d'inserció laboral dels cicles de formació professional: que, abans de nou mesos

d'haver-se cursat, aquesta inserció és del 45 per cent en els cicles de grau mitjà i d'un 60 per cent en els de grau superior, en cas de l'FP dual.

Hem de tenir en compte que, abans, quan vostè deia, doncs, el percentatge d'alumnes que potser fan un grau mitjà i acaben treballant en feines que no són justament relacionades amb aquest àmbit que han estudiat..., dir-li que això passa molt més amb estudiants universitaris, justament és a l'FP, com que dona resposta a aquestes necessitats laborals, on tenim un major percentatge d'alumnes que acaben treballant d'aquell àmbit que han estat estudiant en la seva formació professional.

Entrem, però, a la concreció que vostè ens demanava sobre el desplegament d'aquesta Llei de formació i qualificacions professionals. Al Govern estem seguint el calendari; com els deia, un calendari que es va aprovar al setembre del 2015, i, com hem dit, es marca l'objectiu d'aquests tres anys.

Aquest calendari estableix, entre d'altres coses, la constitució de nous òrgans de governança, per allò que dèiem de la integració dels sistemes, i l'ordenació dels serveis bàsics que té el sistema; també inclou la regulació de diversos aspectes, com són la creació –n'ha fet esment– de l'Agència Pública de Formació i Qualificacions, un òrgan que la llei preveu que sigui de direcció i de coordinació dels serveis bàsics del sistema; la regulació i l'establiment de la xarxa de centres de formació professional integrada; la constitució de la comissió rectora, que ha de ser aquell òrgan de planificació estratègica i d'avaluació del sistema; el sistema d'avaluació i acreditació de competències professionals, els programes de noves oportunitats, les beques i ajuts, la innovació al centre o el pla de formació permanent del professorat.

Per tant, són vint-i-dues les mesures que en deriven, d'aquesta llei. En aquest sentit, vostè ho ha dit, el passat 26 d'abril el Govern el que va fer va ser el primer desplegament d'aquesta llei aprovant el que són les directrius que han de seguir els plans d'acreditació i qualificació que, en aquest sentit, el que garanteix és que hi haurà una estabilitat i una regularitat en aquests processos. És a dir, abans tots aquests processos de qualificació depenien d'un conveni, depenien de la voluntat del Govern per a aquell any. El que ara fem és concretar que tindran caràcter pluriennal i que el Govern es compromet amb aquesta estabilitat i regularitat d'aquests processos.

Saben sobretot que aquest pla s'adreçarà, s'adreça, perquè ja es fa, a persones amb mancances de qualificació professional perquè pugin acreditar i siguin avaluades les competències que ells, o aquestes persones, han adquirit a través de l'experiència professional i poder també així –i és important– accedir a una formació addicional. Per tant, aquests plans el que pretenen és millorar la qualificació i l'ocupabilitat de les persones i també potenciar la formació al llarg de la vida.

Aquestes directrius, com vostè també reclamava, han estat elaborades no només dins el Govern, sinó en coordinació amb el Consell Català de Formació Professional, un cop aquest ha escoltat tots els diferents agents. I actualment dir-li –perquè també ens ho ha preguntat– que ja estem treballant en la redacció del primer pla d'acreditació; ja s'ha fet, ja s'ha constituït un grup de treball per fer, en primer lloc, el diagnòstic de necessitats, del qual, a partir d'aquí, s'han de desprendre els objectius del pla.

Una de les passes també més immediates i més rellevants en el desplegament és la regulació dels estatuts de l'Agència Pública de Formació i Qualificació Professionals, que com vostès ja saben serà l'organisme que impulsarà les eines dissenyades en aquesta llei. En aquests moments ja també podem dir que estem elaborant el primer esborrany dels estatuts on desenvoluparem, entre altres coses, les funcions que ha de tenir, els objectius, l'estructura, la cartera de serveis i els recursos humans i econòmics de què haurà de disposar per fer les tasques que aquest té atribuïdes.

Paral·lelament –i és important; vostè també n'ha fet esment–, estem treballant a crear una eina de prospectiva. És a dir, necessitem detectar quines són les necessitats de futur per poder tenir-les en compte a l'hora de programar les nostres formacions. Només podrem millorar en aquest sentit si tenim en compte quines són les demandes del mercat laboral, quines són les necessitats de futur, i programar en funció d'aquestes. I, en tot cas, doncs, deixaré les altres dues o tres preguntes per al torn de rèplica.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, consellera. A continuació, té la paraula la senyora Esther Niubó.

Esther Niubó Cidoncha

Gràcies, honorable consellera. Com que abans no he tingut temps permeti'm que introdueixi algun nou element en el debat sobre l'estructura. És veritat que la llei parlava de la unificació del sistema, que ara està dispers en diversos departaments, sota un únic departament. Vostè coneix perfectament la demanda, una demanda important de determinats col·lectius de l'ensenyament per mantenir aquesta dependència funcional d'Ensenyament, i també sap que en el moment del debat sobre la llei el PSC defensava la dependència funcional d'aquest departament, del Departament d'Ensenyament.

Ara, dit això, el Govern socialista el que vol de debò és superar la dicotomia tradicional entre Ensenyament i Treball i garantir una estructura forta per garantir-ne una integració real. I en aquests moments sí que volem manifestar una certa preocupació per una estructura, la de l'agència, que considerem feble en la mesura que cada govern podria canviar-ne la seva descripció; no buida de competències cap departament, tampoc les integra, tan sols les coordina, i això ens sembla una estructura insuficient, almenys fins que no en coneguem els recursos materials i humans per garantir aquesta integració desitjada. I, per cert, sí que li volíem demanar quina serà..., si hi ha una previsió, quina serà la partida pressupostària reservada per a aquesta agència.

En un altre ordre de coses –i aquest tampoc és un debat nou, perquè el va suscitar també el Síndic de Greuges no fa massa setmanes en aquest mateix Ple–, no entenem per què s'estableix un criteri diferenciat segons l'origen dels estudis en l'exempció de preus obtinguda per l'excel·lència acadèmica demostrada en la qualificació dels estudis previs entre els estudiants de batxillerat i els de cicles formatius de grau superior, la qual cosa és competència de la Generalitat de Catalunya.

I la meua pregunta és si pensen equiparar aquesta exempció en la regulació dels preus dels estudis universitaris, perquè pensem que suposen una discriminació per a aquell alumnat provinent de l'FP respecte dels que vénen de batxillerat que no és tolerable. No és just que només els estudiants que obtenen excel·lents que provenen de batxillerat puguin rebre la gratuïtat de les matrícules i no els de l'FP. I, per tant, li demanem quin és el seu capteniment al respecte.

D'altra banda, també volíem denunciar un tret que és comú a la resta d'ensenyaments, però que també afecta l'FP, i que va en detriment de la seva qualitat, que és l'increment de les ràtios a l'FP i les dificultats de desdoblament, perquè parlem molt de prestigiar la formació professional, però això vol dir també destinar-hi i prioritzar recursos materials i humans. Per tant, com deia vostè, fem-ho, però fem-ho bé. I de la mateixa manera que reivindicuem una formació permanent i continuada del professorat amb mitjans i amb un pla concret, cosa que aquí tampoc ens n'hem acabat de sortir.

Però, per acabar, i agraint l'explicació que ha fet, i compartint, doncs, o celebrant, en tot cas, aquest augment de places, dir que hem de continuar treballant per combatre el fracàs o l'abandonament, però ens reiterem en la importància sobretot de dotar l'FP d'un finançament a l'alçada de les necessitats dels centres, dels professionals; d'una oferta formativa que ha de ser pública, evidentment, i que ha de ser gratuïta, no com tenim ara, amb taxes, i que ha de complementar l'acreditació per garantir un itinerari formatiu conduent a la qualificació; que es respectin, doncs, les garanties de gratuïtat recollides a l'Estatut d'autonomia de Catalunya pel que fa a la formació i promoció professional dels treballadors, i que es treballi amb determinació per un únic govern que faci efectiva la integració de l'FP real, d'inicial i per a l'ocupació; per tant, sense oblidar aquestes millores que apuntava en el sistema d'informació, d'assessorament, d'orientació, sense oblidar les beques i sense deixar-les per al 2017, integrant la participació i comptant decididament amb el món local, i tampoc sense oblidar aquests itineraris específics que s'han de complir abans de final d'any.

Per tant, compti amb el meu grup si és per avançar en aquesta direcció.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. A continuació, té la paraula la consellera.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, presidenta. Per acabar de donar resposta al que ens deien. En la primera part, vostè també ha parlat de l'FP dual; a mi m'agradaria donar-li algunes dades, per-

què crec que és important l'increment de l'FP dual que ha fet aquest país. La formació professional dual, com ja veiem en molts altres països, pel que serveix és perquè els nostres alumnes puguin fer una formació específica dins el mateix centre de treball i que sigui el mateix centre de treball el que faci part de la formació d'aquests alumnes. I això és important pel que fa a coneixement de dinàmiques empresarials, de dinàmiques laborals; és important pel que fa a coneixement de totes, doncs, les maquinàries o de totes les possibles innovacions que el sector hagi adaptat, i perquè encara prepara molt millor els nostres alumnes. Tant és així que, com els deia, el percentatge d'inserció al món laboral d'aquests alumnes és d'un 60 per cent.

També hem de dir que, així com en un inici..., això es va començar al curs 11-12 amb cinc-cents estudiants, ara ja en tenim cinc mil, malgrat que en aquells moments es va fer un gran esforç per part del Govern de trucar a la porta de les empreses, i sobretot de les petites i mitjanes empreses, que són el gran teixit productiu d'aquest país, en aquest moment ja són les empreses les que ens demanen de fer formació professional dual, això vol dir que ja han interioritzat molt bé la importància d'aquesta possibilitat.

Actualment també hem de dir que Catalunya, i també hi ha tingut a veure, doncs, el desenvolupament i la potenciació de la formació professional, lidera la creació d'ocupació amb un 3 i mig per cent del creixement, per sobre del 3,3 de tot Espanya; que la taxa d'atur s'ha reduït fins al 17,4, quan l'estatal és un 21.

Per tant, davant d'aquestes taxes, que encara són elevades i són unes taxes que ni com a parlament ni com a govern, doncs, ens agrada que siguin així, hem de ser conscients que necessitem encara més que mai formar els nostres estudiants quan acabin la formació postobligatòria, perquè, quan millori la taxa d'atur, els nostres alumnes estiguin capacitats per poder donar resposta a les necessitats laborals.

Vostè feia referència a alguns temes concrets. Comencem pel sistema de beques. En primer lloc, el que necessitem..., perquè beques per a postobligatòria ja en tenim –de fet, també la llei parla del sistema de beques–, però hem de fer un primer pas important, i és que es respectin les competències bàsiques i es faci el trasllat d'aquestes beques a la Generalitat, perquè en aquest moment l'únic que ens queda és gestionar, amb una convocatòria que des del Govern central publiquen, i, per tant, acabem de fer de mers gestors d'una convocatòria decidida des de l'Estat espanyol, quan tant les comunitats del PSOE com nosaltres mateixos, divendres passat, li vam dir al ministre tots aquells aspectes d'aquesta convocatòria que no compartíem.

Per tant, necessitem també que se'ns respectin aquestes competències per tal de poder fer una política pròpia de beques.

Vostè demanava que els terminis de la llei es compleixin, intentarem que sigui així, tenint en compte això, que hi va haver tot un..., uns tres, quatre mesos en què això, doncs, la situació del Parlament i del Govern, era el que era. Però en el que sí que insistim és en com voler fer aquest desplegament, i estem convençuts que, pràcticament, arribarem a complir tots els terminis que vostès ens van demanar.

Parlava dels itineraris específics per a alumnes amb necessitats educatives especials. Ho veurà en els pressupostos. I aquí ho vull lligar amb moltes de les peticions que ens ha fet. És a dir, sí que volem fer una aposta per la formació professional quant a recursos; de fet, tot l'increment de places que estem fent és una aposta pressupostària per la formació professional. Però també és cert que hi hauran iniciatives noves, com poden ser els itineraris formatius per als alumnes amb necessitats educatives especials, que també necessiten un nou pressupost per poder tirar endavant aquests projectes. Malgrat això, sí que hem dit que hi ha uns projectes pilot que volem tirar endavant.

Vostè parlava de l'adscripció. Som conscients del posicionament dels sindicats del món de l'ensenyament. Deixi'm dir que sempre insistim que la importància és que l'agència funcioni bé i que, per tant, gestioni bé tot allò que la llei recull, i que s'adscrigui a aquell departament que més capacitat demostrada tingui de gestió. En aquest sentit, hem de dir que el Departament d'Ensenyament té més de tres-cents centres de formació professional i, per tant, podem demostrar aquesta capacitat.

Dir-li, finalment, que estudiarem, doncs, alguna de les propostes que avui ens ha fet, i remarcar aquest esforç que ja aquest país ha fet en els darrers anys per aquesta millora en la formació professional que no només s'ha demostrat en l'increment de places, sinó també en la millora de la qualitat.

Malgrat això, ens preocupa molt –i això és el que li vam anar a explicar al ministeri el divendres passat– que tenim una llei orgànica espanyola que pot acabar desprestigiant i desconstruint el prestigi de l'FP dels darrers últims anys, quan proposa itineraris alternatius a partir dels catorze anys que treuen la gent del sistema i la promoció automàtica d'un grau cap a l'altre oblidant..., o potenciant la via del batxillerat com a via per als estudiants que se'n surtin i potenciar la via de l'FP per als estudiants que no se'n surtin.

En això ens trobaran totalment en contra perquè som molt conscients que tots els anys que ha costat en aquest país tirar endavant i prestigiar l'FP no volem que se'ls puguin carregar en quatre dies.

Gràcies, senyora diputada, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Moltes gràcies, consellera.

Es suspèn la sessió fins a dos quarts de quatre de la tarda. Moltes gràcies a tothom.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i dos minuts i es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general en funcions i el lletrat Xavier Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers de la Presidència, d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència, de Governació, Administracions Públiques i Habitatge, d'Ensenyament, de Salut, de Territori i Sostenibilitat i de Treball, Afers Socials i Famílies.

La presidenta

Es reprèn la sessió.

Proposició de llei del sistema educatiu de Catalunya (debat de totalitat)

202-00063/10

El sisè punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei del sistema educatiu de Catalunya. D'acord amb l'article 137.4 del Reglament, presentarà aquesta iniciativa legislativa popular un representant de la comissió promotora per un temps màxim de quinze minuts. Té la paraula la senyora Rosa Cañadell. (*Aplaudiments en el sector del públic.*) Senyora Cañadell, quan vulgui.

La representant de la comissió promotora (Rosa Cañadell Pascual)

Trobo que hi ha molt poca gent. Em pensava que els diputats i diputades treballaven molt.

Bé, bona tarda a tots i a totes els que esteu aquí. Dir que és un gran honor per a mi presentar aquesta iniciativa legislativa popular per un nou sistema educatiu a Catalunya, perquè no parlo en nom personal, parlo en nom de les 63 persones de la comissió promotora, de les 170 organitzacions que hi han donat suport i, sobretot, de les 95.000 persones que han signat aquesta ILP d'educació. Sobretot, parlo, doncs, en nom de molts pares, mares, docents, estudiants i ciutadans i ciutadanes preocupats per l'educació i que volen un nou model educatiu per a aquest país.

Aprofito per donar les gràcies bàsicament a totes aquelles persones que han treballat en aquesta ILP, fent de fedatàries, muntant actes, recollint signatures, perquè gràcies a ells i a elles això ha estat possible que arribés aquí al Parlament.

Aquesta ILP neix de la proposta d'una mare de l'Assemblea Grogga –que per cert està aquí, la Cati, hola–, que va proposar, en una assemblea groga, combinar la protesta amb la proposta, i ha estat elaborada a partir de les experiències quotidianes i els anhels d'un bon nombre de pares i mares, de docents, d'estudiants i d'agents socials vinculats a l'educació. Tots plegats vam redactar i vam treballar per aquesta ILP amb el convenciment que era possible redreçar el nostre sistema educatiu i fer-lo més just, més igualitari..., que apostés per la qualitat i per la innovació, que fes possible la gratuïtat per a tothom i que afrontés d'una vegada per totes l'anomalia dels concerts educatius.

Val a dir que això no és una proposta de llei feta, elaborada i desenvolupada. El que nosaltres proposem, el que nosaltres venim aquí a explicar-vos, són unes bases, unes línies mínimes, que nosaltres pensem que són imprescindibles per bastir una nova llei d'educació per a un nou país. No és una llei elaborada, ho repeteixo. Són les bases que nosaltres creiem, els principis que nosaltres creiem, que haurien de guiar el debat per una nova llei d'educació per a aquest nou país. Són unes bases, a més a més, consensuades i redactades des de baix i des de la comunitat educativa. Creiem que això també té un valor important.

Per què unes noves bases? Doncs perquè les que tenim no serveixen. Recordem que la LEC va rebre l'oposició de gairebé el 90 per cent del professorat i d'una part molt important de la comunitat educativa. Això ho reconeixia el mateix conseller Ernest Maragall. Recordem que tenim una oposició generalitzada contra la LOMCE, però que la LOMCE, de fet, s'ha inspirat en la LEC. De fet, moltes de les coses que es critiquen de la LOMCE també estan ja a la LEC. Recordem que tenim famílies mobilitzades, encara ara, pel tancament de grups a les escoles públiques. Recordem que tenim una part important de les famílies que no poden portar els seus infants a la llar d'infants perquè no tenen diners. Recordem que un gran nombre de joves, cada vegada més, malauradament, no pot entrar a la universitat perquè no la pot pagar. Recordem que tenim una pobresa infantil d'un 28 per cent i unes beques menjador que no arriben al 25 per cent d'aquest 28 per cent. Recordem que tenim un professorat també mobilitzat per unes condicions laborals que no els permeten fer bé la seva feina. Recordem que tenim uns centres educatius públics cada cop menys democràtics i menys participatius, i que tenim una doble xarxa amb uns centres privats concertats que no fan més que segregat en funció de la classe social de l'alumnat i que s'emporten diners públics, diners de tots i totes, per pagar els privilegis d'uns quants. Recordar que només els setze centres de l'Opus Dei s'emporten 25 milions l'any mentre tenim barracons als centres públics, molts i massa.

Davant de tot això i moltes coses més que no tinc temps d'explicar, els promotors i promotores d'aquesta ILP vam decidir plantejar, com us deia, un nou paradigma educatiu que ens retornés a una educació pública com aquella que havien somiat els mestres de la República i per la qual molts van morir, com somiaven alguns dels nostres pedagogs, com Ferrer i Guàrdia o Marta Mata, o com l'havíem començat a construir després de la Transició, un cop acabada la llarga nit del franquisme; una educació pública, comunitària, al servei de les persones, i no dels interessos dels mercats o de les grans fundacions privades.

Per tot això, aquesta ILP proposa moltes coses. En diré tres o quatre de les que jo penso que són les més importants.

La primera és la gratuïtat total, des de bressol fins a la universitat. Nosaltres estem convençudes que l'única manera de fer efectiu el dret a l'educació, que tothom sembla que té molt clar, igual per a tothom és la gratuïtat. No volem que cap infant es quedi sense escola bressol, ni cap jove sense universitat, ni cap nen o nena sense menjador, o sense material escolar. I tot això és possible. És possible perquè països pobres, com Cuba o com l'Uruguai, ho tenen, i països molt admirats per tots nosaltres, com Finlàndia o Alemanya, també ho tenen. Catalunya també ho pot tenir, perquè s'ho mereix.

La segona línia roja és la reducció progressiva dels concerts educatius fins a la seva desaparició. Volem una xarxa única i generalitzada. Volem que tots aquells centres privats concertats que realment volen fer un servei públic, que volen funcionar com una escola pública, puguin passar-se a la xarxa pública, gestionada públicament, tal com van fer als anys vuitanta les escoles del Cepepc. No és una cosa impossible. És una cosa que ja s'ha fet i que, per tant, es podria continuar fent. Però el que sí que volem és que els diners públics, tots els diners públics, vagin a les escoles públiques, gestionats i supervisats públicament i per la comunitat.

I tot això per què? No és un caprici. Mireu, aquesta cosa que en aquest país fa anys que ens diuen que és el més normal del món és una anomalia, és una excepció en els països de la Unió Europea. De fet, quan ho expliques a un francès, a un italià, es posen les mans al cap, que amb diner públic funcionin centres privats, majoritàriament religiosos, amb la quantitat amb què funcionen en aquest país. Però és que, a més a més, això és una herència del franquisme, que com tots sabem va regalar l'educació a les pa-

tronals religioses. Però, a més a més, els concerts van néixer per ser subsidiaris de l'escola pública, per arribar allà on no arribava la pública perquè no hi havien centres, però no van néixer per quedar-se, per consolidar-se i per ampliar-se, que és el que ha fet la nova llei educativa de Catalunya. Els concerts, o la fórmula de concerts, que no estem en contra ni dels centres ni del professorat, però sí de la fórmula, és socialment injusta, com he dit abans, perquè significa que amb els diners de tots i totes, amb els diners dels treballadors, que són els que paguen més impostos, subvencionem privilegis dels que més tenen, que coincideix que són els que paguen menys impostos, a més a més.

Però a això hi hem d'afegir que aquesta doble xarxa és la principal, no l'única, però és la principal, font de segregació educativa. Tenim centres de diferents categories estratificats en funció de les rendes i de la classe social. I això és absolutament negatiu. És socialment injust, però a més a més és pedagògicament negatiu. Per què? Perquè la diversitat, la diversitat real, és positiva. Perquè els guetos, siguin d'immigrants o siguin de «pijos», són negatius. Perquè si els nois i noies, els rics i els pobres, els nacionals i els estrangers, s'escolaritzen junts, guanyem dues coses: una, socialitzem molt millor els nostres joves, perquè aprenen a conviure amb la diversitat real de la societat, però a més a més obtenen millors resultats escolars, cosa que sempre s'amaga. Per tant, aquesta exclusió, aquesta bretxa entre uns centres i els altres, és negativa des de tots els punts de vista. Per això, ho recordem, a la Unió Europea la mitjana d'alumnat que estudia als centres privats no arriba al 10 per cent. Nosaltres estem en el 40, i en alguns llocs al 50 o el 60, aquí a Catalunya. Finlàndia no arriba al 3 per cent, aquest país en què tots ens emmirallem. I recordar també que el dret a l'educació igual per a tots els infants –«igual» vull dir d'igual categoria, no exactament igual– està per davant del dret d'algunes famílies a triar escola.

La tercera qüestió que demanem és la recuperació democràtica dels centres. Mireu, als anys vuitanta vam aconseguir que desaparegués el cos de directors i que els centres fossin democràtics i participatius. Ara sembla que tornem enrere. Aquesta època en què realment es va democratitzar l'escola pública, en què la participació de l'alumnat, dels pares i mares, de la comunitat, funcionava, va ser l'època de més innovació. Jo vull recordar que la innovació educativa en aquest país l'han fet bàsicament les escoles públiques. Fins i tot, algunes de les pràctiques que ara s'assenyalen i es publiciten com a grans innovacions, sobretot quan les fan els centres privats, ja fa temps que les feien, i alguns encara les continuen fent, els centres públics. Però per poder fer això es necessita democràcia i participació, i gestió conjunta. Perquè l'educació és una tasca col·lectiva. No hi ha bons projectes de centre si no són elaborats i consensuats pel claustre, per les famílies, pel personal laboral i pel barri. Per tant, no volem direccions escollides a dit per l'Administració, ni volem professorat escollit a dit pels directors, ni volem un sistema educatiu segregat entre centres, no ja públics i privats, de rics i de pobres, sinó ara, a més a més, els innovadors i els que no són tan innovadors, i els que sembla que no en són gens.

Tampoc volem que els bancs i les empreses entrin a dintre les escoles i adoctrinin el nostre alumnat. Sembla mentida i fa vergonya que els bancs, que han estafat i han enredat, ara entrin a les escoles per explicar que bé que fan les coses i per explicar la seva versió dels fets. L'escola és sagrada, i les empreses i els bancs no hi tenen res a fer. (*Aplaudiments.*)

No volem tampoc avaluacions que serveixin per classificar. En aquest moment, al Departament d'Ensenyament, a partir de les avaluacions externes, ja tenim centres a, b, c, d. Ara, d'aquí a un quant temps, suposo que en tindrem d'e, f, g... Això no és un bon sistema públic. Un bon sistema públic, sempre ens mirem Finlàndia, és aquell que els pares i mares no han de pensar ni cinc minuts a quin centre escolaritzen els seus nois i noies, perquè tots els escolaritzen al centre del barri, al que toca, perquè tots els centres són d'igual categoria i d'igual qualitat. I això és el que nosaltres volem.

Volem centres que funcionin democràticament, que eduquin per i en democràcia, que eduquin per la solidaritat i no per la competitivitat, i que ajudin les persones, que ajudin a fer persones que siguin lliures, crítiques i sàvies; no volem que l'escola serveixi només per fer treballadors i treballadores acrítics i mesells.

Com a quarta condició (*aplaudiments*) volem també, evidentment, unes condicions dignes per als treballadors i treballadores de l'ensenyament: no volem massificació a les

ales; no volem que el professorat no tingui hores ni tan sols per reunir-se, per poder posar en comú quines estratègies i quins problemes hi han; no volem que les substitucions no arribin; no volem baixes que no es cobreixin; no volem salaris que no es paguen, i no volem contractes precaris. Amb aquestes condicions actuals no es pot donar una bona educació, que realment tot l'alumnat es mereix.

Finalment –hi han moltes més coses, però ja no em dóna temps–, és evident que per a tot això són imprescindibles uns pressupostos a l'alçada del país. Mireu, fa una mica de vergonya que Catalunya, que és tan ufanosa d'ella mateixa i que ara construirem un país tan galdós i tan bonic, resulta que dedica –dedica– a l'educació un percentatge inferior a la mitjana de la resta de l'Estat, quan, a més a més, la resta de l'Estat o el conjunt de l'Estat ja hi dedica una mitjana inferior a la de la resta de la Unió Europea; realment –realment– una societat que no inverteix en educació, una societat que no cuida, que no «mima» i, per tant, no dedica allò que ha de dedicar a l'educació és una societat abocada al fracàs, perquè el país que tindrem demà depèn de l'educació que tenim avui.

Per tant, evidentment, a la ILP es posa com a principi bàsic un principi, ho recordo, que ja està en la LEC; un principi en el qual diu que en educació s'ha d'invertir un 6 per cent. És curiós: *tots* els capítols de la LEC s'han de complir, perquè ho diu la llei, però aquest no es compleix, no s'ha complert mai i a més a més ningú diu absolutament res. És una veritable vergonya.

Bé, per acabar jo diria que sembla de sentit comú que en la legislatura de la desconexió i de l'obertura d'un període constituent des de baix, entre tots i totes, per a aquest nou país, aquesta ILP, una iniciativa legislativa popular sobre unes bases per una nova llei educativa fos molt ben rebuda; de fet, nosaltres pensàvem que així seria, perquè parlar d'educació és una cosa fonamental per a qualsevol país, estigui en període constituent o no ho estigui; però si ho està, encara més.

Malauradament, sembla que tant el PP com Junts pel Sí han anunciat una esmena a la totalitat que impediria continuar amb el debat. Nosaltres esperem que s'ho hagin repensat, perquè de fet no ho entendríem –no ho entendríem–, perquè això significaria un menyspreu a totes les persones, les 95.000 que han signat i totes les que hi han treballat, i significaria també un menyspreu a la democràcia, perquè jo em pregunto, senyors i senyores: per què fan una llei d'ILP, per què diuen als ciutadans que poden presentar projectes de llei, si en cinc minuts..., en quinze, vaja, en quinze minuts la pensen tirar a la paperera? Això? Això és diàleg? Això és democràcia? *(Aplaudiments.)*

No entendríem que persones independents, algunes de les quals, en la meua joventut, havien sigut referents a la lluita per la democràcia, i alguns diputats i diputades de partits, com d'Esquerra Republicana, que han signat i han votat a favor de la ILP en els seus municipis ara votessin en contra de continuar el diàleg i el debat.

Per tot això –per tot això– animem tots i totes les diputades..., no ja que aprovin tots els principis bàsics que plantegem amb aquesta llei, cosa que ja ens agradaria i pensem que seria molt positiu; demanem en aquest moment que siguin capaços de deixar que el debat prosperi. Aquest país necessita –necessita– un bon debat sobre educació i atiar una proposta, una proposta que ve de la base, una proposta que ajudaria a solucionar alguns problemes, una proposta sobre la qual es podria bastir aquesta nova llei d'educació que aquest país necessita. No oblideu –no oblideu– que, perquè un altre país sigui possible, una altra educació és absolutament necessària.

Gràcies.

(Crits en el sector del públic i aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyora Cañadell. *(Persisteixen els crits i els aplaudiments.)* Si us plau, demano al públic que guardi l'ordre. *(Pausa.)*

A continuació, per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la senyora María José García.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Representantes de la ILP, señoras y señores diputados, en primer lugar queremos agradecer a los miembros de esta plataforma promotora de la ILP su trabajo y su presentación en este Parlamento. La democracia se basa en el reconoci-

miento de la pluralidad, en el respeto a la discrepancia y en la legitimidad de cualquier solución que no contraríe los principios legales básicos que rigen nuestra convivencia.

Afrontamos este debate bajo dos premisas. La primera es que desde el Partido Popular coincidimos con los promotores de la ILP en su objetivo de promover para Cataluña una educación pública de calidad que garantice la equidad y la igualdad de oportunidades.

Y la segunda premisa es que es nuestra prioridad de defensa radical de la libertad y de los derechos individuales reconocidos en la legalidad. (*Pausa i veus de fons.*) Libertad y derechos que, en el ámbito de la educación, y como se reconoce en la Declaración de los derechos humanos, en la Declaración de derechos y libertades fundamentales del Parlamento Europeo, en la Constitución, en el Estatut, se concretan en libertad de enseñanza, derecho de los padres a elegir la educación de sus hijos y derecho de los alumnos a recibir la educación en condiciones de igualdad y sin discriminación.

Por tanto, debemos valorar las propuestas de la ILP que debatimos; por una parte, si son justas, realistas y eficaces como medio para conseguir el objetivo, que compartimos, de mejorar la educación pública. Y, por otra parte, si son propuestas respetuosas con el sistema de libertades y derechos individuales que tenemos que garantizar.

Para comenzar, es importante explicar qué entendemos por educación para saber qué le estamos pidiendo al sistema educativo. Para nosotros el objetivo de la educación es formar personas libres, que, a partir de los talentos y de las habilidades de cada una de ellas, adquieran las competencias necesarias para elegir el tipo de vida que quieren llevar y así aporten y enriquezcan a la sociedad.

Un primer dato en este sentido son los 140.000 jóvenes catalanes, entre dieciséis y veinticuatro años, un 22 por ciento, que ni estudian ni trabajan, tres puntos más de la media española y seis más de la europea. O las tasas de fracaso y de abandono escolar, muy altas en Cataluña para el nivel socioeconómico y cultural que tenemos.

Estos datos representan el fracaso objetivo de un modelo educativo que se ha demostrado incapaz tanto de formar adecuadamente a nuestros estudiantes como de retenerlos eficazmente el tiempo suficiente para garantizarles más y mejores oportunidades tras su paso por el sistema educativo.

El sistema actual no es un modelo de éxito, es un modelo de fracaso estructural, que penaliza, efectivamente, a la enseñanza pública, a los alumnos con más dificultades y a los de entorno cultural más bajo; un modelo absolutamente desigualitario; un modelo rígido en oportunidades y permisivo en resultados.

Y es cierto que cualquier prueba externa a los centros o al sistema, con todas sus imperfecciones, como PISA o competencias básicas, indican que los resultados de los alumnos de centros públicos son inferiores a los resultados de los alumnos de centros privados; que los resultados más bajos se concentran en los centros públicos y la escasa excelencia en los centros privados. Son valoraciones de la Fundación Bofill o del Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya.

Por tanto, estamos ante una realidad que vulnera los principios de nuestra legalidad, porque se carga la equidad y la igualdad de oportunidades que debería proporcionar el servicio público de educación y que nos obliga política y moralmente a reaccionar para corregirla.

La pregunta es si la propuesta de la ILP que debatimos es o no la solución al problema, pues solo partiendo de unas premisas correctas, de un diagnóstico correcto, podemos plantear soluciones correctas que sean justas, que sean realistas y que sean sensatas.

En este sentido, la exposición de motivos del texto parte de responsabilizar a la enseñanza privada del fracaso de la pública, concluyendo que con una red única de centros públicos se podría garantizar el éxito de una enseñanza equitativa e igualitaria.

Pues, bien, para nosotros el fracaso de la enseñanza pública proviene de factores ajenos a la enseñanza privada. En primer lugar, porque la pública lleva treinta años aplicando el modelo pedagógico LOGSE-LOE, que se caracteriza por la idea de aprender a aprender, primando metodologías de aprendizaje frente al concepto de capital intelectual, que prima la cultura basada en conocimientos y en competencias.

Y para educadores y pedagogos, frente al aprendizaje por descubrimiento, parece hoy más eficaz el aprendizaje por asociación y asimilación de conocimientos, que

además funciona mejor aparejado a un sistema justo y objetivo de calificación, un sistema de incentivos que aliente el esfuerzo, la superación y el desarrollo de unas capacidades que los niños, todos, tienen en unas proporciones muy parecidas en su primera infancia.

En definitiva, es muy difícil progresar en el aprendizaje sin asentar unos conocimientos previos, y de ahí la importancia de evitar lagunas temáticas o competenciales que parecen ser la constante de nuestro modelo. Los docentes de primaria se quejan de que muchos niños empiezan primero sin tener nociones básicas de lectura y de escritura; los profesores de instituto de que muchos alumnos llegan a la ESO sin los conocimientos mínimos en materias importantes, básicas, como son las matemáticas, la lengua o las ciencias; los profesores universitarios se quejan de que muchos alumnos, a pesar de haber pasado una prueba de acceso, tienen lagunas elementales y hasta faltas de ortografía; muchos padres y docentes opinan que los alumnos no aprenden lo mínimo en cada etapa antes de pasar a la siguiente, y los propios alumnos se enfrentan a la frustración de haber ido pasando de curso en curso para obtener un título que no los habilita siempre para continuar con éxito una formación universitaria o para acceder al puesto de trabajo que desearían.

Y, desde nuestro punto de vista, los centros de iniciativa social no tienen la culpa de que esto sea así. Es cierto que en general estos centros de iniciativa social, y sobre todo aquellos que generalmente se consideran más exitosos, aprovechan el margen de autonomía de centro que les permite la ley para promover la cultura del esfuerzo y del aprendizaje por asociación y asimilación de conocimientos; es cierto que introducen sistemas de valoración que funcionen como incentivos al esfuerzo y a la superación; que tienen refuerzos; alternativas formativas que ayudan a que nadie se quede atrás y que todos puedan desarrollar su potencial, sin limitar a nadie y sin aparcar a nadie.

Pero los centros privados, miren, no son responsables de que los centros públicos no puedan hacer lo mismo, será en todo caso responsabilidad de la Administración competente, en este caso la Generalitat de Cataluña, por la pasividad y por la ineficacia con que afrontan los malos resultados educativos. De hecho, existen otras administraciones autonómicas, como Navarra, Castilla y León, Madrid, el País Vasco o La Rioja, donde estos años han aprovechado el margen de autonomía para corregir en lo posible el modelo estatal que hemos tenido hasta ahora, el socialista LOGSE-LOE, incentivando el esfuerzo y la adquisición de competencias. Y en estas comunidades, miren, no existe una brecha tan grande entre centros públicos y centros privados.

En definitiva, no nos parece justo ni correcto ni sensato que los centros de iniciativa social sean la cabeza de turco del fracaso imperdonable, es verdad, de la enseñanza pública en Cataluña. Miremos antes a la Generalitat, hacia sus políticas educativas o hacia las trampas en el solitario que lleva tantos años haciéndose para enmascarar la realidad.

Pero es que además perjudicar a la enseñanza privada expulsándola del Servei d'Educació de Catalunya tendría dos consecuencias importantes. La primera, el problema del fracaso estructural de la pública de menores oportunidades de entrada por acudir a un centro público quedaría sin solucionarse, aparte de que todos los estudiantes que por problemas económicos saliesen de estos centros privados quedarían también afectados por los males del sistema público.

Y en segundo lugar se estarían recortando derechos a las familias que hoy acuden a estos centros concertados, que pagan sus impuestos, que no tienen la culpa del sectarismo ni de la equivocada gestión pública de la Generalitat y que tienen derecho a elegir para sus hijos una educación acorde con sus valores. Pero no porque lo diga la LEC y modificando la LEC se elimine este derecho; es que, como dijimos al principio, son normativas de rango jurídicamente superior a la LEC, como son la Ley orgánica de educación, la Constitución, la Declaración de derechos y libertades del Parlamento Europeo o la Declaración de los derechos humanos de Naciones Unidas las que protegen y consagran como principios básicos la libertad de enseñanza y el derecho de los padres a decidir la educación de sus hijos. Y hay que reconocer que este Parlamento no es competente para modificar ninguna de estas normativas; por tanto, ni siquiera aceptando la idea –que a nosotros no nos resulta correcta– de que para mejorar la enseñanza pública hay que acabar con la libertad de enseñanza y hay que acabar con el derecho de los pa-

dres a elegir; ni siquiera aceptando esa idea sería factible en términos competenciales hacerlo desde este Parlamento.

En este sentido, y es otro de los argumentos para presentar la enmienda a la totalidad, la proposición que ustedes nos presentan tiene problemas competenciales, porque, aunque es factible desde este Parlamento derogar la LEC, lo que no es factible es aprobar en su lugar una ley de educación catalana que contradiga legislación de rango superior y a la jurisprudencia limitando o derogando libertades y derechos individuales reconocidos y vigentes. En este aspecto, nos referimos –como ya se ha mencionado– a la libertad de enseñanza, que quedaría *de facto* recortada si cualquier iniciativa educativa social tuviera que autofinanciarse, siendo la Administración la única competente para poner en marcha proyectos educativos viables en términos económicos, situación que tendríamos de intervencionismo, imposición y falta de pluralidad educativa, que no solo no apoyamos desde el Partido Popular, sino que creemos que contraría los valores y las prácticas democráticas que la propia ILP dice defender.

También nos referimos al derecho de los padres a elegir la educación de sus hijos sin discriminación y en condiciones de igualdad, derecho que quedaría automáticamente eliminado si solo se pudieran elegir los modelos educativos que decida la Administración y que solo se pueda garantizar en condiciones de igualdad si cualquier iniciativa educativa que sea legal puede obtener una subvención pública que la haga asequible a cualquier familia. De hecho, dejar a los centros privados sin concierto generaría una situación de discriminación por nivel económico, pues solo las familias que pudieran pagarlo podrían mantener a sus hijos en el modelo educativo de su preferencia.

Y nos referimos también a otros derechos vigentes que se vulneran –desde nuestro punto de vista– con esta propuesta de nueva ley de educación catalana, como el derecho de cualquier estudiante catalán a recibir parte de su enseñanza en castellano, un derecho sobradamente reconocido por cualquier tribunal –Tribunal Superior de Justicia de Cataluña, Tribunal Supremo, Tribunal Constitucional– y también en la legislación, como el Estatut, la LEC, la Ley de política lingüística, derecho que la Generalitat vulnera *de facto* cada día, pero en contra de la legalidad vigente, y derecho que quedaría vulnerado por la ILP que pretende imponer, como dice, la inmersión lingüística universal y obligatoria, es decir, la educación exclusiva en catalán.

O el derecho a educarse en un modelo diferenciado subvencionado, siempre que no exista desigualdad en la calidad de la educación, según el sexo de los alumnos, tal y como expresó la UNESCO en la convención relativa a la lucha contra las discriminaciones en el ámbito de la enseñanza. O el derecho a recibir formación moral y religiosa, como se recoge en la Constitución, porque nuestro Estado no es laico, es aconfesional, otro principio constitucional que se vulnera en la ILP. O el derecho constitucional de los centros educativos a ser ayudados por la Administración siempre que cumplan los requisitos legales, y los requisitos legales, según la Ley orgánica de educación, no se limitan al criterio restrictivo que impone la ILP de que sean de titularidad pública.

En resumen, como hemos visto, la propuesta de esta ILP es incompatible en muchos aspectos con el marco jurídico catalán, español, incluso europeo, o en el entorno de las Naciones Unidas, y por este motivo, más allá de su bondad, de su conveniencia o de su justicia, es una propuesta inviable para tramitar en el Parlamento autonómico de Cataluña, desde donde podemos tramitar modificaciones legales según las competencias de nuestro estatuto, pero nunca contraviniendo o modificando principios o normas contenidas en normativa de rango jurídico superior.

Y por otra parte, y según expusimos al principio, al inicio de nuestra intervención, la iniciativa que se nos presenta no realiza desde nuestro punto de vista un diagnóstico correcto de las causas del problema que se pretende corregir, por lo que las propuestas que ofrece no creemos que sean la solución al problema. Además, entendemos que su aplicación generaría problemas adicionales y empeoraría el sistema en su conjunto.

Como dijimos, compartimos el objetivo de la ILP. Creemos que es radicalmente justo y necesario encontrar las modificaciones legislativas y los cambios en la gestión pública que aporten a nuestro sistema educativo público las posibilidades de calidad que lo coloquen en igualdad de oportunidades en cuanto a medios y resultados que cualquier otro proyecto educativo de iniciativa social, pero para ello creemos que la solución no es eliminar derechos individuales ni atacar a los proyectos de iniciativa so-

cial convertint-los en opcions elitistes. Per a nosaltres, la revolució educativa pública ha de començar des de dins donant autonomia als centres perquè amb llibertat i amb honestitat puguin valorar i aplicar els principis educatius que consideren més correctes; assignant al sistema públic els recursos necessaris, però no desvirtuant-los dels altres centres educatius que són eficients i que estan aportant qualitat al sistema, sinó reduint i adelgazant el sector públic català, sector públic clientel·lar de la Generalitat que nos està costant 6.000 milions d'euros –fixeu-vos si aquí tenim per recortar i repartir–; motivant als docents, exigint-los excel·lència però incentivant-los amb formació, amb prestigi, amb reconeixement, alliberant-los del corsé del decret de plantilles, garantint-los estabilitat i condicions laborals justes.

En definitiva, creiem que la Generalitat pot canviar la cultura educativa, fomentant l'excel·lència i la cultura de l'esforç, la rendició imparcial i objectiva de comptes, l'autonomia i la llibertat, el respecte, el reconeixement a la diversitat, la inclusió, millorant el pressupost educatiu a costa de la estructura clientel·lar. I tot això –tot això–, estem segurs que milloraria l'equitat i l'igualtat d'oportunitats a l'escola pública i els pares podrien triar el centre de la seva preferència més acorde amb el model i amb els valors que prefereixin, segurs de la qualitat de l'educació que van a rebre els seus fills al marge de la titularitat del centre. Aquest és el model d'èxit i de garantia de drets i de llibertats individuals que defendem i que creiem que és incompatible amb el plantejament d'aquesta ILP, el que justifica la nostra proposta de modificació.

Per acabar, volem remarcar que per millorar la financiació de l'educació pública, per blindar-la del intervencionisme i la gestió ineficaç de la Generalitat, per donar suport i promoure els canvis necessaris que en altres comunitats i en altres països han millorat el sistema públic, sepan que sempre comptaran amb el Partit Popular de Catalunya.

Gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats, membres de la ILP.

La presidenta

Gràcies, diputada. A continuació, per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de Junts pel Sí, té la paraula la senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Consellera, senyores diputades, senyors diputats, senyora Cañadell –i retorne la salutació que m'acaben de fer els promotors de la ILP des de la llotja–, membres de la comunitat educativa, ja n'hem parlat en diverses ocasions, tant la legislatura passada com aquesta, segurament, per tant, els avorrirà sobre manera el que jo els pugui explicar ara, em refereixo als interlocutors, en diverses reunions de..., als promotors de la ILP. I la tesi de la meua intervenció, que resumiré ara, segur que també la tenen molt present, però per al nostre grup parlamentari és imprescindible tenir-la molt present sempre perquè, en definitiva, es tracta de complir un programa electoral.

És un mal costum, això de complir programes electorals, però ens hem plantejat de fer-ho. Vam elaborar un programa de candidatura que deia «mantenir la LEC», per tant, no derogar-la, «desenvolupar-la», per tant, no derogar-la, i mentrestant, en un termini breu de temps, treballar per un nou pacte nacional per l'educació que serveixi de base per a una nova llei sense limitacions competencials autonòmiques. I com deia, ho volem complir. I és evident que en el moment en què estem com a país i amb l'objectiu del que Junts pel Sí hem vingut a fer en aquest Parlament i des del Govern –com deia la senyora Cañadell– és de sentit comú que, en aquest moment, ens plantejem un debat, un pacte de país.

La promoció del pacte nacional, cito textualment del programa electoral: «Promoure un pacte nacional que elabori les bases de la futura llei d'educació de Catalunya per tal d'organitzar un sistema educatiu propi, d'èxit escolar inclús, al qual es destini una inversió mínima del 6 per cent del PIB, tal com fixa la LEC, en un termini de vuit anys des de la aprovació.» Per tant, és clar, és evident, que volem un debat de país, que volem iniciar sense demora un debat de país obert a tothom, i no en un marc de debat de la futura constitució catalana, i no en un marc de debat de la legislatura vinent. Ara. En els pròxims mesos, i si pot ser en les pròximes setmanes, millor. I que hi participi qui vulgui i en les marcs que vulgui. Un debat per establir dues coses: els canvis rellevants en

el sistema educatiu, que calen, i els fonaments de la futura llei catalana d'educació amb exclusivitat de competències, perquè, evidentment –com tothom sap–, no tenim exclusivitat de competències. I d'aquí plora una part de la criatura.

Parèntesi. No podem comparar la LOMCE o la LOMQE amb la LEC. No vull, no volem fer-ho perquè el procés que va dur a una llei i l'altra s'assemblen un ou a una castanya –un ou a una castanya. I a més a més, perquè és curiós que, si tan semblants són la LEC i la LOMCE, com és que està pràcticament recorreguda tota al Tribunal Constitucional, com també el seu desenvolupament. Tanco parèntesi.

I en aquest debat han de ser intervencions presencials i també documents de treball, el debat que es pugui fer des del Consell Escolar de Catalunya, molt ampli; el debat que es pugui fer des de les facultats de pedagogia i de ciències de l'educació, evidentment, d'arreu del país, des de les federacions d'associacions de mares i pares d'alumnes, des dels moviments de renovació pedagògica, des de les patronals de la concertada –que després en parlaré un moment–, des dels *think tanks* del món educatiu, des dels objectius d'aquesta ILP, que no ha d'anar a la paperera. Per què ha d'anar a la paperera? No. En aquest debat, no. Aquells que la comunitat educativa consideri, lliuri o debati, la mateixa LEC, o les conclusions expressades del pacte nacional de l'educació que ahir es va debatre a la Comissió d'Ensenyament del Parlament.

Però no n'hi ha prou, a debatre això, no. No n'hi ha prou. Perquè, com deia, haurem de debatre sobre les competències que no tenim ara i que volem assumir en el procés postconstituent, aquí, al Parlament, com deia, i en tots els fòrums que calgui i tots els fòrums que s'arbitrin.

I ja que parlem de pacte de país, doncs, he de fer una referència al Pacte nacional per l'educació del 2006, que és el que va donar peu a la LEC. I podem asseverar, fins i tot amb un punt d'amargor, si es vol, que allò que es plantejava en el pacte nacional com a qüestions bàsiques per solucionar, per resoldre, continuen vigents ara nou, deu anys després. Per exemple, resoldre les disfuncions que pot generar la doble xarxa d'oferta educativa, però des del punt de vista que ara els diré. I això com es resol? Que és el que la LEC aborda. Que el que aleshores es deia «servei públic educatiu» i que la LEC diu «servei d'educació de Catalunya» és el marc on es concreta la concurrència entre l'escola pública i l'escola privada de caràcter social que ha de permetre que els centres sostinguts amb fons públics treballin amb objectius, drets i deures compartits, sense confrontacions –sense confrontacions– entre aquesta part del servei d'educació de Catalunya.

Per això m'avanço al que volia comentar abans, i permeti'm que li ho digui, senyora Cañadell, que dir que els centres concertats són una anomalia i una herència del franquisme, en cap cas –i d'altres coses que s'han escrit al respecte– no pot ser un bon punt de partida per a un debat que busqui consensos, que són els que faciliten que els canvis prevalguin en el temps, que els canvis perdurin suficientment en el temps, que és del que ens queixem sempre i tota la comunitat educativa es queixa que no ha passat amb les lleis orgàniques espanyoles.

Quines altres qüestions queden vigents? Moltes. Però promoure noves formes d'organització dels centres públics, i això és el contrari d'homogeneïtzar el sistema; o incorporar elements d'estímul –s'hi ha fet referència, també– a la carrera professional dels docents; o identificar i posar en pràctica les línies de cooperació amb les famílies; o identificar i posar en pràctica les línies de cooperació i coresponsabilitat amb els ajuntaments. Perquè, francament, si aquesta ILP vol recentralitzar competències locals i homogeneïtzar el sistema educatiu, no pot ser un bon punt de partida per a un debat homologable als debats que es produeixen arreu d'Europa.

He dit: «Són qüestions vigents.» I moltes d'altres. Quina és la voluntat d'aquest debat que volem impulsar, que ens hem compromès a impulsar com a diputats i diputades de Junts pel Sí? Anar al fons. Anar al fons de què? De la igualtat d'oportunitats, anar al fons per l'equitat del sistema educatiu, anar al fons per la inclusió del sistema educatiu i anar al fons del paper de l'educació molt més enllà de la mera, que no és poca cosa, transmissió de coneixements. El sistema educatiu, hi devem convenir tots, i així també ho va dir en el seu moment el pacte nacional del 2006, és un dels instruments més potents superadors de les diferències socioculturals i socioeconòmiques de l'alumnat. I, per tant, aquesta és la gran assignatura, també, que hem de debatre. A fons, com deia,

en l'autonomia dels centres, a fons en la participació i en la motivació dels docents, i de les famílies, i de l'alumnat, envers els projectes educatius dels centres.

No vull entrar ara en les bases i en el marc del debat més enllà d'aquestes tres pinzellades que faig, perquè tindrem oportunitat, segur, en aquest futur immediat de fer-ho. Però voldria afegir l'última reflexió: si aquesta ILP vol substituir la LEC per una altra llei autonòmica set anys després, entenem que no pot ser un bon punt de partida per a un debat que ha de facilitar la necessària estabilitat del sistema educatiu i, especialment, que ha de ser un debat orientat al futur model educatiu del nou estat.

Diuen en l'exposició de motius de la ILP: «És per tot això que, en les circumstàncies excepcionals que viu Catalunya, hem de situar com a part del debat nacional la necessitat d'una escola pública de qualitat i per a tothom, que reculli l'ideal pedagògic de l'escola catalana com a primer servei públic constructor de ciutadania i que treballi per la cohesió social i la igualtat d'oportunitats. Això és, una ciutadania democràtica, lliure, igualitària i solidària. I, d'acord amb aquesta intenció i conforme a l'article 131 de l'Estatut» –nosaltres volem superar aquest article 131 de l'Estatut, que és el que redistribueix les competències– «cal dotar-nos d'una llei amb capacitat de generar un conjunt normatiu estable, que afavoreixi la majoria de la ciutadania» –jo diria «que afavoreixi tota la ciutadania»– «consensuada amb la comunitat educativa i amb la declarada voluntat de servei a les noves generacions.» Doncs aquest és el punt de trobada: la voluntat de debat i aquest objectiu que compartim. Un pacte de país que permeti afrontar amb garanties d'èxit la reducció..., anava a dir, del fracàs escolar, la maximització de l'èxit escolar, la millora del rendiment de l'alumnat, de les seves competències, de la seva autonomia com a ciutadà i ciutadana, en un marc, com deia, d'equitat i d'igualtat d'oportunitats. I això vol dir un esforç sostingut, estabilitat, finançament suficient, marc normatiu estable que empari i que potenciï l'acció educativa imprescindible dels centres i del professorat. Perquè perquè els canvis tinguin fruit i siguin robustos som ben conscients que han de tenir consens i compromís de la societat, de la comunitat educativa i dels docents.

Aquesta ILP és una esmena a la totalitat a la LEC, és una esmena a la totalitat al Pacte nacional per a l'educació. I, per tant, avui el que fem és debatre esmenes a la totalitat. I un cop haguem debatut aquestes esmenes a la totalitat que hem presentat, demà, per dir «demà» per un futur, hem de poder debatre tots plegats per tal de complir el programa electoral de Junts pel Sí de promoure i fer un pacte nacional que elabori les bases de la futura llei d'educació de Catalunya, per un sistema educatiu propi, d'èxit escolar inclusiu..., i dels canvis rellevants que cal fer en el sistema educatiu.

Crec que no serà fàcil, que serà molt complex, i que els objectius són altament ambiciosos, però que tots plegats hem de ser capaços d'arribar a consensos, d'ampliar els consensos que ja hi ha hagut. I aquest grup parlamentari ens comprometem a posar tots els esforços per complir també aquesta part del programa electoral de Junts pel Sí, com posem tots els nostres esforços per complir íntegrament el nostre programa electoral i el pla de govern.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, diputada. A continuació, de conformitat amb la modificació de l'article 14 de la Llei 1/2006, de la iniciativa legislativa popular, introduïda per la Llei 7/2014, pot haver-hi un torn en contra per part de la representant de la comissió promotora per un temps màxim de cinc minuts. Per tant, té la paraula la senyora Rosa Cañadell.

La representant de la comissió promotora

Gràcies. Bé, han sortit molts temes, moltes qüestions, moltes coses contradictòries, que, evidentment, a mi m'agradaria poder contestar..., que crec que hi ha més persones, diputats i diputades..., que segurament també..., igual que a la societat civil, també.

Jo diria que la quantitat de coses que han sortit aquí demostra el que nosaltres demanem, i és que continuï el debat. Perquè hi han molts temes a debatre, perquè hi han molts temes que cal posar sobre la taula. I això és el que nosaltres demanàvem en aquests moments. Nosaltres demanàvem que no es tirés a les escombraries la ILP, les propostes que venien de la ciutadania.

Dit això, intentaré contestar-ne un parell, només, perquè en cinc minuts, evidentment, el debat és molt petit i molt poc fructífer.

Jo diria a la senyora María José García que analitzi, s'estudiï i llegeixi una mica millor els informes PISA i no es quedi a la cosa superficial i a les notícies que donen en els diaris, que acostumen a ser, bàsicament, alarmistes. Mireu, els informes PISA diuen tot el contrari del que ha esmentat la senyora María José García. Ella diu que els centres públics tenen els resultats pitjors per la metodologia, per no sé pas quantes coses, i que això és el fracàs de l'ensenyament públic, i que els centres privats tenen èxit i tenen millors resultats per no sé quantes coses més. Mireu, els informes PISA demostren dues coses molt importants, que moltes vegades no surten però que si les busqueu estan..., totes en els informes. Una: amb igualtat socioeconòmica de l'alumnat, treuen exactament les mateixes notes els nens que s'escolaritzen als centres públics que els que s'escolaritzen a centres privats. No és veritat que l'escola pública, malgrat que té menys recursos, malgrat que s'hi concentra l'alumnat amb més dificultats, malgrat que no té un doble finançament..., malgrat tot això, amb igualtat de condicions socioeconòmiques, l'alumnat obté el mateix resultat escolar. Això no és un fracàs de la pública! Això és un èxit de la pública! (*Aplaudiments.*) I la segona cosa que demostren també els informes PISA, si es grata una mica i es mira amb una mica de profunditat, que crec que és el que s'ha de fer, és que, justament, la franja d'alumnat que pertany a la classe socioeconòmica més alta resulta que té resultats escolars inferiors, en aquesta franja, que a la resta de la Unió Europea, aquesta franja tothom sap que va a l'escola privada, mentre que la franja de baix, la franja d'alumnat amb menys recursos econòmics i socials, està per sobre de la mitjana europea de la franja d'alumnat amb menys recursos econòmics. Això és un èxit de la pública, no de la privada! (*Aplaudiments.*) Per tant, ja que parreu que si s'analitza alguna cosa s'ha de partir d'un bon diagnòstic, quan feu un diagnòstic mireu-lo una mica més amb profunditat. Això és una cosa que jo penso que és molt important.

Una altra qüestió molt important és el famós dret a elegir dels pares i mares, etcètera. Mireu, el dret a elegir centres d'elit no és un dret. És un privilegi d'aquells que s'ho poden pagar.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Si us plau...

La representant de la comissió promotora

Bé, a l'Anna Simó jo només li diria una cosa molt important, i és que si realment es vol fer una nova llei d'educació, si realment els objectius són els mateixos, per quins set sous no deixeu que això prosperi, no deixeu que les bases que vénen consensuades de la ciutadania, etcètera, puguin ser la base per començar a bastir aquesta nova llei d'educació que es vol fer? Això és el que no entenem de cap de les maneres. I, per tant, com que no ho entenem, ens quedem sorpresos i bastant indignats que justament el grup parlamentari que parla de processos participatius i de la constitució elaborada conjuntament, i totes aquestes històries, resulta que ara vulgui avortar el debat. Pensem que si Junts pel Sí vol ampliar les bases per a aquest nou estat, aquest no és el camí. No escoltar les propostes que vénen des de la ciutadania no ajudarà a ampliar aquest procés que es vol aconseguir.

També ens fa pensar, aquesta negativa, que potser hi ha por, que potser Junts pel Sí, o algú de Junts pel Sí, té por que la gent conegui de quina manera es financen els negocis privats amb diners públics, que es conegui de quina manera es mercantilitza l'educació, com s'introdueixen formes de gestió privada a les escoles públiques... En definitiva, com de mica en mica es carreguen el sistema públic d'aquest país, una educació pública que havia sigut exemple i referent durant molts anys i a què nosaltres voldríem tornar.

És una llàstima, senyors i senyores. Però, malgrat això, nosaltres continuarem. Us ben asseguro que, malgrat el menyspreu que nosaltres creiem que significa no permetre el debat, no dic no aprovar el que hem plantejat, sinó no permetre que el debat parlamentari tiri endavant..., això no vol dir que si s'ha vetat el debat parlamentari..., continuarà, i això us ho ben asseguro, el debat social. (*Aplaudiments.*) Podeu matar el debat, però la ILP i les propostes...

La presidenta

Si us plau...

La representant de la comissió promotora

...continuaran vives. I espero, desitjo i confio que amb aquesta nova llei nosaltres podrem recuperar, o vosaltres podreu recuperar, les bases que nosaltres hem presentat, que estem segures que bastirien aquesta escola pública catalana que realment aquest país necessita.

Gràcies.

(Aplaudiments perllongats.)

La presidenta

A continuació, passem al torn d'intervenció de la resta de grups. *(Persisteixen els aplaudiments.)* Si us plau... *(Pausa.)* Si us plau... Gràcies. A continuació, passem ara al torn d'intervenció de la resta de grups parlamentaris per a fixar el seu posicionament.

Senyora García, per què em demana la paraula?

María José García Cuevas

Contradicciones. *(La presidenta dóna la paraula a María José García Cuevas.)* Gracias, presidenta. Con relación al... *(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats alguns mots de la intervenció de l'oradora.)* ...la diputada, pues no se trata de la profundidad del estudio o del análisis que yo haya tenido para hacer esta intervención. Es cuestión de consultar los informes de la Fundación Bofill, como he dicho, de la equitat de Catalunya, o también los propios de la Generalitat de Catalunya, del Consell del Treball, Econòmic i Social, con lo cual, si se ha pretendido desacreditar el discurso de esta diputada, pues no se trata de desacreditar a esta diputada, sino a la propia Fundación Bofill.

Gracias, presidenta.

La presidenta

Té la paraula la senyora Sonia Sierra, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Sonia Sierra Infante

Moltes gràcies, senyora presidenta. Bona tarda, als membres de la cambra i als promotors de la ILP que avui ens acompanyen.

Ja que avui parlarem de recollides de signatures, m'agradaria començar dient que un grup de professors de la Universitat Autònoma de Barcelona fa tres dies van començar una recollida de signatures per protestar perquè la senyora presidenta del Parlament rebés el senyor Otegi, i en només tres dies tenen gairebé ja catorze mil signatures.

La ILP de què... *(Alguns aplaudiments.)*

La presidenta

Senyora Sonia Sierra, aquest matí ja se n'ha anat del tema, ara ho torna a fer. Si us plau, torni a la qüestió.

Sonia Sierra Infante

Torno..., por el buen camino. La ILP de què avui parlem té el suport de 95.000 signatures, i des d'aquest punt de vista, tot el nostre respecte per la feina dels voluntaris, perquè ens consta que han treballat molt durament, durant molt de temps i sense cap mena de suport ni cap mena de recolzament dels mitjans de comunicació. *(Alguns aplaudiments.)* I, dit això, hem parlat en diferents ocasions amb els promotors de la ILP, sempre unes converses molt cordials, però, des de la cordialitat, ells ja saben que nosaltres no recolzem, ni molt menys, aquesta ILP.

Estem d'acord, però, amb la crítica que fan a la LEC, perquè és una llei..., quan es va fer, en el seu moment, tenia molt de suport polític, però actualment –que ha canviat la correlació de forces polítiques– ja no té aquest suport polític, i, a més, la LEC mai ha tingut el suport de la comunitat educativa, i cada dia té menys suport de la comunitat educativa.

Nosaltres som partidaris d'un pacte nacional per l'educació que tingui el suport dels partits i també de la comunitat educativa, cosa que no passa ni amb la LEC, ni amb la LOMCE, però tampoc amb aquesta ILP, perquè malgrat tenir moltes signatures al darrere, no té prou consens polític –ho podem veure en aquest debat–, però tampoc

té el consens de la comunitat educativa, i, de fet, la majoria de sindicats no recolzen aquesta ILP.

Pel que fa al contingut, ja al primer article trobem un posicionament contrari a Ciutadans, perquè, com tothom sap, nosaltres som ferms defensors del plurilingüisme, com es pot veure en aquest Parlament, ja que som l'únic partit que ha fet servir les tres llengües oficials: el català, l'aranès i l'espanyol. I a les escoles pensem que hi ha d'haver més d'una llengua vehicular, en consonància amb els millors sistemes educatius del món.

Enfront d'aquest plurilingüisme que nosaltres considerem desitjable, en aquesta ILP trobem un monolingüisme militant. Al punt 2 de l'article, ens diu –i ho cito textualment– que «el català és normalment la llengua d'ús a l'ensenyament i la llengua de comunicació habitual entre la comunitat educativa» –tanco la cita–..., en tot obviant non solaments er espanhòu, qu'ei era lengua majoritaria en Catalonha, mès tanben er aranés, qu'ei era lengua oficiau e, sense dubte, ua riquesa deth nòste auviatge que mos cau protegir.

Continua, aquest mateix punt, parlant de la immersió lingüística com el mètode utilitzat. Aquí no puc sinó fer palesa la manca de rigor terminològic, perquè «immersió lingüística» vol dir «exposició a una segona llengua», amb la qual cosa els alumnes que tenen el català com a llengua materna no reben immersió lingüística, sinó simplement una educació monolingüe en la seva llengua habitual. Llavors no podem parlar de la immersió lingüística com a mètode, quan aquest mètode no es fa servir en gairebé la meitat de l'alumnat.

I no podia faltar, si parlàvem d'aquest tema, del tema de la immersió lingüística, el mantra de la cohesió social. I, miri, ho poden repetir tant com vulguin, de fet ja ho fan, perquè aquest mantra, aquest mantra de la immersió lingüística com a garant de la cohesió social, el sentim a Catalunya més que els mantres a Ganeixa a l'Índia. I pensin que, segons l'hinduisme, cada cop que es comencen a cantar mantres comencen per Ganeixa; ja poden comptar la de vegades que es canten mantres a Ganeixa. Doncs, més tenim aquí el de la cohesió social.

Però, per molt que ho diguin, és que no és veritat, perquè no hi ha cap estudi acadèmic internacional que parli de la llengua vehicular com un ítem en la cohesió social. I no és estrany que no s'estudii a cap estudi acadèmic internacional del món, perquè el sistema que es fa servir aquí, a Catalunya, no es fa servir enlloc. No hi ha cap país on no es pugui estudiar en una llengua oficial, que, a més, és la majoritària, que és el que malauradament passa aquí i que aquesta ILP vol que continuï passant.

Pel que fa al dret a l'educació, estem d'acord que tothom té dret a una educació de qualitat, però no podem estar d'acord que això impliqui necessàriament una xarxa pública única, perquè llavors aquest dret entra en col·lisió amb un altre dret, dret constitucional, que és el dret a la llibertat d'elecció. I tampoc hi podem estar d'acord perquè això impossibilita, per exemple, que la gent es pugui agrupar en cooperatives i plantejar alternatives al sistema, com és el cas dels models d'escola viva.

En aquest sentit, convido els promotors d'aquesta ILP a anar a visitar centres escolars concertats, pioners, no només a Catalunya, sinó a tot Espanya, com ara El Carrilet o El Llindar.

El Carrilet és una escola especialitzada en nens amb autisme que funciona com a cooperativa des de 1974 i que és una referència no només en el tractament d'aquestes criatures sinó també en la formació de professionals.

Per la seva banda, la Fundació el Llindar és una escola de segona oportunitat on els adolescents que no acaben de trobar el seu lloc al sistema ordinari reben una bona formació, i en molts casos aconseguen acreditar un títol ja sigui d'ESO o mòdul professional. I ho fan amb correspondència amb empreses, que és una altra de les coses que nega aquesta ILP, que hi pugui haver una relació escola-empresa. En aquest cas, jo he anat a visitar l'escola i de veritat que el resultat és molt positiu.

Malgrat les nostres discrepàncies, evidents, en el contingut d'aquesta ILP, per nosaltres sempre és positiu encetar un debat sobre educació i poder expressar les nostres idees. I crec humilment que les persones que fins fa quatre dies estàvem a les aules tenim molt a aportar en aquest debat.

Nosaltres no tenim por al debat, ans el contrari, pensem que els debats són necessaris per a la bona salut de la democràcia, i també creiem que és molt positiu que sigui la ciutadania qui proposi aquest tipus de debat. I per això al nostre programa nacional proposem que es redueixi a la meitat el nombre de signatures per impulsar la iniciativa popular per a la presentació de proposicions de llei. I no només això: també proposem que es faciliti la recollida de signatures electròniques, que siguin preses en consideració en tres mesos, abans de tres mesos, i que sigui un dels seus representants qui la pugui defensar de forma directa a les comissions.

El problema que ha sorgit amb aquesta ILP és que els promotors han enviat una carta només als diputats independentistes, és a dir que sembla que han considerat que aquest tema no implica els diputats que no som independentistes, i en aquesta carta relacionen la ILP amb el procés constituent.

És obvi que des de Ciutadans no ens creiem aquest procés constituent i ens prenem massa seriosament l'educació per barrejar les millores necessàries, sens dubte, del sistema educatiu català amb la construcció d'un nou país, que, per començar, ni tan sols té el suport de la majoria dels catalans.

Malgrat això, no ens oposarem al fet que el debat es pugui fer. Pensem que s'ha de parlar de millores i buscar consensos entre les forces polítiques i la comunitat educativa, però *tota* la comunitat educativa, no només una part. En el Pacte nacional per l'educació, nosaltres ens proposem arribar a aquests consensos, i quan diem que s'ha d'encetar un debat amb tothom, vol dir: escola pública, escola concertada, escola privada, escoles diferenciades i les cooperatives que presenten models d'educació alternatius.

No em sembla que sigui una bona idea encetar el debat a partir de la proposta d'eliminació d'una part important del nostre sistema educatiu sense ni tan sols haver donat la veu a aquest col·lectiu. Debat, sí, però de tots i per a tots; un debat rigorós des del punt de vista acadèmic, a partir d'evidències acadèmiques internacionals i no de mantres de consum intern; un debat que tingui com a eix principal les millores pedagògiques i no els prejudicis ideològics.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, té la paraula la senyora Esther Niubó, del Grup Parlamentari Socialista.

Esther Niubó Cidoncha

Bona tarda. Gràcies, presidenta. En primer lloc, sí que vull donar la benvinguda a tots els promotors i promotores de la ILP d'educació, i saludar les 95.000 signatures que ha tingut el seu text.

Des del PSC no recolzarem les esmenes a la totalitat que s'han presentat per impedir la tramitació d'aquesta llei, i, de fet, no entenem com determinats grups polítics donen l'esquena al debat i a les desenes de milers de persones que han donat suport a aquesta iniciativa, que, per cert, també ha servit per suscitar un gran debat sobre el model educatiu a la nostra societat per la qual cosa els volem felicitar.

I ho dic en nom d'un grup que, com la comissió promotora d'aquesta ILP sap perfectament, valora positivament la LEC, i ens en sentim pares i mares, i no recolza al cent per cent el text que proposen, i que, per tant, si la iniciativa tirés endavant, participaríem en el debat presentant esmenes a molts punts que no compartim.

I no només això, tampoc estem d'acord a iniciar un procés constituent en clau catalana que porti a la independència, que no ho compartim, com a objectiu polític. Però el que no farem mai és vetar un debat sobre un tema cabdal de la nostra societat sobre el qual pensem que cal parlar-ne i molt, per respecte també a les moltes persones que hi han participat. Sobretot perquè uns anys de govern de Convergència, amb el PP, amb Esquerra, de govern espanyol amb majoria absoluta del PP, de la LOMCE, de retallades en serveis públics nuclears del nostre país, han tornat a situar la necessitat i la demanda de debat sobre l'educació pública, entre d'altres coses, i de defensar-la també com mai.

Nosaltres diríem que aquest atac a l'escola pública ha pervertit i tot l'esperit de la LEC, ja que amb la mateixa llei un govern d'esquerres que hi havia no fa massa en

aquest país ens construïa una escola pública per setmana, s'impulsaven plans d'entorn, el programa 1x1, l'escola inclusiva, es contractaven docents com mai, es vetllava per l'equitat i s'invertia pressupostàriament màxims històrics en l'educació pública. I alguns mirem de seguir defensant-la dia a dia des d'institucions on tenim representació, com aquest Parlament, on hem presentat i guanyat també resolucions i mocions que parlen d'abaixar ràtios, de no tancar línies, de recuperar la coresponsabilitat del Govern de la Generalitat en el finançament de les escoles bressol municipals, de beques menjador, de retirar fons públics a les escoles que segreguen per sexe o d'invertir el 6 per cent del PIB en educació, com diu, per cert, també la LEC.

Però també respectem molt i agraïm, de fet, l'impuls que proporcionen sectors diversos i personalitats que defensen l'educació pública, des del carrer, des de les entitats de la societat civil, des de les AMPA, els sindicats, la FAPAC, moviments de renovació pedagògica, l'Associació de Mestres Rosa Sensat, l'Assemblea Grogga, des d'associacions d'estudiants i col·lectius, etcètera.

Per tant, estem a favor d'afrontar aquest debat, per responsabilitat política; creiem que l'educació ha de formar part d'un debat permanent i continu de la societat catalana per vetllar també contínuament per la seva millora o per denunciar aquells elements que poden afectar negativament els seus objectius, i pensem que no són altres que proporcionar als joves, als infants una formació que els permeti ser lliures, autònoms, competents, en una societat cada cop més complexa i en la qual ningú, sense excepció, ha de quedar al marge del progrés individual o col·lectiu.

I també ho fem convençuts que només amb l'acord i amb un consens ampli i estable entre tots els membres de la comunitat educativa i altres ens implicats, amb un debat profund i serè sobre tot allò que intervé en l'educació, aconseguirem que la seva funció social estigui als nivells que la ciutadania mereix.

I per això, i malgrat que creiem que la ILP conté algunes vaguetats o alguns principis massa generals, estem disposats a debatre amb profunditat cadascun d'ells amb l'ambició de defensar els principis socialistes que entenem que inspiren el nostre model, i parlem d'igualtat d'oportunitats, d'accés a l'educació en condicions d'equitat, d'excel·lència educativa, que per nosaltres són irrenunciables.

Doncs, bé, feta aquesta primera introducció de per què votarem en contra de les esmenes a la totalitat i de per què volem que es debati, sí que volia fer quatre flaixos del que pensem del contingut de la ILP.

En primer lloc, pensem que no es pot atribuir la situació actual de l'educació pública al desplegament de la LEC, bàsicament perquè hi ha hagut també un escàs desplegament d'aquesta llei. En tres anys només es va aprovar un decret, relacionat amb plantilles i direccions, i el que s'ha fet ha estat aplicar retallades en el servei públic, perquè, com recordava aquest matí, on diu la LEC que no es puguin substituir els docents quan aquests es posen malalts o que es tanquin línies a centres públics i se n'obrin a concertats? La discrecionalitat d'aquestes mesures té un criteri de fons ideològic que no té res a veure amb el marc normatiu.

En segon lloc, el text diu que s'ha anat apartant famílies, professorat, alumnat de qualsevol capacitat de decisió en els centres públics, però això no té res a veure amb la LEC, que no és qui arrabassa la gestió democràtica, sinó amb la LOMCE. I per això hem donat suport a totes les iniciatives de la societat civil, de la comunitat educativa, en contra de la LOMCE i proposem aturar el seu desplegament, treballar per un nou pacte educatiu amb el conjunt de la comunitat a nivell espanyol que permeti derogar d'una vegada per totes la LOMCE.

En tercer lloc, es diu que la LEC ha introduït la precarització de la professió docent, i ens preguntem novament: la retallada de salaris, de jornades de professorat, la restricció de les substitucions, l'increment d'hores lectives, això té a veure amb la LEC? Això té a veure amb un govern que amb l'excusa de la crisi ha retallat tot el que s'havia introduït de millores en l'escola pública, malmetent la qualitat i perjudicant també la salut del nostre sistema educatiu públic.

En cinquè lloc, la proposició parla d'acabar amb els concerts educatius, començant per aquells centres d'elit que segreguen l'alumnat per sexe, fins arribar a la seva desaparició. Sobre els concerts en general, el PSC considerem que aquest sistema va donar sortida a les necessitats d'escolarització als anys vuitanta i noranta, principalment, i que

actualment, efectivament, les necessitats han variat i caldria una revisió dels objectius d'aquests concerts en base al principi de subsidiarietat.

Però també alertem de manera clara que avui dia això no és viable econòmicament des d'una política pública, i dir el contrari seria enganyar la societat i no respectar el principi democràtic, com el de la llibertat de creació de centres. Ara, dit això, si bé la LEC parla del Servei d'Educació de Catalunya, sempre hem estat partidaris de recuperar el principi de servei públic d'educació i de garantir l'accés als diferents centres amb igualtat de condicions; així com el compromís dels centres concertats a atendre de forma equitativa les necessitats socials, siguin d'atenció a la diversitat, socioeconòmiques, de necessitats educatives especials o de qualsevol altra mena.

Pel que fa a les escoles que segreguen per sexe, sí que reben fons públics i hem presentat una proposició de reforma de llei –de reforma, també, de la LEC–, amb l'objectiu precís d'acabar amb el sosteniment públic d'aquest model i de fomentar el principi de coeducació per mitjà exclusivament de l'escolarització mixta. I, per tant, hem complert amb una rectificació que ja fa temps que havíem anunciat, i també plantejat, que en el seu moment PP i Convergència van rebutjar, i que no fa massa setmanes Convergència i Esquerra van tornar a tombar.

Pel que fa al sistema d'avaluació o l'avaluació del sistema educatiu, aquí també creiem en proves d'avaluació qualitatives, no usades per fer rànquings ni per seleccionar els centres, que estigmatitzen, i, per tant, creiem en l'avaluació com un element que pot crear valor educatiu, no per segregar ni per seleccionar. Creiem també en l'autonomia pedagògica, organitzativa i econòmica dels centres, i això ho possibilita la LEC, evidentment –no pas la LOMCE–, si bé el Govern actual pot haver desvirtuat determinats principis. Però, és més, estem convençuts que apoderar les direccions amb més capacitat de decisió no ha d'anar en detriment de la participació de la comunitat educativa en els consells escolars ni contra els principis rectors que caracteritzen un centre educatiu.

En setè lloc. La proposició de llei parla de fer efectiu, real i universal el dret a l'educació, de la bressol a la universitat, per a tota la ciutadania, sense importar l'origen social. I aquí, pensem que ja hi ha un ordenament, però el que manca de veritat són les condicions, millorar les condicions d'accés, i establir els mecanismes d'ajuts públics necessaris per assolir la igualtat d'oportunitats. Per exemple, Catalunya és el país que més oferta educativa pública té en l'educació del zero a tres, tot i que no és obligatòria, mentre l'accés a la universitat, tot i el seu creixement en els últims vint anys, s'ha vist limitat amb la darrera crisi per l'increment de taxes que ha estat simultani, també, a la reducció de beques i ajuts. I d'aquí que entenguem que el gran repte és l'educació postobligatòria, en concret l'FP, i, en aquest sentit, aquest matí hem intentat explicar la nostra posició en la interpellació a la consellera. I per això és important que aspirem a destinar el 6 per cent del PIB a l'ensenyament públic, tal com apunta precisament la LEC.

Vaig acabant. Sobre establir el català com a llengua vehicular a tot el sistema educatiu, no podem estar-hi més d'acord. De fet, el PSC en va ser-ne impulsor amb la Llei de normalització lingüística, i va ser Marta Mata, de qui ens sentim hereus, la principal impulsora i protagonista. I, com sempre hem fet, continuarem combatent qualsevol mesura que vagi en detriment del català com a llengua vehicular.

I, finalment, sobre la cessió de les escoles bressol municipals a la Generalitat. Aquí sí que volem insistir que aquestes no existirien si no hagués estat per l'impuls i el convenciment de molts ajuntaments, que tampoc serien sostenibles sense el compromís en el seu finançament que avui en exclusiva mantenen les administracions municipals, i per això volem reivindicar especialment l'important paper que han jugat i encara juguen molts ajuntaments en l'educació pública.

Ara bé, des del PSC entenem que la coresponsabilitat entre les dues administracions ha estat fonamental i creiem que precisament el que cal és recuperar aquesta coresponsabilitat després de l'abandonament que n'ha fet el passat i l'actual Govern. No ens semblaria responsable deixar la gestió del zero a tres a un Govern que no hi acaba de creure.

Però, en definitiva, debatem tot allò que sigui necessari i que ens serveixi d'estímul per millorar el nostre model, i tinguem clar que cap full de ruta independentista pot justificar les polítiques i retallades que en els últims temps ha patit l'educació pública d'aquest país. Al contrari, mai la independència ni qualsevol altre procés podrà ser moneda de canvi de principis irrenunciables com és l'equitat.

Moltes gràcies.
(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, diputada. A continuació, té la paraula el senyor Marc Vidal, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Marc Vidal i Pou

Gràcies, presidenta. En primer lloc, una salutació cordial al grup promotor i a tota la gent que ens acompanya, especialment als de les samarretes grogues, que és el color que ha quedat fixat com el color de la lluita per un ensenyament públic des de fa molt de temps. Mireu, una iniciativa legislativa popular que ve avalada per 95.000 persones ha de ser escoltada pel Parlament; punt. Per tant, el nostre grup votarà perquè aquesta ILP que debatrem avui pugui seguir la seva tramitació i, en conseqüència, no donarem suport a les esmenes a la totalitat. Això no vol dir que hi estem d'acord, en tot. I, per tant, deixeu-me començar explicant alguns clarobscurs en la seva gestió inicial i en el seu desenvolupament posterior, segons el nostre entendre.

En la part fosca del clarobscur: probablement, hem perdut una possibilitat de presentar un text legal que comptés amb tots els suports i els consensos de molts sectors –i no només d'uns quants–, que de manera reconeguda han defensat una escola pública, laica i de qualitat, des dels inicis de la transició democràtica. La mateixa proposta demana amplis consensos en el seu preàmbul. Se'n troben a faltar alguns en l'impuls d'aquesta iniciativa i hauria de ser un motiu de reflexió per al grup promotor.

Clarobscurs, la part clara: aquesta iniciativa té la virtut que posa de manifest i fa aflorar les mancances de la LEC per fer front als problemes educatius del país. I permet que es tornin a situar en el pla del debat legislatiu, aquestes mancances. Perquè malgrat les virtuts que té l'actual Llei d'educació de Catalunya, que en té algunes, un dels elements que més es va trobar a faltar en el seu debat i aprovació és, precisament, el que acabo de reclamar per a aquesta iniciativa, la falta de consens d'una amplíssima representació de la comunitat educativa.

Recordem-ho: hi va haver una potent resposta negativa de professionals, d'associacions, d'organismes, de sindicat, fins i tot, d'alguns partits que donàvem suport al Govern que la promovia ens vàrem oposar a part del seu articulat. I no va ser per una qüestió menor, sinó per les portes que deixava obertes –massa portes obertes– a la possibilitat que el model de servei públic que pretenia inicialment la llei es transformés en un model que podia acabar afavorint els interessos de classe, els interessos segregadors del potent lobby social cristià, que controla gairebé la meitat dels centres educatius de Catalunya, sense solució de continuïtat des de la dictadura.

I teníem raó –i teníem raó– perquè això és el que ha passat i el que passa quan el partit de dretes de tota la vida de Catalunya, el de la dreta de debò, ha tornat al poder, ha desplegat la llei fent honor a la sentència de fa molts anys del seu líder espiritual, ara caigut en desgràcia pels seus pecats, el senyor Jordi Pujol, quan deia que pel model d'escola catalana ens havíem d'emmirallar en l'escola concertada del país, perquè si aquesta no hi fos, tota l'educació s'ensorraria.

Això, i les retallades salvatges que s'han fet en l'educació aprofitant la crisi; retallades que, fixeu-vos-hi bé, s'han centrat, sobretot, en aquells elements més progressius de suport educatiu que s'havien anat incorporant als centres públics en els darrers governs d'esquerres; retallades que han empitjorat les condicions de treball dels docents i les docents; retallades que han provocat i provoquen el tancament d'aules amb un biaix clarament classista, i que s'ha vist aquest matí en la proposició de llei que hem presentat, perquè per evitar això, qui ha estat el que ha votat en contra? Igual que avui: Junts pel Sí i el Partit Popular. Per tant, la cosa continua.

Això –deia– ha deixat la LEC com una llei que ha estat incapaç de resoldre molts dels problemes estructurals que tenim a l'educació del país. Ni tan sols, amb prou capacitat per fer front als atacs permanents de l'Estat a les competències exclusives i a les competències plenes, que de tot hi ha a la vinya del Senyor, que tenim en matèria educativa.

I un dels problemes estructurals que seguim tenint no resolts per la LEC és com garantim que sigui l'Estat, en sentit ampli; Catalunya, en sentit més concret; el que asse-

guri a la seva ciutadania un servei essencial per a la construcció social del país, com és una educació igualitària, lliure, crítica, laica i de qualitat, quan estem deixant la meitat de la població infantil en mans d'interessos privats que, en aquest cas, no són només de negoci, sinó que són ideològics i de control social, amb l'excusa de l'inexistent dret dels pares a escollir centre.

Aquesta ILP posa en evidència, per tant, que la Llei d'educació de Catalunya necessita canvis. I el nostre grup vol aprofitar l'oportunitat que tindrem, si es tramita, per debatre en profunditat, novament, sobre el model educatiu i poder modificar, per llei, els elements negatius que afecten l'educació del país. Aquest és un primer motiu pel qual creiem que s'ha de tramitar; però n'hi ha més.

Mirin, ja ho he dit, pel nostre grup, 95.000 persones demanant que es tramiti una llei és motiu suficient per fer-ho. Nosaltres creiem que el Parlament hauria de tramitar totes aquelles iniciatives que vinguessin de la ciutadania i que complissin els requisits d'una ILP. Deixar de banda una ILP en el seu primer tràmit és menystenir la participació organitzada de la ciutadania.

(Alguns aplaudiments.)

I en tercer lloc, perquè coincidim amb l'objectiu final que pretén la llei, que és que al nostre país la responsabilitat de l'educació dels ciutadans i les ciutadanes sigui un element social cabdal assumit per les institucions públiques en el seu control i en la seva gestió, que són les úniques que poden i que han de garantir la igualtat d'oportunitats, el sentit crític i la imparcialitat ideològica. És a dir, nosaltres coincidim amb la iniciativa que volem un ensenyament públic en tots els nivells educatius.

I per això, si es tramita, nosaltres hi farem esmenes, en positiu, al text que es presenta en alguns aspectes que considerem que és millorable. Per exemple, en primer lloc, constatem que el text en si s'acosta poc a un text legal. Un text legal regula, concreta, especifica no només el què, sinó el com, de manera que no hi hagi dubte de quin ha de ser el comportament de l'Administració i de l'administrat amb relació al tema que pretén regular. S'entén que no sigui així, s'entén perquè és un text elaborat per la ciutadania que el que fa és expressar desitjos i voluntats, però no estableix mecanismes per aconseguir-los ni cap concreció amb rang de llei. Ho haurem de fer.

I precisament per això, una llei d'aquestes característiques requeriria un càlcul de costos distribuïts en el temps si no es vol quedar només en aquesta expressió de desitjos. I això vol dir que seria essencial que el futur projecte incorporés una memòria econòmica rigorosa precisament perquè no es quedés en una legislació inoperant a la pràctica.

I una tercera qüestió, genèrica, és la falta d'exhaustivitat. Si el que pretenem és donar un marc regulador a l'educació pública del país i substituir el que ara tenim, no ens podem quedar només amb determinats fets puntuals al costat de fets essencials o buits sense regulació, perquè el que permetrien és justament el que es vol evitar, que són actuacions arbitràries de tercers, precisament per aquesta falta de regulació.

Per últim, no creiem tampoc que s'hagin d'incorporar elements estructurals al costat de regulacions laborals que, per la seva naturalesa, haurien de formar part de la negociació col·lectiva i, per tant, de la normativa específica de la funció pública.

Com a tema menor, s'haurien de polir alguns articles que entren en contradicció legal entre ells mateixos, o caldria desenvolupar un concepte, que estic segur que compartim, com és la laïcitat de l'ensenyament públic en tots els seus nivells que, malgrat haver-se manifestat de forma genèrica, no té ni una sola línia en l'articulat.

I, finalment, hi ha un parell de conceptes en el text presentat en què ens hauríem de posar d'acord. Un és la falta d'horitzontalitat en el concepte d'allò que és públic, i un altre, una certa rigidesa a evitar la transferència cap al món laboral dels coneixements i dels valors que ha de transmetre l'educació pública. M'explico: per nosaltres el concepte de públic no pot ser vertical. La Generalitat és el Govern del país, però és *només* el Govern del país. Les administracions locals també són administracions públiques i poden tenir, i haurien de tenir, al nostre entendre, un paper essencial en la garantia dels drets educatius de ciutadania, així com també les institucions públiques que no són estrictament Administració.

I és precisament aquest concepte el que evitaria un cert maniqueisme entre allò que és públic i allò que és privat quan ens trobem en la transferència que ha de fer el món formatiu cap al món laboral. Al cap i a la fi, l'educació al llarg de la vida –que nosaltres

defensem i que no queda prou reconeguda en el text—, el que permet, a més de la realització personal, és inserir-se en un entorn laboral que en el món capitalista on vivim, i que segur que superarem algun dia, és essencialment privat.

En resum, doncs, i per acabar, coincidim amb l'objectiu genèric de la iniciativa, valorem la capacitat de participació ciutadana en la presentació d'iniciatives legislatives, creiem que la Llei d'educació de Catalunya té mancances que s'han de resoldre per fer front als problemes educatius del país i, per això, votarem perquè es tramiti aquesta iniciativa.

Defensem i defensarem un ensenyament públic de qualitat, garantia d'una igualtat d'oportunitats, superador de les desigualtats socials, promotor d'un pensament crític que permeti l'autonomia i la realització personal, profundament laic i allunyat de l'adoctrinament ideològic.

Venim de lluny, com molts de vosaltres, en aquesta defensa, i seguirem treballant-hi conjuntament amb tots vosaltres perquè volem anar molt més lluny encara.

Una forta abraçada i una cordial salutació.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, té la paraula la senyora Pilar Castillejo, del Grup Parlamentari Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Pilar Castillejo Medina

Bon dia de nou. Diputats, diputades, i tots els que heu vingut a defensar la ILP per l'educació, que, com dieu aquí molt bé, «perquè un altre món sigui possible una altra educació és necessària», que és el lema que ens acompanya i que..., ens acompanya en aquest debat.

Tenim al davant una iniciativa legislativa popular que ens arriba al Parlament per proposar-nos un debat polític sobre quin model educatiu volem al nostre país, però que, a més a més, i el que és més important, ens arriba després de promoure el debat a nivell social. Un debat sobre una nova llei amb unes bases totalment diferents de les de l'actual LEC. Tenim ja suficients problemes al món educatiu per adonar-nos que la LEC, que ja va néixer amb una gran majoria de la comunitat educativa en contra, perquè va néixer amb cinc vagues al principi, no dóna resposta a problemes que en aquest moment tenim a la comunitat educativa.

Amb el desplegament de la LEC..., amb aquest desplegament, s'han permès polítiques de retallades que han perjudicat la salut del nostre sistema educatiu, que posen en perill la seva viabilitat; amb el seu desplegament s'han anat destinant fons públics a negocis educatius privats; s'ha permès l'augment de la discriminació educativa i la segregació social i sexual de l'alumnat; s'ha propiciat la precarització dels docents; s'ha anat apartant la comunitat educativa de la presa de decisions, i, finalment, s'ha anat fent una situació de desigualtat entre els centres educatius de titularitat pública i els centres privats concertats. S'ha volgut, en definitiva..., amb aquest desplegament de la LEC s'ha volgut implantar un model educatiu clarament competitiu, clarament acrític i segregador.

Ha estat, doncs, la LEC una llei posada al servei d'un model molt determinat de societat, aquella que en els tractats de la Unió Europea ens atorgava un paper molt determinat de proveïdors de serveis, i per això els calia una societat segregada i una societat acrítica; uns que controlen el poder econòmic i uns que treballen, obeeixen i callen. I quina millor manera que carregar-se l'educació pública d'un país per aconseguir-ho.

Perquè no volem una societat segregada, la nostra educació no ha de ser-ho. Ens calen centres on convisquin nois i noies de totes les classes socials i de tots els orígens culturals. I, per això, el primer que proposa la ILP és la necessitat d'apostar per una única xarxa pública, de titularitat i de gestió públiques, tal com tenen la gran majoria dels països europeus. Per això cal una llei que permeti acabar amb els concerts educatius, començant per aquells centres d'elit i pels que segreguen per sexe, ho hem dit i ho anem repetint, fins a arribar a la desaparició dels concerts. Cal la no-subordinació de l'educació als interessos del mercat i de les grans fundacions privades de l'educació.

Perquè tampoc no volem una societat acrítica, la nostra educació no ha de ser-ho. Si volem educar per a la democràcia, hem d'educar en democràcia. No volem que els nens

i nenes tinguin com a model un sistema piramidal, on els directors dels centres prenguin totes les decisions. Cal que les decisions siguin compartides; cal que el professorat no sigui un empleat que obeeix ordres; cal que recuperem la gestió democràtica dels centres educatius, que assumim els aprenentatges i les experiències de la col·laboració, del cooperativisme, del treball democràtic i de les assemblees; cal instaurar una autonomia real als centres, sense direccions imposades des de fora, amb projectes discutits a l'escola; cal una avaluació que permeti millorar els centres i els estudiants, i cal donar estabilitat i seguretat a les plantilles.

I també volem que l'educació sigui un dret per a tots i totes els ciutadans, sense importar el seu origen social o econòmic o cultural, i per això cal que sigui un sistema gratuït del zero-tres fins a la universitat. I, per tant, que tingui un finançament d'acord amb la importància que té l'educació en la vida de les persones. Amb un PIB, com ho han dit abans, igual, com a mínim, a la resta de la mitjana europea.

En definitiva, el que ens plantejem és avançar cap a un nou paradigma educatiu a Catalunya. No parlem només de recursos, no parlem només de condicions laborals, parlem d'una nova manera d'entendre l'educació. Aquesta ILP que avui arriba al Parlament el que proposa, ho hem dit i ho hem repetit, tant a l'exposició del grup promotor, com es veurà més endavant, no és una llei que ja estigui redactada i desenvolupada, són unes línies mestres: les línies mestres per a una futura llei, per a una nova república, no per a una llei autonòmica. Representa les línies mestres d'aquesta nova llei de l'educació que ens arriba al Parlament amb el suport de més de cent-setanta entitats, amb el suport de més de 95.000 signatures. I creiem que aquest hauria de ser un punt de partida més que suficient per iniciar un debat parlamentari.

Parlar d'educació cal que sigui una prioritat, ho és per nosaltres, i n'és tant, de prioritat, és una prioritat tan cabdal que deslliguem aquest debat de qualsevol moment polític, ja siguin unes eleccions espanyoles per a les quals ens convingui fer campanya electoral, ja sigui el moment polític d'un procés constituent que ens serveixi d'excusa per no entrar al debat.

Si parlem de procés constituent i ho fem en termes de participació, què hi ha més proper a un procés constituent popular que una ILP presentada al Parlament després d'haver estat debatuda en multitud d'actes arreu del país, recolzada en molts ajuntaments a través de mocions, treballada amb un projecte que ha il·lusionat i cohesionat el conjunt de la comunitat educativa catalana i que ens arriba recolzat per 95.000 veus que demanen ser escoltades? Aquesta ILP que arriba amb tot aquest recolzament, això també és un pacte de país, senyora Simó –això també és un pacte de país. (*Alguns aplaudiments.*)

Hem sentit parlar també aquí de l'au fènix, del nou pacte nacional per a l'educació. Per nosaltres, una nova excusa, perquè el que presentem aquí són les bases que ens permetin obrir el debat amb tots els interlocutors; amb tots els agents que considerem necessaris per a fer-ho; amb tots els consensos que puguem buscar –els podem buscar, aquests consensos–; amb tothom amb qui vulguem parlar. Si creiem que cal una nova llei d'educació, i en això sembla que estem tots d'acord, quin millor punt de partida que una iniciativa legislativa popular? Una eina de participació ciutadana i una manera d'obrir la vida parlamentària més enllà dels murs de la institució.

Fem un favor molt flac a la democràcia (*alguns aplaudiments*) si els parlaments veiem les propostes ciutadanes. Perquè, més enllà d'excuses, amb les esmenes a la totalitat de Junts pel Sí i del PP que hem vist ara i que hem vist aquest matí, el que es fa evident és que tots dos defensen el mateix model educatiu: un model educatiu on parlen d'igualtat d'oportunitats –n'hem sentit parlar, d'igualtat d'oportunitats–, però el que volen dir quan diuen això és: mantenir privilegis. «Igualtat» és que tots els nens i nenes puguin triar, independentment del seu origen socioeconòmic, a quin centre volen anar.

Igualtat d'oportunitats, no en podem parlar quan hi ha famílies que no poden anar a les escoles bressol, quan hi han nens que no poden triar un centre perquè les quotes que han de pagar són molt cares (*aplaudiments*), quan no pots anar a la universitat perquè no te la pots pagar. No podem parlar d'igualtat d'oportunitats amb aquestes condicions. Igualtat per a qui pot pagar-la només, no és igualtat.

I no em dona temps, veig, de parlar a Ciutadans, de contestar-li el seu nou mantra del trilingüisme. Això sí que és un mantra, el trilingüisme que treuen en cada debat d'educació que tenim aquí.

Més enllà del vet al diàleg que avui surt d'aquest Ple, i com deia una mare aquest matí a la roda de premsa: «S'ha format una pinya que no es trencarà.» Refermem el nostre compromís... (*Aplaudiments.*) Refermem el nostre compromís fins al final amb el debat d'aquesta ILP, potser avui acaba el seu debat parlamentari, però no el seu debat social. Ens queda pendent treballar per a una nova llei, per a una nova república. Continuarem amb la seva defensa, perquè representa el model educatiu necessari per al nou món que sabem que és possible.

Gràcies.

(*Aplaudiments forts i perllongats.*)

La presidenta

Estem cridant a votació.

(*Pausa llarga.*)

Procedirem a la votació conjunta de les esmenes a la totalitat presentades pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i el Grup Parlamentari de Junts pel Sí.

Comença la votació.

Han quedat aprovades per 71 vots a favor, 35 en contra i 25 abstencions.

Atès que les esmenes a la totalitat han quedat aprovades, aquesta iniciativa resta rebutjada.

Interpel·lació al Govern sobre una república amb corrupció zero

300-00050/11

I passem, a continuació, al següent punt de l'ordre del dia, que són interpellacions. (*Remor de veus.*) Si us plau..., hem parlat d'educació. (*Pausa.*) Gràcies.

El novè punt de l'ordre del dia és: interpel·lació al Govern sobre una república amb corrupció zero, presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. (*Remor de veus.*) Té la paraula el senyor Benet Salellas.

(*Persisteix la remor de veus.*) Si us plau, demano als diputats i diputades que surtin en silenci i de pressa perquè puguem continuar la sessió. (*Pausa.*) Demano silenci, si us plau.

Diputat, quan vulgui.

Benet Salellas i Vilar

Sí; gràcies, presidenta. Diputats, diputades, companyes de la ILP d'educació que esteu abandonant l'hemicicle... «*Quis custodiet ipsos custodes?*», deia Juvenal en una màxima que ha quedat fixada per a la posteritat en la teoria política: «Qui vigila al vigilant?»

A l'Estat espanyol, la corrupció és filla del disseny institucional pactat entre les elits franquistes i les forces democràtiques del 78, en una lògica clientelar. Això s'ha traduït en un model de desenvolupament basat en l'especulació i la mercantilització de béns tan bàsics com el sòl, com l'aigua, com l'energia –els serveis bàsics–, pilars de l'estat social que, a través de la seva privatització o la transferència de la gestió a mans privades, han servit a les elits polítiques i financeres extractives per enriquir-se. Un nou exemple, i ho hem dit, jo crec ja, centenars de vegades, de com els recursos que generem els de baix acaben en les mans dels de dalt, dels qui ostenten el poder de sempre.

La lògica clientelar, extractiva i lucrativa s'ha cobert a casa nostra d'un silenci espès, d'una cortina de fum, que n'ha permès i en permet la reproducció durant anys, com un dels puntals del règim institucional nascut el 78. Ha crescut al voltant de la qüestió pública una autèntica *omertà*, una *omertà* que és, al mateix temps, i en les mateixes dosis, i al nostre entendre, estructura de silenci i estructura d'impunitat. I com hem dit tantes vegades, també, aquesta impunitat es genera, entre molts altres motius, per la no-investigació o la investigació deficitària, que porta a l'arxiu, o per la dilació no indeguda, sinó provocada, que força la prescripció delictiva. En aquestes dues vies nosaltres pensem que hi tenen una responsabilitat els òrgans de fiscalització i de control que avui portem aquí a anàlisi: Sindicatura de Comptes, Oficina Antifrau, fiscalia anticorrupció,

Delegació del Govern i Generalitat de Catalunya són o no són mecanismes de fiscalització i lluita eficient contra la corrupció? O són mers mecanismes «gatopardians» per fer que tot continuï igual?

Miri, començaré per la Sindicatura de Comptes. Diu l'Estatut d'autonomia que la Sindicatura de Comptes és l'òrgan fiscalitzador dels comptes, de la gestió econòmica i del control d'eficiència de la Generalitat, dels ajuntaments i del sector públic. Disposa d'un pressupost d'11 milions d'euros, dels quals 1 milió va directament a pagar els sous dels deu síndics; un altre milió va a pagar el lloguer de l'edifici Blue Building, que a nosaltres ens sembla que no deixen de ser dos indicadors bastant interessants d'on van els recursos dels òrgans fiscalitzadors, no? No direm que no emetin informes, és un mecanisme que existeix, que jo penso que voluntariosament, doncs, va fent la seva feina, correcte, i que deixa constància de la corrupció i de la mala gestió a casa nostra.

Ara bé, nosaltres pensem que la sindicatura no serveix per combatre la corrupció ni la mala gestió per un doble motiu. En primer lloc, perquè és extremadament lenta, però, principalment, perquè els seus informes no generen conseqüències i, per tant, la Sindicatura de Comptes és un nou bàlsam d'impunitat cap al clientelisme i el capitalisme d'amiguets tan nostradament instal·lat a casa nostra. No sanciona, no inhabilita, no multa, ni tan sols denuncia. Es limita a constatar el desastre, però no el castiga. Si els actes contra el bé comú no tenen conseqüències, si hi ha impunitat, mai podrem garantir, posar fi a aquestes situacions. De la potent tríada que nosaltres sempre hem vingut exigint, no?, en situacions de corrupció, de reconeixement, reparació i garanties de no-repetició, jo li ho preguntava la setmana passada al síndic Pons, precisament, a la Comissió de la Sindicatura de Comptes, i em deia, em reconeixia que, efectivament, de tanta feinada i recursos que destinem –aquests 11 milions– a la Sindicatura de Comptes, només en brolla un cert reconeixement de situacions de corrupció, però no hi ha ni reparació cap a l'erari públic ni tampoc garanties de no-repetició.

Voldria posar sobre la taula, per exemple, el cas de l'Hospital Moisès Broggi, que vam analitzar precisament a la comissió de la setmana passada. És un cas que el Parlament coneix perfectament, és un cas del 2008, Marina Geli, tripartit, «sociovergència» sanitària, una concessió a un únic licitador, un únic licitador format pels de sempre –Agbar, «la Caixa», Teyco, EMTE–, no?, i, per tant, els mateixos actors, com sempre, repartint-se en aquell cas un contracte inicial que era de 42 milions d'euros, però que avui sabem que vincula el CatSalut per molts anys per endavant, per un valor ni més menys que 200 milions d'euros, i la diferència de 42 a 200 té a veure, precisament, amb el cost financer de l'operació. No deu ser casualitat, tampoc, que la mateixa financera formi part de l'empresa que s'adjudica, en aquest cas, l'obra i, per tant, doncs, una situació que nosaltres pensem que és absolutament escandalosa.

Bé, del cas de l'Hospital Moisès Broggi, per exemple, alguna denúncia?, alguna responsabilitat?, alguna depuració?, alguna reparació? S'ha fet alguna cosa? És aquest el sistema que nosaltres tenim de fiscalització dels nostres ens públics? Fins i tot quan és evident que s'ha saquejat l'erari públic, que s'han enriquit els de sempre i que hi ha claríssimes responsabilitats polítiques, què fa la Sindicatura de Comptes? Doncs, la Sindicatura de Comptes envia el seu informe al Tribunal de Cuentas per veure si l'any 2018, o l'any 2020, quan ja hagin prescrit, evidentment, aquests fets, s'aclareix algun tipus de responsabilitat. Per tant, no deixa de ser certament vergonyós quin és el sistema de fiscalització que tenim avui a casa nostra.

Parlem de l'Oficina Antifrau, també, per exemple; amb un pressupost ni més ni menys que de 5 milions d'euros; un pressupost que, per cert, té un marge generós per a viatges i una internacionalització dels seus alts directius, que, per cert, cobren..., el director de l'Oficina Antifrau cobra 135.000 euros anuals, i alguns dels altres directius, doncs, cobren també més de 100.000 euros anuals. Bé, tots aquests alts directius, tots aquests recursos destinats a l'Oficina Antifrau, vostès han comprovat a la memòria de l'Oficina Antifrau quin resultat han tingut? Tots aquests 5 milions d'euros que ens costa a tots els catalans i catalanes l'Oficina Antifrau han tingut com a resultat una! –una!–, una denúncia a fiscalia! Cinc milions d'euros per una denúncia a fiscalia! Es que és una absoluta vergonya que existeixi una oficina antifrau, amb gent que viatja per tot el món –la senyora Maite Masià, un viatge a Boston per reunir-se amb un bufet d'advocats, sis dies, sis mil euros de cost per a l'Oficina Antifrau–, doncs, aquesta internacionalització,

després no es correspon amb l'absoluta vergonya que tota aquesta feina, en un any, porti a una denúncia a la fiscalia.

Parlem de la fiscalia anticorrupció, per seguir, diguem-ne, amb els òrgans de fiscalització. Miri, a Catalunya –i són dades que són públiques– tenim, per a la província de Barcelona, concretament, que té una població de 6 milions d'habitants, tenim tres fiscals anticorrupció –tres fiscals anticorrupció. A la resta de províncies catalanes, directament, no hi ha ni tan sols fiscalia anticorrupció. A la memòria de fiscalia apareix quants funcionaris té la fiscalia destinats a anticorrupció: dos; dos funcionaris a dedicats a anticorrupció. Per tant, jo em pregunto com, per exemple, a la meua circumscripció, la circumscripció de Girona, que no apareixen casos de corrupció; no apareixen casos de corrupció perquè no hi ha corrupció o és que, directament, ningú investiga la corrupció a la circumscripció de Girona? Perquè, a més, dóna la casualitat que el cas Manga-Pokémon, que és l'únic cas que ha aparegut, precisament, involucrant el Consell Comarcal de la Selva i alts càrrecs de Convergència, ha vingut investigat per un jutjat de Lugo i, per tant, no ha sigut fruit de l'activitat de la fiscalia gironina. Per tant, no s'investiga perquè no hi posem mitjans? Hi ha algun tipus de voluntat política d'algú, de destinar algun euro a la corrupció, a la lluita contra la corrupció?

I dos òrgans més, per posar també sobre la taula el mapa, diguem-ne, total de la fiscalització: Delegació del Govern espanyol i Generalitat de Catalunya. La Delegació del Govern espanyol té funcions, precisament, de revisar tots els actes emesos pels ajuntaments i, per tant, de revisar la contractació administrativa. La Delegació del Govern espanyol sabem que és especialista i primera espasa en impugnar acords municipals sobre l'AMI, sobre les banderes, sobre el suport al 9-N i tot tipus de mocions, però, en canvi, no hem vist mai que la Delegació del Govern espanyol, malgrat que té aquesta capacitat, fiscalitzi, a través de l'advocacia de l'Estat, algun dels contractes o adjudicacions sospitoses que es fan des dels ajuntaments.

I anem a la Generalitat de Catalunya, per acabar amb el mapa. La Generalitat de Catalunya disposa de la possibilitat de comparèixer com a acusació particular en casos de corrupció que afectin l'erari autonòmic i com a acusació popular en la resta dels casos. Sabem, ens consta, que la Generalitat de Catalunya compareix quan es tracta de vaguistes, quan es tracta de manifestants, quan es tracta d'una rascadeta en el genoll d'un mosso d'esquadra. Però quan es tracta de milions d'euros –milions d'euros– defraudats a l'erari públic, què fa la Generalitat de Catalunya? Per exemple, què va fer la Generalitat de Catalunya en el cas Nóos, que aquest Parlament li havia ordenat que comparegués com a acusació particular, en tant que perjudicada per l'estafa de la germana del rei i del seu marit, el senyor Urdangarín? Què va fer la Generalitat de Catalunya? Doncs, ni va comparèixer com li havia ordenat aquest Parlament, ni tampoc, diguem-ne, ha reclamat, en cap moment, ni ha exercit les accions que podria haver realitzat. Per tant, més enllà, doncs, de la qüestió de la falta de recursos, més enllà de les competències que tenim distribuïdes amb l'Estat, el que resulta evident és que els recursos hi són, no sabem exactament per a què serveixen, però hi ha una evident falta de voluntat política i una falta que existeixi una investigació real amb relació als casos de corrupció.

Per nosaltres –ja ho hem dit moltes vegades–, la corrupció passa per reconeixement, reparació i garanties de no-repetició. Avui no es compleix cap de les tres exigències. Preguntem, doncs, al Govern i l'interpellem: quines són les mesures i propostes que té aquest Govern per encarar aquest greu problema i aquesta xacra de la corrupció i la mala gestió dels béns comuns i d'allò públic en la construcció de la república catalana?

La presidenta

Gràcies, diputat. A continuació, té la paraula el senyor Raül Romeva, conseller d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència.

El conseller d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència (Raül Romeva i Rueda)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, permeti'm, en primer lloc, agrair-li l'oportunitat que ens dóna, una vegada més, per parlar d'una qüestió que, efectivament, com vostè assenyala, no només és central, és bàsica, és fonamental. Forma part de l'essència del que ha de ser no només la reflexió, sinó la construcció d'un marc institucional, social, polític diferent del que tenim en aquests moments. I li dono la raó en el fet

que no només el que hi ha és millorable, sinó sobretot en el fet que el que hi ha d'haver, és a dir, el que hem de construir, el que tenim el mandat de construir ha de ser manifestament millor. Altrament estaríem cometent no només un frau sinó directament una errada monumental, i com que aquesta no és la intenció, almenys d'aquest conseller ni tampoc del Govern ni tampoc de les majories que avui tenim en el Parlament de Catalunya, ho repeteixo, li agraeixo l'oportunitat que vostè ens permet, ens dóna avui per poder abordar el tema.

Aquesta és precisament la qüestió que nosaltres entenem des del punt de vista de com la construcció d'un estat, d'un nou estat, d'un estat diferent ens ha de permetre repensar i definir el que són algunes anomalies, i ho hem d'assumir amb tota la claredat amb la qual vostè ha plantejat algunes preguntes, algunes qüestions, i amb la qual, jo crec, hem d'afrontar, ho repeteixo, les respostes. I aquestes precisament, per mi, i vostè ha acabat fent una apel·lació directament a quin és el paper que pot jugar la construcció d'una república en aquest debat, aquí és on jo precisament hi poso la clau de la resposta.

El republicanisme, per definició, i en això crec que hi estem d'acord, implica apoderar la ciutadania, implica enfortir la virtut ciutadana; implica que l'ètica pública i que l'exemplaritat en el comportament siguin l'essència fonamental del funcionament social i institucional. Vol dir, per tant, apoderar la ciutadania dotant-la d'aquells instruments que després li han de permetre no només participar-hi, sinó sobretot, i el més important, controlar el que és l'acció pública per disminuir el risc de frau. Sabem que un model diferent, un nou model, un estat, una república no és cap panacea, no és un paradís en si mateix, però sí volem i sí podem i sí hem de garantir que la nova república ha de tenir les eines que facin que això sigui possible.

Podríem parlar, si m'ho permet, del que s'anomena de vegades «el sistema nacional d'integritat», i no és un eufemisme, és una essència fonamental del que ha de significar aquest nou marc, aquesta nova realitat. El control de la corrupció, en definitiva, es considera una part central d'aquesta aproximació integral ja que, i això és un fet, aquells països que demostren millor governança, aquells països que són molt més democràtics, aquells països més transparents, més participatius, més igualitaris, són aquells països que al mateix temps mostren graus i índexs de corrupció molt més baixos i són aquells països que mostren uns índexs de confiança en les institucions molt més elevats.

Aquest és l'objectiu; aquesta és l'essència del debat al qual, ho repeteixo, vostè ens apella i ens insta, i és precisament perquè aquest és el debat central, és un dels motius pels quals molta gent estem fent el que estem fent, un dels motius pels quals jo mateix, en tant que ciutadà, diputat i conseller, m'he implicat en aquesta tasca col·lectiva –mai individual, sempre col·lectiva– per la qual avancem cap a aquest nou país. Un nou país que, en definitiva, ha de ser molt diferent –molt diferent– també en aquestes qüestions de l'Estat que ens vol impedir assolir aquest nou estatus.

La bona governança s'entén com una forma d'exercir el poder orientada, i això és fonamental, cap a una gestió íntegra del que són els poders públics. Vol dir participació ciutadana, vostè ho ha esmentat d'una manera molt clara, vol dir també retiment de comptes tant des del punt de vista vertical com des de la dimensió horitzontal. I això no més es pot fer amb garanties si construïm un sistema de contrapesos clars, i per això vaig a l'essència fonamental, també, de la seva interpel·lació; l'existència de contrapesos és precisament aquell dels elements, o un dels elements, que han de permetre que el republicanisme com a tal sigui un sistema, ho repeteixo, millor que el que tenim avui. Efectivament, hi ha alguns elements que pretenen fer de contrapès, hi ha en aquest sistema actual moltes deficiències. La intenció, l'objectiu, la necessitat, fins i tot diria, i si m'ho permet dir com vostè també apuntava, la urgència en alguns casos, ens obliga a enfortir, a millorar, a corregir algunes d'aquestes dinàmiques.

La construcció institucional d'una república ha de garantir fonamentalment, i em permeto resumir, no sé si hi coincidirem, confio que sí, almenys quatre coses. Primer, la integritat en tots els àmbits del poder públic, sense excepcions. Això vol dir el legislatiu, el judicial, l'executiu, agències independents, la policia, la fiscalia, etcètera. No és una terminologia gratuïta, no és un terme menor, és un terme fonamental. En segon lloc, l'existència d'ens de control independents. Això, entenc que també forma part de la demanda i la faig meua. En tercer lloc, una regulació clara de les tasques. Aquest és un àmbit, des del punt de vista normatiu, que avui ens permet disposar d'un bon conjunt,

diguem-ne, de normes, no totes elles sempre clares, no totes elles sempre convincents. I finalment, com deia abans, un sistema de contrapesos mesurat.

En aquesta cambra, em permeto senyalar en positiu, molt en positiu, i crec que és una de les coses de les quals ens hem d'enorgullir col·lectivament, s'han adoptat algunes mesures que a mi em sembla que van en aquesta direcció i que jo no només subscric, sinó que convido a emfatitzar. La primera, al mandat passat: la Comissió d'Investigació sobre el Fraus i l'Evasió Fiscals i les Pràctiques de Corrupció Política. Això ens va portar a un recull de seixanta-sis punts extrets de trenta sessions i setanta-set compareixences, en un fet absolutament determinant, un punt d'inflexió; jo crec que això no només –ho repeteixo– ho hem d'emfatitzar en positiu, sinó que ha de ser un punt de partida del que ha de venir.

En aquests moments tenim una altra comissió, de la qual el diputat és, precisament, el president: la Comissió d'Estudi de les Mesures de Lluita contra la Corrupció per la Regeneració Democràtica. És un pas més, no és el definitiu, és el pas més que ens ha de permetre, conjuntament amb la tercera de les eines que en aquests moments posem a disposició per a aquest objectiu, que és la Comissió d'Estudi del Procés Constituent, assentar les bases, establir els pilars, construir els fonaments del que ha de ser aquest model diferent, i ho repeteixo, millor, del que tenim en aquests moments.

Però vostè ha fet un esment particular al Govern i estic obligat, òbviament, a fer-hi referència. Des del Govern, i particularment des del departament que a mi em toca encapçalar, que és el Departament d'Exterior, Relacions Institucionals i Transparència –i Transparència–, hem conjuminat tots aquests treballs o totes aquestes necessitats, si m'ho permet dir, en un espai nou, per primera vegada, en el nivell de secretaria; una secretaria de transparència i de govern obert, el secretari del qual ens acompanya avui, i que a mi em sembla que és un exemple que del que es pot fer, s'està fent. No és tot el que s'hauria de fer, ni per descomptat tot el que volem fer, sens dubte; però el punt de partida com a mínim per redissenyar el que s'està fent i detectar el que, en definitiva, com vostè molt bé apuntava en algunes línies, s'ha de corregir; és absolutament fonamental.

I aquí és on hem agrupat aspectes importants com la transparència, les dades obertes, la participació, el rendiment de comptes, la supervisió, i l'avaluació i la millora de la contractació pública. Ho repeteixo, no és tot el que s'hauria de fer, sens dubte, però precisament perquè som conscients que la feina és ingent, és absolutament fonamental que comencem a treballar en aquesta direcció. I és, des del punt de vista del marc en el qual ens movem, fonamental posar de manifest que l'àmbit en el qual nosaltres ens movem i treballem és vetllar pel desplegament d'una llei, pel desplegament de tot el potencial previst de moment en aquesta llei, que és la Llei de la transparència, accés a la informació pública i del bon govern, una de les més ambicioses que hi ha en aquest país, aprovada per àmplia majoria en aquesta cambra, que és una eina per al present –per al present–, però que en cap cas pressuposa que el model de futur s'hagi de reduir a això.

Per tant, ho repeteixo: agraïment per la possibilitat de posar èmfasi en la necessitat de dotar-nos d'un marc diferent per poder construir unes estructures diferents, però també sent conscients que, precisament, si alguna raó, entre moltes altres, ens porta a molta gent a reclamar el que estem reclamant, que és dotar-nos d'allò que avui no tenim, que són les eines d'un estat propi..., si en algun àmbit això és evident és, segurament, entre molts altres, aquest.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, conseller. A continuació, té la paraula el diputat senyor Benet Salellas.

Benet Salellas i Vilar

Gràcies, presidenta. Gràcies, conseller, pel to i per les consideracions. El que passa és que, jo compro tot el que vostè ha dit, però no acabo d'entendre fins a quin punt resol els interrogants que hem posat sobre la taula. És a dir, la transparència és un mecanisme que ens és molt útil, que jo celebri que tinguem una de les lleis de transparència, doncs, més completes del nostre entorn –faltarà veure com l'anem desplegant–, però en qualsevol cas a vegades aquesta transparència al que ens porta és a veure les vergonyes, no?, i jo crec que no n'hi ha prou amb veure-les, sinó que nosaltres tenim una obligació, ho re-

peteixo –potser seré una mica pesat, però–, de reconèixer-les, de reparar els seus efectes i de garantir que no tornaran a repetir-se.

I en cap d'aquests tres elements la transparència o la garantia de transparència en aquests moments ens hi està ajudant. És a dir, quan jo li deia, l'Oficina Antifrau acaba la seva activitat durant un any amb una denúncia a fiscalia, doncs, a mi això, la transparència de llegir això en un informe de l'Oficina Antifrau no em consola, eh? No sé com dir-ho. Ni acabo d'entendre precisament en què ajuda a combatre la corrupció. És més, al revés: tranquil·litza els corruptes, que poden estar tranquils perquè amb els mecanismes que tenim poden continuar robant i saquejant que aquí ningú no els exigirà cap responsabilitat. Per tant, crec que el missatge és bastant al contrari del que se'ns planteja des del Govern.

Creiem, evidentment, que la república catalana ha de ser una oportunitat per millorar tot això, però no podem simplement creure en expectatives. Nosaltres hem de començar a veure que comencem a desplegar quins seran aquests mecanismes republicans. I, per tant, jo sí que li proposaria al conseller, doncs, que creéssim una mena de mecanisme nacional de lluita contra la corrupció –no ho sé, potser podríem dir-ne de «prevenció i lluita contra la corrupció», no ho sé, potser podríem dir-ne així–, que agrupés tots aquestes instruments, que els coordinés, perquè també he de dir que, per exemple, amb el tema d'ATLL ens hem trobat que la fiscalia té una investigació oberta a ATLL, que la sindicatura de greuges té una investigació oberta a ATLL, que l'Oficina Antifrau té una investigació oberta a ATLL. És que al final, moltes vegades, és el mateix abús de generació de procediments i de documentació el que fa de tap, precisament, de la investigació.

Per tant, primer comencem a generar espais de coordinació, comencem a generar espais d'optimització de recursos, i, sobretot, jo crec que aquest Govern ha de fer una aposta per crear una fiscalia anticorrupció, no sé si dir-ne una «fiscalia republicana anticorrupció», no sé en quin format l'hem de dir, però nosaltres hem de deixar clar que en la república catalana aquesta serà una prioritat.

Jo penso que si a Catalunya, per exemple, tenim 375-380 fiscals, que només tinguem tres fiscals, i, per tant, un 1 per cent de la fiscalia dedicada a la qüestió de la lluita contra la corrupció en un moment en què socialment hi ha la preocupació que hi ha, nosaltres tenim un problema. Per tant, jo proposaria al Govern que dediqués recursos, precisament, a generar places –per què no?–, places de suport a la fiscalia anticorrupció. Per què no generem, precisament, doncs, quaranta places a la fiscalia anticorrupció? Poder podem retallar una mica els sous dels alts directius, com proposem nosaltres en la negociació de pressupostos, no?, podem aplicar la clàusula andalusa a la qüestió dels alts directius, aquestes sous que hi han a l'Oficina Antifrau i a la Sindicatura de Comptes, i començar a destinar-los precisament a la persecució dels qui roben i saquegen l'erari públic.

O parlem de mossos, per exemple. Quants efectius dels disset mil mossos que tenim a Catalunya, quants efectius tenim destinats a les unitats de persecució de corrupció? Vint? Trenta? Si arriben a cent, jo diguem-ne, ho compro. I no és així. O sigui, en aquests moments els recursos que està destinant el Govern són clarament insuficients, i aquí hi ha una voluntat política –ho sento–, fins avui hi ha hagut una voluntat política de no destinar recursos perquè precisament el que no es volia és que es posés a sobre de la taula com el sistema del 78 ha sigut un sistema lucratiu per a aquells que ja eren poderosos abans del 78; ha servit per mantenir en el poder les elits polítiques nascudes en el règim; ha servit perquè els serveis públics, d'alguna manera, generessin quantiosos beneficis als de sempre –ja ho he dit abans: «la Caixa», EMTE, Teyco, família Sumarroca..., sempre són els mateixos els que apareixen a tot arreu.

I, per tant, jo el que vull són actes, són fets que aquest Govern, efectivament, no només perquè aposti per la construcció d'una república, sinó perquè entén que comença a posar els mitjans perquè aquesta república sigui també una república de corrupció zero, i una república que tingui la lluita contra la corrupció com una de les seves prioritats, doncs, volem que es demostrï, que amb policia, amb fiscalia, amb fiscalització comptable, amb lluita, d'alguna manera, contra el frau, realment es disposen els mitjans i aquests mitjans són efectius. Quan això ho aconseguim, ens convencerem d'aquest

compromís i, a més a més, arrossegarem molta més gent al procés de construcció de la república catalana.

La presidenta

Gràcies, diputat. A continuació té la paraula el conseller, senyor Raül Romeva.

El conseller d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència

De nou, moltes gràcies. Efectivament, vostè em demana accions específiques, jo li vull recordar, de manera també molt clara, però també modesta i humil, que el Govern fa molt de temps –almenys tant de temps com que el que jo en conec– que ja ha impulsat una sèrie d'accions específiques en aquest sentit. El primer, des del punt de vista del poder públic, està treballant i està a punt de ser, d'alguna manera, posat en circulació ja per a treball i discussió, el codi de conducta dels alts càrrecs i directius de l'Administració de la Generalitat. Aquest és un text que fa, d'alguna manera, ja molt de temps que està en procés de producció i que ha de servir, entre d'altres coses, per posar algunes correccions a alguns dels elements que vostè oportunament apuntava.

La segona qüestió que vostè apuntava i que crec que és important, és a dir, vostè parlava de la importància de la transparència i, certament, la transparència per ella mateixa no vol dir res –no vol dir res. És a dir, de fet, Byung-Chul Han ja ho plantejava, és a dir, fins i tot un excés de transparència pot acabar sent contraproductiu si un no té els arguments, no té els instruments per poder gestionar tota aquesta informació.

Per això, per això precisament, el que a nosaltres ens preocupa no és només la transparència, sinó la manera com es proporciona aquesta informació de manera que pugui ser útil i utilitzable per part de la ciutadania. I això es pot fer amb voluntat política, i es pot fer i s'ha de fer amb una sèrie de qüestions de caràcter tècnic, de caràcter, fins i tot en el temps actual, de caràcter informàtic, que s'estan fent. És a dir, una sèrie d'elements estructurals que s'han de posar a disposició per tal que això, que és necessari, a més a més sigui útil. I, això, partint del que en definitiva és un principi –segur que vostè ja el coneix millor que jo– de Louis Brandeis, magistrat del Tribunal Suprem, quan deia allò que «la llum del sol és el millor desinfectant.» És a dir, és veritat que no cura, però, home!, ajuda a prevenir, ajuda a prevenir algunes anomalies.

Des del punt de vista d'alguns elements concrets que vostè apuntava, jo crec que és important també posar de manifest que internament han sigut precisament les investigacions d'alguns dels departaments del Govern les que han permès fer aflorar algunes anomalies –fins i tot algunes anant en contra de la mateixa dinàmica del Govern–, per tant, des d'aquest punt de vista jo crec que, ho repeteixo, no és suficient, en absolut, però és evident que això no ens ha de fer en cap cas –en cap cas– por; al contrari.

I de fet, en aquest sentit, un dels elements que més preocupa i que entenc que més necessita ser afrontat és la qüestió de la contractació pública. Vostè ha fet esment en alguns exemples, precisament, a aquest tema, i és per això que nosaltres tenim dos objectius des del punt de vista específic de la contractació pública: un, que és garantir l'accés a totes les dades de la contractació pública, cosa que avui –cosa que avui– no sempre passa, i en tots els àmbits, i dos, garantir la màxima transparència en totes les fases de la contractació, que això tampoc avui és una cosa que puguem dir que està succeint.

Però efectivament vostè feia també una referència molt oportuna i molt pertinent al que signifiquen els recursos. I aquí, jo no tinc altre remei que dir-li altra vegada: té tota raó del món. És a dir, si no hi ha un increment de recursos que posin de manifest que hi ha darrere una voluntat política perquè això sigui efectiu, òbviament –òbviament–, no ens en sortirem. Cal que el poder judicial –cal que el poder judicial– estigui dotat de manera suficient, de manera absolutament capaç, i que permeti aquesta rapidesa necessària per poder respondre amb independència –amb independència– de tot allò que significa causes o casos de frau. Aquest és un element fonamental i, en aquest sentit, crec que és absolutament central no abandonar aquesta via. Aquí podríem entrar, a més a més, en un altre aspecte des del punt de vista del finançament, de des del punt de vista final que és el que s'ha de revisar. I, òbviament, hi ha tot el debat del finançament dels partits, etcètera, i dels grups d'interès que en aquests moments, com vostè sap, també s'està treballant el marc d'un codi específic que permeti –i ho repeteixo, malgrat que sigui insuficient, necessari– la transparència.

Per tant, conclusió, i aquesta és una mica la idea central de la feina que fem que, ho repeteixo, és insuficient, però que és necessària i que és un punt de partida. El que pretenem és posar les bases del que ha de ser aquesta nova república i, sobretot, per tal que aquesta república pugui comptar en el futur amb un sistema d'integritat que funcioni; en base a dos elements: un sistema organitzatiu que prevegi, que respongui i que sancioni, i aquest és un element central. Però, dos, també un canvi cultural. Vostè parlava de la impunitat i aquest és efectivament el gran drama i en el qual hem de posar tot l'èmfasi del món: si es genera la imatge que no passa res quan es fan determinades praxis, és el pitjor –és el pitjor– servei que se li pot fer, precisament, a l'estat de dret que volem garantir, i encara més a l'estat net que volem construir.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, conseller.

Interpel·lació al Govern sobre la política fiscal

300-00051/11

El desè punt de l'ordre del dia és: interpel·lació al Govern sobre la política fiscal, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Per a exposar-la, té la paraula el senyor Enric Millo.

Josep Enric Millo i Rocher

Moltes gràcies, presidenta. Honorables consellers, senyores i senyors diputats, «Junts pel Sí, un govern per declarar la independència a Catalunya en divuit mesos», aquest és el lema amb què vostès es van presentar en aquestes darreres eleccions del 27 de setembre de l'any passat, i aquest és el motiu pel qual Convergència i Esquerra estan junts en un govern. Crec que no desvelo cap secret, però, de tant en tant, val la pena recordar-ho. El que passa és que, més enllà dels eslògans, més enllà de l'èpica, més enllà de tot això, hi ha un govern de la Generalitat que cal gestionar, oi? I quan un es posa a fer aquesta feina s'adona que les coses són més complicades del que es pensava.

Quan vostès arriben i toquen de peus a terra, cosa que també fan, és la seva obligació, s'adonen que cal governar el dia a dia, que cal buscar solucions als problemes reals que tenim els catalans i que cal prendre decisions polítiques que tenen conseqüències, decisions que no sempre són fàcils de prendre, perquè a vegades fins i tot podrien entrar en col·lisió amb aquells lemes o eslògans que un ha utilitzat per tal d'arribar al poder.

Aprovar un pressupost anual, lluitar contra el perjudicial dèficit públic, reduir el feixuc endeutament que ens ofega, que ofega les finances públiques de la Generalitat, es converteixen en tasques difícils, que requereixen poc teatre, poca èpica, molta eficiència política, i també capacitat tècnica.

La casualitat, o la providència, ha volgut que jo li presenti avui aquesta interpel·lació al Govern, concretament al vicepresident i conseller d'Economia, després que ell hagi tingut, fa pocs minuts, una reunió amb el ministre d'Economia i Competitivitat del Govern d'Espanya, del Partit Popular, el senyor Luis de Guindos.

Em consta que la reunió ha anat prou bé. És el que a mi em consta, en tot cas, vostè segurament després utilitzarà també el seu torn per explicar-nos si estic equivocat o no. Però la informació que tinc és que ha anat prou bé, que el diàleg és sincer, que existeix el diàleg –cosa que fins ara no hi havia– i que vostè és perfectament capaç d'identificar quines són les bondats que han suposat per a l'economia catalana les polítiques impulsades pel Govern d'Espanya, i que, també, aquestes polítiques han beneficiat i donen oportunitats de futur a l'economia catalana; una economia que creix per sobre del 3 per cent, una economia que tiba, i que és el país d'Europa que en aquests moments més creix i més ocupació crea.

Com diu el mateix ministre De Guindos –no sé si avui li ho haurà explicat–, podem aprofitar aquesta nova etapa de creixement econòmic per plantejar-nos una reducció moderada de la pressió fiscal a la nostra societat, i Catalunya podrà aprofitar també, millor que ningú, la força de la recuperació econòmica per potenciar el dinamisme empresarial dins del conjunt d'Espanya i de la Unió Europea. Aquest dinamisme que té l'economia catalana utilitzarà millor que ningú la força que dona, precisament, la re-

cuperació econòmica del conjunt d'Espanya. O bé, li podem donar l'esquena, a aquesta realitat, i perdre les oportunitats que d'ella se'n deriven.

Quin és l'objectiu d'aquesta interpellació que avui li presentem des del Grup Popular? Doncs, amb aquesta interpellació el que volem és conèixer exactament quin és el capteniment del Govern amb relació a la fiscalitat de Catalunya; un element que resulta clau, precisament, per a l'elaboració d'aquests pressupostos de la Generalitat que jo fa un moment li comentava, que per ara no compten amb una majoria en aquest Parlament, pel que sabem, però que, a pocs dies d'iniciar el debat pressupostari, la manca de consens s'installa fins i tot a dins del Govern. És a dir, no tan sols hi ha una manca de consens, pel que sembla, amb la resta de forces parlamentàries, sinó que, a més a més, aquesta manca de consens està instal·lada a dins del mateix Govern quan parlem, concretament, de la política fiscal.

Aquest matí vostè ha tingut ocasió de parlar-ne –no ho sé..., em descompto– tres, quatre o cinc vegades amb preguntes diferents que li han fet els diferents grups, vol dir que és un tema que preocupa, perquè vostè mateix ha encetat aquest debat obrint el meló en els mitjans de comunicació. Però, és clar, per saber la veritat hauríem hagut de fer la interpellació a dos consellers alhora: hauríem hagut de fer la interpellació alhora a un conseller de Convergència i a un conseller d'Esquerra. Perquè, pel que sembla, almenys pel que llegim en els mitjans de comunicació, vostès no pensen exactament el mateix. I, per tant, en aquesta interpellació una de les coses que volem aconseguir és que vostè ens aclareixi si això és veritat o no: si pensen el mateix o no.

La primera pregunta que li formulo és: és possible que el president del Govern i el seu vicepresident i conseller d'Economia parlin sobre la pressió fiscal a Catalunya, sobre la conveniència o no d'incrementar determinats impostos o abaixar-ne uns altres, a través dels mitjans de comunicació? És lògic això? És possible que això funcioni d'aquesta manera? No? Entre vostès no parlen? El debat l'han de fer a través dels mitjans de comunicació? Crec que és bo que ho sapiguem, perquè fins ara les propostes que hem escoltat, millor dit, que hem llegit, han estat a través de mitjans de comunicació.

Quan el vicepresident llança una proposta públicament per incrementar la pressió fiscal a Catalunya a les rendes altes, rep una resposta contrària per part del president a través dels mitjans de comunicació, i, automàticament, s'obre una crisi política dins del Govern. Vol dir això, senyor conseller, que la legislatura per declarar la independència en divuit mesos s'acabarà, fins i tot, sense haver pogut aprovar el pressupost del 2016? Pregunto: és autèntic aquest debat que ens estan oferint a través dels mitjans de comunicació, sobre el qual altres grups avui li preguntaven? O estan fent teatre per atreure el vot desitjat –per atreure el vot desitjat– dels seus socis antisistema de la CUP, els que actualment manen a Catalunya?

Senyor Junqueras, vostè apareix com el Robin Hood de la política catalana aquests dies, no? I queda molt bé això, els vol prendre els diners als rics per donar-los als pobres, però aquesta escenificació totalment demagògica –vostè m'ho permetrà– s'ha convertit en un autèntic torpede a la línia de flotació ideològica dels seus socis de govern, amb l'objectiu, poder, d'enfonsar-la del tot.

Però, en tot cas, la pregunta que li faig és: tot això va de debò o és pura campanya preelectoral? O sigui, tenen interès a fer un debat autènticament realista sobre la fiscalitat a Catalunya? O és un debat preelectoral? No només pensant en el 26-J, que, com que hi han alguns grups que no s'hi presenten, alguns partits que no s'hi presenten, poder vostè té un interès especial a atreure vots, si no..., està pensant ja en unes eleccions autonòmiques a la tardor? I, per tant, aquesta batalla, aquesta lluita interna per liderar el futur del sobiranisme a Catalunya està ja totalment acarnissada?

Des de..., tenint en compte les seves respostes d'aquest matí, que jo les he escoltades atentament, jo li diria que, és clar, si la resposta que vostè donava aquest matí efectivament és sincera, i vostè vol fer un debat realista sobre la pressió fiscal a Catalunya, que és el que ens deia aquest dematí, tot i que el Govern no la proposarà, però insinuava vostè que alguns grups parlamentaris –deu tenir informació privilegiada– presentaran esmenes que provocaran un debat que el Govern sembla que no vol provocar directament..., si vostè això s'ho creu de veritat, el que ens agradaria molt saber –i avui té l'oportunitat per dir-ho i perquè tot Catalunya també ho sapiga– és si vostè és partidari d'apujar els impostos als catalans o no. Quina és la seva opinió?

Perquè avui el que ens ha semblat entendre és que el Govern no ho dirà, però que aquí hi haurà un debat, perquè hi ha unes esmenes i llavors aquestes esmenes permetran fer un debat, i després ja veurem què surt, en funció de les majories parlamentàries que hi hagi. Però, clar, aquí l'experiència ens demostra que només hi ha una majoria parlamentària que serveix, que és la de Junts pel Sí i la CUP, les altres no els interessien quan parlem de temes d'aquests, no?

Per tant, li demano que ens intenti aclarir això, perquè sapiguem exactament a què juguem, no? I si vostè és partidari o no, com dic, d'apujar els impostos als catalans, i explicar-ho clarament en aquesta cambra, sense embuts i sense ambigüitats, parlant clar, que vostè quan vol ho sap fer, el que passa és que de vegades, amb la floritura del verb i del discurs, no ens acabem d'assabentar exactament de quina és la situació.

Les dades són irrefutables i vostè les coneix, crec que..., tampoc en un debat com aquest no tenim temps de entrar-hi en detall; però, vostè sap perfectament que Catalunya és la comunitat autònoma que més pressió fiscal pateix en aquests moments de tot Espanya, per tres motius bàsicament. Primer, perquè els tipus impositius són els més alts per sobre de la mitjana de la resta de comunitats autònomes, en gairebé tots els impostos –en gairebé tots els impostos–, tant en els tipus mínims com en els màxims. Segon, perquè la quantitat de tributs propis que tenim és la més nombrosa entre totes les comunitats autònomes, a Catalunya; en tenim quinze quan la mitjana és dos, tres, quatre, cinc, i la que en té més és Andalusia, que en té vuit. I, tercer, perquè som els que gaudim de menys bonificacions fiscals.

Per tant, si els catalans som els que patim més aquesta pressió fiscal, i la culpa aquí no és de Madrid, perquè és el Govern de la Generalitat qui posa la mà a la butxaca dels catalans i els l'escura cada mes..., i això evidentment fent-ho quan, a més a més, alguns membres del Govern..., i vostè ho sap perfectament, president, cobra el doble que el president del Govern d'Espanya, i els consellers cobren molt més que un ministre..., la pregunta que li faig, per acabar aquesta primera part de la meua intervenció, és aquesta, no? Vostè sap perfectament que una nova pujada dels impostos a Catalunya perjudicaria la nostra economia. Si això és així, li preguntem una cosa molt senzilla, però contesti amb la màxima claredat que vostè pugui, no?

Vostè, conseller d'Economia, vicepresident del Govern de Catalunya, és partidari d'apujar alguns impostos dels catalans o creu que hi han altres mesures, altres fórmules per garantir l'aprofitament d'aquest creixement econòmic, garantir una reducció del dèficit de l'endeutament i alhora poder garantir...

La presidenta

Senyor Millo ha exhaurit el temps.

Josep Enric Millo i Rocher

...o incrementar la despesa social?

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Gràcies. Té la paraula el senyor Oriol Junqueras, vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Gràcies, senyora presidenta. Gràcies, senyor Millo. Diputats i diputades, podria respondre aquesta intervenció de diverses maneres i amb diversos tons, se m'acut el següent: primer, no hem de menystenir en absolut el paper del deute i del dèficit que alimenta aquest deute, no l'hem de menystenir en absolut ni nosaltres..., ni nosaltres, societat catalana, ni la societat espanyola, ni l'europea, ni la dels Estats Units, ni del Japó. El deute és i serà un element central en l'economia i en la política de tots aquests estats, i de molts d'altres, en les properes dècades. No l'hem de menystenir, i, per tant, hem de fer el possible per combatre'l.

I per combatre'l hi han uns instruments bàsics –bàsics–, jo en citaré dos, que he citat en altres ocasions i em sembla que és bo recordar-los. Un, per omplir la bombolla del deute hi ha dos mecanismes bàsics: un, fer que el creixement econòmic sigui més ràpid que el dèficit i que, per tant, el creixement econòmic disminueixi el pes del deute respecte al PIB; alterar la ràtio entre el deute i el PIB a base de controlar el deute i a base

de fer créixer el PIB; són dos instruments que són compatibles alhora. L'altre és el de l'increment del PIB per via nominal; és a dir, la inflació, una mica d'inflació.

Molt bé. Respecte a la primera via, l'economia catalana ho està fent molt bé, en termes europeus, excepcionalment bé, perquè el creixement de l'economia catalana és molt superior al ritme del creixement del seu dèficit –molt superior. Per tant, si hi ha una economia dintre de la zona euro i dintre de la Unió Europea que està intentant omplir aquesta bombolla del deute públic a base de fer créixer el seu PIB més de pressa que el seu dèficit, és l'economia catalana.

Avui, efectivament, fa una estona, he tingut una reunió amb el ministre De Guindos, una més, entre diverses reunions amb diverses persones que tenen un paper rellevant en la gestió econòmica, com a mínim, en aquest cas, del Govern espanyol. He sentit dir..., he sentit, no en aquesta reunió, sinó en unes declaracions a la premsa, que el ministre De Guindos deia: «Que un terç del creixement de tota la zona euro» –del creixement econòmic– «és creixement del PIB espanyol.» I ho deia com un gran element, com una gran notícia.

Suposem que això sigui exactament així... –i no vull entrar en cap discussió de detall, eh?–, suposem que això sigui així, i recordem que, del creixement espanyol, una quarta part –de fet, una mica més– és creixement econòmic a Catalunya. Per tant, accepti'm la següent regla de tres, diguem-ne, eh? –en italià en diem «*proporzione*»–: el creixement econòmic català és un 8, 9 per cent de tot el creixement econòmic de la zona euro. No ho menystinguem gens; és una dada importantíssima, i el que hauria de fer el Govern espanyol, que és el gran recaptador d'impostos de Catalunya –el 95 per cent dels impostos que paguen els ciutadans a Catalunya els recapta el Govern espanyol, el 95 per cent–, el que hauria de fer és cuidar aquesta economia, és cuidar aquest creixement econòmic, perquè és l'únic –l'únic– que està omplint la bombolla del deute, i, per tant, li es impescindible; el comportament del conjunt de l'economia de l'Estat espanyol no està complint aquesta condició en absolut. El dèficit a l'Estat espanyol ha crescut molt més que el creixement econòmic. I això en la millor dada i en el millor any de l'última dècada de crisi.

Per tant, el Govern espanyol, el Govern del PP i el Govern del senyor De Guindos i del senyor Montoro el que haurien de fer és cuidar aquesta economia de la qual recapten el 95 per cent dels impostos que paga aquesta economia perquè els és vital, perquè la capacitat d'endeutament del Regne d'Espanya depèn en gran mesura d'aquest creixement, del creixement d'aquest PIB.

Per tant, no, no entrem..., vull dir, podem fer-ho tant com vostè vulgui –jo procuraré no fer-ho, però, eh?–; entrar en debats estèrils, jo crec que no ho hem de fer. El que hem de fer és procurar centrar-nos en les grans qüestions, i les grans qüestions és: el tema del deute serà un tema central en les properes dècades, serà un tema central que deixarem en herència a generacions que vénen darrere nostre? Malauradament, sí. L'hem de combatre? Del tot. Això ha de ser compatible amb preservar el creixement? Ha de ser compatible; és més, el creixement del PIB és impescindible per combatre efectivament el deute. Necessariem un creixement nominal, a més a més, que alimentés encara més la relació entre el PIB i el deute? Sí, ens aniria bé; una mica d'inflació ens aniria bé: en un context que està marcat perquè portem quatre mesos consecutius amb un interanual amb deflació –i en el cas de l'Estat espanyol, molts més mesos–, una miqueta d'allunyar-nos, allunyar-nos una mica d'aquest llindar de la deflació seria una benedicció per a empreses, ciutadans, etcètera.

Per tant, quina és la proposta?, quin és un dels elements que poden sorgir en aquest debat, i que jo he intentat explicar moltes vegades, i sempre és un plaer poder-ho tornar a explicar i avui explicar-ho perquè vostè m'ho pregunta? Que hauríem de fer el possible per reduir una mica la pressió a les rendes mitjanes i baixes; hauríem de fer el possible per reduir aquesta pressió. I això no és nou, jo ho he dit des de fa molts anys –molts anys–, des de, com a mínim –com a mínim–, una conferència sencera dedicada a aquesta qüestió de juliol del 2013; com a mínim, això.

Ara, això és possible, no...? Doncs, dependrà de les decisions que prendrà aquest Parlament. Dependrà d'això. Perquè no hi ha cap decisió fiscal, cap ni una, que per ella mateixa sigui bona o dolenta. Les decisions de caràcter fiscal, com les decisions de caràcter pressupostari, són bones o dolentes en funció del conjunt de les polítiques fiscals

i del context econòmic en el qual estem. En aquest moment, treure una mica de pressió a les rendes mitjanes i baixes tindria un efecte estimulador del consum, perquè tota aquella pressió que els treus es converteix en consum, i, per tant, tindria un cert paper a ajudar a la reactivació econòmica i al creixement econòmic?, ens allunyaria una mica d'aquest llinyar de la deflació? Doncs, probablement sí.

Ara, és factible fer-ho en el context actual? Dependrà del que aquest Parlament decideixi, perquè el que és evident –el que és evident– és que no hi ha ningú al món que pugui reduir el deute, abaixar la pressió fiscal, tenir uns pressupostos socialment expansius, gastar més, ingressar menys, reduir... No es pot. Ningú.

Per tant, hauríem de tenir una actitud el més responsable possible, en això, i el més allunyada possible de consideracions electoralistes a curt termini. I fins i tot de consideracions electoralistes a mitjà termini. O a llarg termini.

De què li servirà a vostè, després d'aquesta interpel·lació, o a qualsevol dels diputats o grups d'aquesta cambra, tenir un diputat de més o de menys en les properes eleccions quan el que ens estem jugant és el futur de la gestió de la nostra economia, de la nostra societat, de les perspectives de futur? De què ens servirà? Què en farà, vostè, d'un diputat de més o de menys, a Lleida o a on sigui, si al final no tenim els instruments necessaris per respondre a les necessitats de la nostra economia, de les nostres empreses, dels nostres treballadors, dels nostres ciutadans, dels nostres consumidors?

Per tant, més enllà de les consideracions que vostè ha fet sobre la meua persona i els mèrits que m'ha atribuït a l'hora de ser capaç de fer no sé quants càlculs simultàniament... –per cert, la majoria d'ells eren contradictoris els uns amb els altres; per tant, si sóc autor dels uns és impossible que simultàniament sigui l'autor dels altres–, però en tot cas jo li ho agraeixo molt, perquè ho interpreto com un senyal de..., no ho sé, de reconeixement, o com un senyal d'esperança posada en la meua persona. Però no ens interessa gens això, el que ens interessa és com som capaços de gestionar aquesta amenaça terrible que representa el deute per a les nostres economies en el present i en el futur, com som capaços de fer-ho garantint el creixement de la nostra economia i com som capaços d'ajudar a aquest creixement de la millor manera possible, i triar les millors mesures. Hi insisteixo, teníem un mandat parlamentari, vostès ens el van encarregar, aquest mandat parlamentari, en el Ple contra la pobresa, d'estudiar escenaris fiscals.

Escolti, quan hi hagi el debat de pressupostos, nosaltres estarem encantats de donar la nostra opinió –és possible, no és possible, això sí, una mica més d'allà; el que sigui–, ho debatrem, i aquest Parlament prendrà les consideracions que cregui oportunes. Tant de bo –tant de bo– totes les que prengui les prengui pensant en el futur de les generacions que vénen darrere la nostra i no en cap contesa electoral.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, vicepresident. A continuació, té la paraula el diputat senyor Enric Millo.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Per cert, estic segur que així serà, per part seva.

(Pausa.)

Josep Enric Millo i Rocher

Bé, primera oportunitat perduda, conseller, primera oportunitat perduda. Vostè encara en té una altra, d'intervenció; jo ja no, aquesta és la..., jo acabo aquí, però vostè encara en té una segona, per tant, la pot intentar aprofitar. Miri que jo li he fet preguntes molt concretes –molt concretes. Jo li agraeixo la classe d'economia que ens ha fet; la hi agraeixo perquè, a més a més, m'agrada escoltar-lo, cap problema. Però em reconeixerà un parell de coses, com a mínim.

Una: que la pregunta concreta que jo li he fet vostè no l'ha contestat. N'he fet diverses, eh?; les que fan referència a les discrepàncies internes al Govern, ja entenc que no les vulgui contestar, no..., segurament, doncs, ja no li convé, o, senzillament, no les vol contestar i ja està, no? Però la pregunta concreta de dir: «Escolti, quina és la seva opinió com a vicepresident del Govern i conseller d'Economia? Vostè creu que el que hem de fer és apujar impostos, tal com molts mitjans de comunicació han publicat aquests darrers dies?»

Vostè ha fet, ha llançat davant dels mitjans de comunicació propostes molt concretes d'incrementar, per exemple, entre altres possibilitats, el tipus en els trams més alts de l'IRPF de la part autonòmica, no? Bé, vostè, això, sap perfectament que això té unes conseqüències molt concretes. Quan el seu partit governava, en etapes anteriors amb el tripartit, ja ho va fer, això, ja va pujar. I sap quins efectes va tenir; vostè els coneix perfectament: més de 3.600 declarants d'IRPF van desaparèixer, per algun motiu. No només declarants a títol personal, van desaparèixer també societats que declaraven l'impost de societats aquí i es van deslocalitzar per no declarar aquí. Tant una com l'altra conseqüència afecten negativament la nostra economia. Això ho sap perfectament, no?

Per tant, aquesta proposta que vostè ha llançat..., seria molt bo que aquí, per tranquil·litat de tothom, no només del nostre grup parlamentari, dels catalans que ens escolten, vostè digués: «Miri, no, això que han publicat alguns diaris no és el que jo vull fer.» Això estaria bé, no?

I la segona. També m'hauria de reconèixer, segurament, que, malgrat que és cert això, que les dues mesures més importants que vostè ha explicat per combatre el deute són evidents, no?... ara, que el creixement del..., que el dèficit, concretament, doncs, encara no és inferior, diguéssim, al creixement econòmic, tot i que estem en un creixement per sobre del 3 per cent...; ara, vostè entendrà, segur, que passar d'un dèficit del 9 per cent, que es va trobar l'actual Govern d'Espanya el 2011, quan va entrar a governar, del 9, i que veníem quasi d'un 11, passar en tan sols quatre anys al 5, això segurament és conseqüència d'algun tipus de polítiques que tenien com a objectiu reduir això, no? Per tant, hi estem, en aquesta tendència. Per tant, alguna cosa deu haver fet bé aquest Govern, i nosaltres hem d'aprofitar aquesta tendència.

Quan vostè diu: «És que el que no ha fet el Govern d'Espanya és preocupar-se de l'economia catalana.» Jo, això, no li ho puc..., vaja, en discrepo totalment. No comparteixo que el Govern d'Espanya no es preocupi de l'economia catalana, perquè vostè ho planteja –vostè ho planteja– com si l'economia espanyola i l'economia catalana fossin dues coses diferents, separades una de l'altra. I és que l'economia catalana està inclosa en l'economia espanyola. I, per tant, si l'economia espanyola va bé, nosaltres som precisament uns dels que més profit en traiem, gràcies al dinamisme del nostre teixit empresarial i econòmic. Per tant, home, no es pot plantejar una davant de l'altra, enfront de l'altra, com si fossin dues coses diferents, no?

Per tant, el tema clau d'aquesta interpellació, que és a on enfocarem la moció que li presentarem al proper Ple, és: si vostè diu que hauríem d'abaixar una mica els impostos a les rendes mitjanes i baixes, que hauríem de poder fer aquest esforç, i que això segurament podria provocar un efecte positiu en termes d'estímul al consum i per tant al creixement econòmic, si vostè pensa això, i jo m'ho crec, perquè ho acaba d'explicar, i per tant ho comparteixo, escolti, ja tenim un punt en comú. Ho veu? Ja ens hem trobat en un punt que compartim; ja hi ha un motiu per seure a parlar de com ho fem. Si al mateix temps vostè diu: «No, però jo faré això, però a canvi apujaré per aquí i per allà», llavors començarem a tenir discrepàncies. Però en aquest tema ja estem d'acord.

Fixi's si estem d'acord, que ja li ho explico, l'informo: hem presentat en el Registre del Parlament una proposició de llei que té com a finalitat abaixar els tipus en el tram autonòmic de l'IRPF, en les mitjanes i les baixes, sense tocar les altes. Estic segur que ens posarem d'acord.

I jo l'emplaço i el convido que miri amb atenció i amb «carinyo» aquest text que hem presentat, perquè fins i tot el podríem incloure en el debat pressupostari, i entrar també a negociar aquesta qüestió, perquè el Govern de la Generalitat deixi de posar la mà a la butxaca dels catalans i deixi de posar la mà a la nòmina dels catalans, que són els més desvalguts. Hi han altres llocs on es pot anar a fer una investigació, on es pot anar a incrementar la recaptació fiscal, no cal anar a la butxaca dels que tenen una nòmina. Per tant, fem-ho.

Ara, hi ha una cosa que sí que jo li he de criticar, i amb això acabo. Vostè, jo crec que fa malament venint aquí a dir que el que sigui ho decidirà el Parlament. El que sigui ho decidirà el Parlament, d'acord. Ara, el Govern ha de prendre iniciatives; el Govern no pot venir aquí sense propostes, i diu: «No, el Parlament ja ho decidirà.» Jo li demano que el Govern porti propostes concretes, i en base a aquestes propostes presentarem

esmenes. Ara, no ens faci la trampa de venir sense propostes i proposar o provocar que altres grups parlamentaris...

La presidenta

Senyor Millo, ha exhaurit el temps.

Josep Enric Millo i Rocher

...facin esmenes per generar el debat. Vostès governin, que per això són govern, i segur que tothom li ho agrairà.

La presidenta

A continuació, té la paraula el vicepresident del Govern, senyor Oriol Junqueras.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

No sé si interpretar la seva intervenció com una proposta d'abstenció del Grup Popular en el debat de pressupostos, no? Ho interpreto...? No tant? (*Pausa.*) No tant. Bé, escolti, estarem amatents. Vostè em demana que ho miri amb interès i amb «carinyo», i jo ja ho sap que, pot comptar-hi, procuro mirar-m'ho tot amb interès i amb «carinyo», de tots els grups parlamentaris. De fet, sempre hem dit que estudiarem totes les propostes que ens arribin, perquè així ens ho va mandat el Parlament, i, per tant, com que ens ho va mandat el Parlament, i com, a més a més, tenim la responsabilitat intel·lectual i política de fer front a aquesta realitat a la qual ens enfrontem, i necessitem una majoria parlamentària, això és evident, doncs, escolti, ja hi pot comptar: ens ho mirarem amb interès i amb «carinyo».

Hi insisteixo, però, aquesta proposta, en què vostè diu que coincidim..., i jo celebri molt coincidir, de debò; jo celebri molt coincidir en opinions, etcètera. Ara, torno a explicar el mateix: no hi ha cap proposta que per ella mateixa sigui bona o dolenta; són bones o dolentes en funció del context global de les polítiques fiscals i del context econòmic en el qual estiguem.

Per tant, clar, si vostè em fa una proposta en què estem d'acord però amb tota la resta ho fa inviable, doncs, malauradament, difícilment es podrà concretar. Si estem d'acord i, a més a més, amb tota la resta ho permet, ho fa viable, doncs, escolti, encantats de coincidir. De fet, jo crec que el somni de qualsevol conseller d'Economia hauria de ser que el votés tot el Parlament, un pressupost. Ara, accepti'm que sembla poc probable, diguem-ne, no? De moment no ha passat mai enlloc. Escolti, encara tenim alguna oportunitat que passi aquí, no ho sé.

Per tant, la meua posició és molt clara. Vostè em pregunta: «Què és el que vostè opina?» Hauríem de fer el possible per fer això. Ara, per fer-ho possible calen moltes altres coses, sí, és clar –sí. És a dir, cal garantir els serveis públics bàsics, cal garantir el creixement econòmic, cal trobar combinacions..., sí. Si la rebaixa, per exemple, fos una rebaixa petita..., doncs, escolti, potser simplement l'increment del cicle, l'increment de l'activitat, doncs, ja ho reconfortaria, no? Per tant, clar, depèn, depèn de la intensitat, com tantes altres coses a la vida, depèn de la intensitat, de la durada, del temps. Hi han moltes mesures que perden eficàcia quan les apliques durant molt de temps, i la utilitat marginal d'una determinada mesura fiscal o pressupostària, doncs, perd eficàcia a mesura que la vas repetint, si ja ho sabem.

I aquest... –vostè es referia al Govern–, aquest és un govern que governa aquest país en un context molt difícil, òbviament, i vostè ho ha explicat molt bé: aquí hi ha un grup parlamentari que es diu «Junts pel Sí», no es diu «Junts perquè Sí»; no, es diu «Junts pel Sí». I aquest «sí» és el sí a la independència de Catalunya, a la nova república, al nou estat, no perquè sí. I, per tant, escolti, hi han coses que no veiem exactament... (*veus de fons*), sí, és clar, clar..., oh!, és que és molt... (*veus de fons*), clar, és que és un govern transversal i una majoria parlamentària probablement encara més transversal.

Ja veurà quan vostè governi a l'Estat espanyol amb una gran coalició amb el Partit Socialista, o amb Ciutadans, o amb Ciutadans i el Partit Socialista, ja ho veurà si és transversal o no. Ja s'ho trobarà. (*Veus de fons.*) Diuen que no, diuen que no serà transversal, no sé si interpretar-ho que no hi haurà coalició o és que s'assemblen... (*veus de fons*), home, d'acord –d'acord, d'acord.

Per tant, escolti... (*Veus de fons.*) Per què què...?

La presidenta

Si us plau...

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Sí, exacte, això...

La presidenta

Si us plau, respecteu el torn de paraules.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

El senyor Coscubiela sempre vol protagonisme. *(Rialles.)* Mirarem amb molt d'interès i amb molta atenció les propostes que ens faci arribar el senyor Coscubiela, i confessaré que, fins i tot, amb una mica més de proximitat emocional que les del senyor Enric Millo, per al qual tenim molta estima, però no tanta simpatia com per al senyor Coscubiela, que se l'ha guanyada al llarg de les sessions parlamentàries que hem tingut fins ara. *(Rialles.)*

Per tant, escolti, hi haurà un debat parlamentari –un debat parlamentari– que segur que serà molt interessant, en el qual esperem poder aportar dades, respostes i conclusions. Haurem de combinar mesures i esperem que aquestes mesures..., haurem de garantir que aquestes mesures siguin raonables en el seu conjunt, no que cada una d'elles, separatament, tingui sentit, sinó que el conjunt tingui sentit. És fàcil? Segur que no. Probablement..., és el context parlamentari en que això serà més difícil de tota la història d'aquest Parlament? Probablement, sí. Perquè vostè em reconeixerà que no hi ha hagut unes majories com aquestes fins ara; tradicionalment hi han hagut majories que eren més clares. Doncs, escolti, serà difícil, sense dubte, però estem aquí per fer coses que són difícils, també; també per fer les fàcils, ja n'hi han d'altres i hem tingut moltes oportunitats, molts d'altres, durant molt de temps.

Nosaltres procurarem fer les difícils, procurarem sortir-nos-en, perquè ens estimem aquest país i la seva gent, i, per tant, escolti, tant de bo –tant de bo– al final, si no pot ser amb el vot afirmatiu, sigui amb una abstenció generalitzada des del senyor Millo fins al senyor Coscubiela.

La presidenta

Gràcies, vicepresident.

(Alguns aplaudiments.)

Interpel·lació al Govern sobre les mesures immediates per a fer front a l'emergència en l'àmbit de l'habitatge

300-00052/11

A continuació, la interpellació al Govern sobre les mesures immediates per a fer front a l'emergència en l'àmbit de l'habitatge, presentada pel Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot. Per a exposar-la, té la paraula el senyor Lluís Rabell.

Josep Lluís Franco Rabell

Presidenta, moltes gràcies. Molt bona tarda a totes i a tots. Bé, consellera, hem de parlar un cop més d'emergència social, i en aquest cas referida a les dificultats per accedir o per conservar un habitatge que pateixen moltes famílies del nostre país, unes dificultats que, d'alguna manera, condensen les desigualtats i els estralls socials provocats pels anys de crisi, i també per les polítiques d'austeritat. Però, atesa l'actualitat de dir..., permeteu-me que, en primer lloc, manifestem i denunciem, ja que parlem d'emergència habitacional, l'actitud del Govern del PP, que no per recurrent i previsible resulta menys indignant.

El recurs presentat davant del Tribunal Constitucional, volem subratllar-ho, té una profunda càrrega antisocial; ataca una llei sorgida del carrer, promoguda des d'entitats socials com la PAH, amb el suport de moviments veïnals i sindicals i responnent a un autèntic clamor ciutadà. El vot unànim de aquesta cambra a la Llei 24/2015, així ho va palesar en el seu dia.

Però, tot seguit, un cop dit això, davant d'una emergència social que no s'atura, volem subratllar la necessitat de desenvolupar la normativa vigent, d'explotar a fons els

recursos de què disposem mentre elaborem una legislació adient que doni empara a tot allò que ha quedat desprotegit amb la suspensió dels articles recorreguts de la Llei 24/2015.

D'entrada, cal recordar que la part referida a pobresa energètica roman en vigor i cal tirar-la endavant. Però tenim possibilitats també, pel que fa a la Llei del dret a l'habitatge, del 2007, una llei escapçada en el seu dia per Convergència i el PP a través de les lleis òmnibus, i de la qual n'han fet més ús els ajuntaments, concretament, per mobilitzar pisos buits en mans d'entitats bancàries, que la mateixa Generalitat de Catalunya.

Els ajuntaments, avui en parlarem. Ells es troben en primera línia per fer front a l'emergència. Ells necessiten ara l'aixopluc, el lideratge i tota la força que pot representar la Generalitat de Catalunya, sobretot, pel que fa a les negociacions amb bancs i companyies subministradores. En un mot: no hi ha marge per a les gesticulacions, la denúncia necessària i legítima del Govern espanyol ha d'anar seguida d'actuacions decidides. I això és el que avui volem plantejar.

I permetin-me que ho faci, referint-me a un cas concret –a un cas concret– i paradigmàtic. Ho volem fer referint-nos a un cas en què les disposicions de la Llei 24/2015, avui suspeses, haurien pogut evitar. Però un cas que, alhora, revela la manca d'operativitat i les insuficiències dels recursos existents.

Mireu, a principis de la setmana passada, el dia 10 de maig, al carrer Huelva de Badalona, al barri de Sant Roc, era desnonada la família del senyor Muhammad Parvez i de la senyora Rida Bibi, que avui ens acompanyen –molt bona tarda–, un matrimoni amb dos fills de quatre i cinc anys, respectivament. El llançament havia estat sol·licitat per IMP 3, un fons de titulització a mans del qual ha passat la hipoteca del seu pis, originàriament contreta amb el Banc Popular, una de les entitats –els activistes socials ho saben– més intransigent i refractàries a qualsevol negociació.

Cal dir que, a principis d'abril, la mobilització al carrer de la PAH de Badalona i del mateix veïnatge, dintre el qual la família Parvez –una família que malda per tirar endavant una petita botiga al barri– és molt apreciada, aquesta mobilització havia aturat una primera temptativa de desnonament.

Aquest cop, però, la setmana passada, les coses van ser molt diferents, i es va produir tot un cúmul de despropòsits. El desnonament es va dur a terme de la manera més insensible, expulsant la gent de casa seva sense dilació, sense immutar-se per la presència dels infants ni amoïnar-se per l'efecte traumàtic que els suposava l'ús de la força policial, desoïnt les demandes de veïns i veïnes, i menystenint els serveis socials de Sant Roc, que demanaven el marge d'alguns dies més per poder reubicar la família, i que no havien estat ni tan sols previnguts pel jutjat de la realització del desnonament.

Com van dir a la comissió judicial: «No hi estem obligats per llei, de prevenir.» Vet aquí una primera i dolorosa constatació dels impactes perversos que pot tenir, que està tenint, la suspensió de la Llei 24/2015. Però hi ha moltes altres facetes de la problemàtica que avui ens ocupa i que aquest cas posa en relleu.

L'expulsió d'una família en aquestes condicions representa evidentment una injustícia, particularment severa per als infants: amenaça la seva salut i el seu desenvolupament.

Però, més enllà de les persones directament afectades, aquest desnonament obre la porta a greus problemes de convivència. El veïnatge de Sant Roc n'era conscient. L'apartament en qüestió no trigarà, sens dubte, gaire a ser ocupat, si és que no ho ha estat ja, passant a formar part d'un estoc d'habitatges d'una mena d'immobiliària mafiosa que pren el control d'apartaments buits i els lloga de manera il·legal. El fenomen és ben conegut a Sant Roc com en altres barriades deprimides de l'àrea metropolitana, especialment a l'entorn del Besòs.

Cal ser conscients d'aquesta derivada perversa, que es troba a la base de friccions a voltes entre ètnies i comunitats que conviuen als nostres barris i que podria conduir a enfrontaments de pobres contra pobres. Però, quan aquests..., quantes coses han fallat, senyora consellera, en aquest cas? Algunes, com dèiem, tenen a veure amb recursos insuficients; d'altres, amb errades o amb ineficiència i depenen, sobretot, de la determinació política i el tarannà amb què s'actua.

Ha fallat, per exemple, la mediació d'Ofideute, una eina de gran utilitat, però amb uns equips professionals sovint insuficients i desbordats. Dues persones només en el

cas de Badalona. L'experiència de moviments com la PAH han ensenyat moltes coses. Ens ha ensenyat que és possible dur les entitats financeres a negociar, a pactar dacions en pagament, a reestructurar deutes hipotecaris, a concertar lloguers... Ens ha ensenyat que de vegades, fins i tot, resulta més fàcil negociar amb fons voltors, que han adquirit titularitats hipotecàries a baix preu i que poden realitzar guanys, fins i tot amb acords relativament assequibles per a les famílies.

Però, sobretot, l'experiència ens ha ensenyat que per a tot això, per a cada cas, cal molt de temps, moltes hores i dies de dedicació intensa, per atendre i assessorar famílies trasbalsades, per buscar possibles marges d'acord, per trobar els interlocutors adients. Aquí, sí, són necessaris més mitjans, major dotació pressupostària per fer front a aquesta feina tant delicada com ingent.

Hi ha altres aspectes en què prima l'acció política. Estrictament parlant, un jutge no està obligat a contactar amb els serveis socials corresponents abans de procedir a un llançament; no hi està obligat, però és de sentit comú, però..., i convenient per al bé general que ho faci, i moltes vegades, normalment, ho podríem dir, així es produeix.

Fem tot el necessari, consellera, perquè una mesura tan elemental, escrita o no, esdevingui una regla d'or a tots els jutjats. Fem el que calgui: recomanacions solemnes d'aquest Parlament, instruccions del Departament de Justícia, promoguem acords amb els degans dels diferents jutjats. No es poden produir actuacions absolutament desconsiderades com la que esmentem ni deixar els serveis socials sense marge d'actuació per venir en ajuda a les famílies.

Hi ha també la qüestió no menys important, que no volem deixar d'esmentar en aquest cas, de la intervenció policial; una actuació que si, en general, ha d'estar sempre presidida per criteris de proporcionalitat, en situacions com aquesta hauria de caracteritzar-se per una cura especial i per la voluntat de protegir els drets de les persones, començant per als més vulnerables.

Un llançament, cal recordar-ho, no és una operació d'alt risc contra una banda de delinqüents. Estem parlant d'una família honesta, reconeguda i apreciada per tot el veïnatge, amb infants. Un desplegament quasi militar no correspon a un llançament en condicions.

Calen mesures en què el lideratge del Govern de la Generalitat esdevé determinant. És la discussió que volem plantejar. Certament, trigarem anys a constituir un parc suficient d'habitatges de lloguer social capaç d'atendre les necessitats de la població i d'incidir decisivament sobre els preus del mercat. Hauríem de disposar d'un 15 per cent, aproximadament, d'habitatges socials, i, a tall d'exemple, a Barcelona, la proporció se situa amb prou feines per sobre d'un 1 per cent. Per tant, hi ha molta feina per endavant.

Pensem que, a hores d'ara, la immensa majoria dels desnonaments que es produeixen a Catalunya –més d'una dotzena de mitjana per dia– ho són per impagament de lloguer. De manera immediata, necessitem, doncs, mobilitzar un estoc de pisos buits per fer front a l'emergència.

Alguns ajuntaments –Barcelona, Terrassa...– han aconseguit cessions, i això confereix un important marge d'actuació als serveis socials del municipi; d'altres, tanmateix, no disposen de cap apartament. És el cas de Badalona, que pateix escassetat de recursos, fins i tot, per atendre les dones que són objecte de violències masclistes.

Si els ajuntaments es troben en primera línia a l'hora de fer front a l'emergència social, les seves capacitats són dispars. És fonamental, per tant, la coordinació d'esforços, l'aixopluc i la intervenció decidida de la Generalitat. El nou disseny de la mesa d'emergència fusionant el tractament de problemàtiques d'habitatge i de pobresa energètica va, sens dubte, en la bona direcció. Però, hi insistim, és imperatiu que el Govern usi tota la seva capacitat d'influència sobre entitats bancàries i grans tenidors per tal d'accedir als pisos buits disponibles.

Concretament, tal com ho ha plantejat la PAH i altres col·lectius necessitaríem: disposar d'un registre actualitzat d'habitatges buits i posar-lo a disposició de les administracions locals o territorials corresponents; desplegar els recursos de la Llei vigent de dret a l'habitatge, que permet establir un règim de sancions pel que fa als pisos buits, i que preveu, també, en els seus articles 32 i 40, la mobilització d'habitatges en mal estat mitjançant expropiació o ús temporal amb finalitats socials. I, a fi de no penalitzar pe-

tits propietaris, establir partides pressupostàries destinades a les ajudes al pagament de lloguer...

La presidenta

Senyor Rabell, ha exhaurit el temps...

Josep Lluís Franco Rabell

...per a les famílies en risc d'exclusió social i, per descomptat –d'això en parlaré en el segon torn–, l'actuació de les meses d'emergència i, en particular, la incidència de la Generalitat, l'actuació de la Generalitat en aquella part no recorreguda de la Llei 24/2015, que es refereix a la pobresa energètica i que...

La presidenta

Gràcies, senyor Rabell.

Josep Lluís Franco Rabell

...em sembla també molt important.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, té la paraula la consellera de Governació, Administracions Públiques i Habitatge, senyora Meritxell Borràs.

La consellera de Governació, Administracions Públiques i Habitatge

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, a veure, començaré pel començament, i és que la voluntat del Govern, com així ho vàrem manifestar, és garantir el dret a un habitatge digne a tothom. I, per tant, això passa, evidentment, doncs, per les persones que més ho requereixen, les persones mancades de recursos per poder-se facilitar l'habitatge, i, per tant, qualsevol –només que en sigui un– desnonament, ho dèiem en el seu dia, és un drama, i aquesta és una realitat que, per tant, no defugim.

Però entrem en..., vostè m'entra en un cas concret, i jo, doncs, he pogut recaptar la informació, cosa que agraeixo, doncs, als col·laboradors d'Habitatge, perquè cal situar també les coses estrictament tal com som.

Punt número 1. La llei a dia d'avui és vigent, no s'ha suspès encara, perquè no tenim..., perquè això requereix tot un procediment que ha d'arribar..., ens ha d'arribar aquesta informació i a dia d'avui la llei, per tant, no està suspesa. Per tant, si aquestes persones han deixat de tenir habitatge no és perquè la llei a dia d'avui no estigui vigent, sinó per un altre tema ben diferent, i és que aquest banc, que era el propietari en el seu dia, va passar aquest habitatge a un fons de titulació. Un fons de titulació que, malauradament, ni en el seu moment cap grup parlamentari ni tampoc els impulsors de la llei van veure, doncs, que havien de definir-se com..., els fons de titulació, com a grans tenidors.

El fet que no estigui dintre de la definició dels grans tenidors, el fons de titulació, fa que aquí hi hagi aquest element de desprotecció i que, per tant, no hi estiguin obligats, no perquè la llei no estigui vigent, sinó perquè hi ha aquest petit forat –cap llei és perfecta, tampoc la 24/2015–, i, per tant, els fons de titulació, malauradament, lamentablement, poden no oferir un lloguer obligatori a les persones que desallotgen de casa seva.

Per tant, aquesta és la situació real, que segueix sent un drama, una cosa no treu l'altra, però no és perquè no actui la llei perquè està suspesa, sinó perquè la llei, en aquest cas, lamentablement, com a mínim, ja ho veiem, té un forat, eh?, que és que els fons de titulació, doncs, no estan considerats com a grans tenidors i, per tant, els fons de titulació poden actuar d'aquesta manera, tristament, de forma impune. I aquesta és una realitat.

Per altra banda, no m'hi vull entretenir, però aquí es va avisar l'Ajuntament de Badalona que hi havia una situació d'aquestes característiques, que s'havia d'actuar a través..., que no es podia fer un lloguer social obligatori i que, per tant, havien de facilitar un lloguer entre tots dos, entre l'ajuntament i la Generalitat. Com ho fem? Amb unes proporcions de 60-40, 60 per cent la Generalitat, 40 per cent de l'ajuntament. Concretament, si no estan errats, doncs, l'e-mail era del 29 d'abril.

Per tant, situem-nos: un desnonament és un drama, certament, però aquest desnonament no es produeix perquè la llei estigui suspesa, sinó perquè malauradament cap llei és perfecta; aquesta, per més que la considerem molt vàlida i la defensem i la defensarem, doncs, té aquesta situació.

Dit això, ens demana que treballem, doncs, per garantir que les coses funcionin; ens demana més gent a Ofideute, i jo també vull valorar tot el que el Govern ha fet en aquesta matèria, i en el cas de l'Ofideute jo crec que ho hem de posar i dir-ho, doncs, amb veu ferma. Escolti'm, segurament calen més recursos, en aquest àmbit quants més recursos hi aboquem millor, certament, però l'any 2011 hi havien dues persones en l'àmbit de l'Ofideute i en aquests moments tenim més de seixanta oficines treballant en aquesta matèria.

Per tant, l'esforç que el Govern ha fet en aquesta matèria és important. Que potser n'hem de posar més? No li diré que no, escolti'm, però el que no es pot menystenir és l'esforç real que en aquesta matèria s'ha fet. Per tant, l'obsessió, la voluntat d'aquest Govern de treballar fermament en aquesta matèria hi és i seguirà treballant per aconseguir eradicar els desnonaments, per ampliar el parc d'habitatge sota responsabilitat pública, per impulsar l'activitat del sector, en especial quan parlem de la rehabilitació, i, per tant, per garantir el servei de subministraments bàsics de què vostè em parlava, doncs, a les persones vulnerables.

Per tant, escolti'm, cregui'm, el compromís del Govern en aquesta matèria és ferm, hi ha un conjunt d'actuacions, que jo m'hi puc entretenir, doncs, a explicar-li, que són moltes; que els recursos, hi insisteixo, segurament, mai seran suficients, però que hi són i en són molts. D'entrada, l'any 2015, escolti'm, gairebé 49.000 ajuts en pagaments de lloguers –49.000 ajuts–, 85 milions d'euros; no és qualsevol xifra, és una xifra important. I en els darrers quatre anys, des del 2012 fins al 2015, 247 milions d'ajudes a lloguer; i això ha anat incrementant-se.

A part, lògicament, del que és, doncs, la gestió directa d'habitatges socials; 25.000 habitatges, concretament, alguns d'aquests de propietat de la Generalitat de Catalunya, però d'altres provinents del parc privat o d'entitats financeres. I aquí també hi ha una obsessió molt clara per part del Govern, que és que volem un parc d'habitatges que estem obsessionats a ampliar. I malgrat que els recursos no són els que voldríem, nosaltres això ho fem. I així, aquest any, doncs, 2016, disposem, gràcies a la Llei de l'impost d'habitatges buits, d'11,3 milions que es traduiran en 260 habitatges nous. Lamentablement, l'any que ve no disposarem de nous recursos perquè, doncs, també aquesta llei, el Govern espanyol ens l'ha portat al Tribunal Constitucional i l'ha suspès.

O, escolti'm, els acords que hem fet, doncs, amb les diferents entitats bancàries, que ens han proporcionat 1.800 convenis, que ens han proporcionat 1.830 habitatges buits, cedits per aquestes entitats per poder-ne disposar, precisament, per a aquelles persones que ho requereixen i, per tant, per a les famílies més vulnerables.

O, escolti'm, parlava d'Ofideute, li he parlat, doncs, de l'important increment de persones que hi estan treballant, dels recursos que hi posem, però també cal dir que ascendeixen a més de 1.800 casos des del 2012, que s'han resolt d'una forma positiva.

O, escolti'm, aquí en parlem poc, a vegades, però també de l'ajuda que, doncs, es fa d'una forma molt directa al tercer sector a través de la xarxa d'habitatges d'inclusió social. I aquí, doncs, parlem d'un col·lectiu també amb unes necessitats molt específiques, i que el tercer sector fa una gran feina, i d'aquí el recolzament i, concretament, els 2,1 milions destinats a aquest àmbit concret.

I desplegament de la llei: escolti'm, nosaltres, aquesta llei ens la vam prendre molt seriosament, hi hem treballat profundament, vostès ho saben. Vostès saben que hem tirat endavant, doncs, diferents guies informatives, vuit, concretament, que tant anaven adreçades als ajuntaments com a les entitats financeres, als professionals, a les famílies que pateixen aquesta situació; que hem fet nou sessions formatives arreu del territori per informar i formar els tècnics dels ajuntaments que, com vostè diu, en moltes ocasions són la porta d'entrada de les persones que tenen necessitats, i en aquest sentit, d'habitatge.

I, per tant, escolti'm, hem modificat el reglament de la mesa d'emergències per tal d'evitar, doncs, el que dèiem, no?, evitar, doncs, aquests..., qualsevol llançament que es produeixi sense garantir, doncs, un habitatge.

Bé, escolti'm, en la matèria de la llei que ens ocupa, vostè sap que, doncs, el treball que s'ha fet és molt; sap també que la situació en què ens trobem és que, d'una forma imminent, aquesta llei estarà suspesa i que, per tant, és evident que treballem –i treballem intensament– perquè en l'àmbit legal puguem disposar, ben aviat, així ho esperem... Estan treballant-hi d'una forma molt ferma des de l'àmbit tècnic del mateix departament; en l'àmbit del Consell de Col·legis d'Advocacia, que jo els agraeixo molt sincerament la seva col·laboració; també, lògicament, doncs, els que són els impulsors de la ILP, o els que –vostè els citava– també tenen un paper molt clau, que són els municipis, a través del seu àmbit tècnic, de l'Associació Catalana de Municipis i de la Federació de Municipis de Catalunya.

Per tant, escolti'm, malgrat que el recurs del Partit Popular és lamentable perquè en comptes de garantir els drets a un habitatge digne al conjunt de les persones de l'Estat espanyol, pel que han optat és per eliminar els drets que des de les lleis catalanes que l'any..., doncs, a l'anterior legislatura s'havia fet molta feina en aquesta matèria i, per tant, lamentem aquesta situació. Però és evident que cal actuar no només per tenir una llei que ens doni solidesa a l'hora d'actuar, això era el que ens demanaven els alcaldes i les alcaldesses, i en aquest sentit hi estem treballant, sinó que també cal treballar d'una forma preventiva i en el mentrestant, en el cada dia, no?

I, per tant, a dia d'avui, hi insisteixo, la llei és vigent, sabem que en qualsevol moment estarà suspesa, però també sabem, com vostè deia, que hi ha material suficient, perquè l'anterior mandat va ser un mandat molt prolífic des d'un punt de vista, doncs, de nova legislació en aquesta matèria.

I, per tant, bé, segurament en la segona resposta tindrè oportunitat de contestar-li quines actuacions..., i també, en la línia de les sol·licituds que ens fa el mateix grup impulsor, estem treballant per atendre totes les persones que ho requereixen.

La presidenta

Gràcies, consellera. A continuació, té la paraula el senyor Lluís Rabell.

Josep Lluís Franco Rabell

Moltes gràcies, presidenta. Bé, consellera, no, la cosa és una mica més complicada. Coneixem el cas concret, i no m'estendré en això perquè voldríem utilitzar aquest cas justament per il·lustrar un conjunt de problemàtiques, eh? Hi ha moltes hipoteques que es troben actualment en mans o bé de fons voltors, perquè les han comprat –i els fons voltors tenen entitat jurídica– o de fons de titularització que no tenen entitat jurídica, i això efectivament planteja un problema, fins i tot un problema sobre la legalitat d'un desnonament instat per algú que no té entitat, personalitat jurídica. Això és un debat i suposo que algun dia haurem d'abordar una llei sobre..., ja hi ha alguns indicis de jurisprudència sobre això, que alguns magistrats han considerat que no hi havia capacitat per instar un desnonament des d'aquest punt de vista.

Però en el cas que estem parlant és que el problema no és aquest, sinó tot el que ha revelat. Ha revelat el fet que Ofideute..., que, justament, efectivament, ha augmentat des del 2011, però des del 2011 han augmentat enormement els desnonaments en aquest país. En una ciutat com Badalona està desbordada, són dues persones que han de gestionar situacions extremadament complexes. La qüestió no és una crítica a Ofideute, sinó justament la necessitat de dotar-los dels recursos per fer una feina magnífica que estan fent, però que depassa les possibilitats de dues persones.

Ha fallat l'actuació dels jutjats, i en això diem, que, escolti, hi ha coses que són d'ordre pressupostari i altres coses en què és necessària una intervenció i un pes específic de la Generalitat per donar les consignes, les instruccions, per signar els convenis, els acords de col·laboració, que facin que aquestes situacions no es puguin produir d'aquesta manera. L'actuació mateixa de la policia, que moltes vegades s'atà a paràmetres normalment molt correctes, en aquest cas no ho va ser, hem d'anar amb compte, i això no és una qüestió pressupostària, és una qüestió de directrius de la consellera d'Interior per tractar amb humanitat situacions d'aquest tipus. Des d'aquest punt de vista ho assenyalem.

Però voldríem insistir en un aspecte –i acabo amb això–, hi ha una part de la llei que no ha estat recorreguda, que és la de pobresa energètica, que està plenament vigent, i aquí, justament entitats socials com la PAH, el que reclamen és el temps que hem tri-

gat i que encara no tenim convenis signats amb les grans companyies subministradores. I hem de pensar que, des d'aquest punt de vista, la capacitat negociadora dels ajuntaments, que estan a primera línia, no és la mateixa que el potencial que pot tenir una administració autonòmica com la Generalitat de Catalunya. Per tant, és això el que estem demanat; és això el que estem demanant i el que estem plantejant.

I cal dir que les altres qüestions que estem plantejant i que ha revelat també aquest cas de Badalona..., els deia que l'Ajuntament de Badalona no disposa de cap apartament per fer front a situacions d'emergència habitacional; cap, ni tan sols situacions de violència de gènere. Per tant, demostra fins a quin punt és necessari un esforç conjugat per mobilitzar recursos que, fins i tot limitats, poden donar joc a un ajuntament, a uns serveis socials, per mitjà de rotació, per parar, per atendre les situacions més extremes i més urgents.

Per tant, és això, en aquests termes, que nosaltres substanciaréem la nostra moció de cara al proper Ple, i esperem que, efectivament, en el detall i en la concreció de totes aquestes mesures que pensem possibles –que pensem possibles–, ens hi trobarem, que ens hi trobarem perquè aquí jo crec que tenim tots plegats –el Govern, l'oposició, tota la cambra– la responsabilitat política, jo diria gairebé moral, davant de la gravetat de la situació, de teixir un conjunt de complicitats operatives per fer front a una situació que clama al cel.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. A continuació, té la paraula la consellera.

La consellera de Governació, Administracions Públiques i Habitatge

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, si li entrava en el cas concret és perquè vostè me l'ha posat com a exemplificació, i també em semblava que era interessant explicar en alguns casos concrets quina és la situació i, per tant, què és el que hi ha.

Fugint una mica, per entendre'ns, del cas concret, jo crec que estem d'acord que cal aquesta cooperació entre el món local i també la Generalitat de Catalunya. Som conscients, molt conscients, que la porta d'entrada, i abans li ho deia, en moltes ocasions és el món local, eh? Són els serveis socials, en moltes ocasions. I, per tant, en aquest sentit, són la porta d'entrada. I per això –per això– hi ha la voluntat, i de fet hi treballem, per reforçar la cooperació amb el món local, no? I és evident que tampoc tots els ajuntaments, vostè ho citava, disposen de la mateixa, podríem dir-ne, musculatura a l'hora de donar resposta. Aquest és un tema molt clar.

Però, a veure, anem a pams. Em sembla que ho citava vostè, però jo crec que cal posar-ho en valor. Ahir mateix, no?, el consell executiu aprovava el que és la fusió de les dues taules d'emergència: la de..., em surt «habitatge»..., però no ho és, és «de desnonaments», és el nom, i la de la pobresa energètica, i passa a ser la Taula d'Emergència d'Habitatge i Pobresa Energètica. I, per tant, en menys d'un mes pensem que estarà constituïda, complint el mandat que tenim d'aquest Parlament, i ja hem establert els primers contactes per citar tots els que hi han de ser i per tirar-ho endavant. Per tant, aquest és un element que, lògicament, i en la matèria que vostè ens citava, caldrà que hi seguim treballant.

Jo crec que, per això, cal també posar en valor tota una sèrie de temes..., i són les funcions que tenim cadascú. En aquest sentit, la Llei 18/2007, que és la Llei del dret de l'habitatge, estableix d'una forma molt clara que, per un principi de subsidiarietat, per sancionar els grans tenidors el primer que ha d'actuar és precisament el món local, són els ajuntaments. I, de fet, per part nostra, hem ajudat, hem col·laborat, hem donat pautes, perquè puguin actuar i, per tant, perquè, en aquest sentit, actuïn. Però quan no ho ha fet l'element local, nosaltres, i ho vaig anunciar en una pregunta parlamentària, hem actuat enfront d'alguns grans tenidors..., que, lògicament, si no actuava el món local nosaltres havíem d'actuar.

Però, escolti'm, vostè també em citava la necessitat de tenir aquest registre d'habitatges buits o ocupats sense títol habilitant..., que estigui actualitzat. I aquí hi treballem, també. I aquesta és certament una necessitat, la de realitzar un control i una actualització permanent, podríem dir-ne, per tant de tenir-ho a punt, i per tant que es pugui portar..., al compliment de la funció social de la propietat que estableix la llei abans citada,

la del 2007, la 18/2007. I és aquí, i jo crec que cap ajuntament podrà dir que no és així, que, per part del Govern de la Generalitat, quan se'ns ha sol·licitat el llistat d'habitatges buits, que d'una forma senzilla és com tothom el coneix, lògicament, el Govern de la Generalitat l'ha cedit perquè els ajuntaments puguin actuar, que, hi insisteixo, són els qui tenen, podríem dir-ne, l'obligació d'actuar en primer ordre.

Per tant, creguin-me..., jo crec que les actuacions del Govern en aquest àmbit, tant en matèria de pobresa energètica com d'habitatge, són múltiples i diverses; que aquest és un tema en el qual podríem dir que tenim posada la banya; que és un tema en què tenim clar que, com deia en un principi, només que hi hagi un desnonament, aquest és un drama. I, per tant, en aquest sentit, hem legislat, així es va fer en el mandat anterior, hem desenvolupat les lleis, així ho hem fet i seguim fent-ho en aquests moments, i reforcem de forma econòmica, de forma important, tota aquesta matèria.

Perquè, escolti'm, les actuacions han de ser múltiples, han de ser diverses, les actuacions han de fer front a les situacions d'emergència habitacional. I és en aquest sentit que ens hem de trobar, no pot ser d'altra manera, segur, els grups polítics, però també el món local i el Govern de Catalunya. És només des de la col·laboració de tots plegats que podrem donar resposta a una necessitat que existeix, i en majúscules. Perquè hi insisteixo: un sol desnonament és un drama que no ens podem ni tan sols plantejar.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Moltes gràcies, consellera.

Es suspèn la sessió fins demà a les nou del matí.

La sessió se suspèn a tres quarts de set del vespre i cinc minuts.